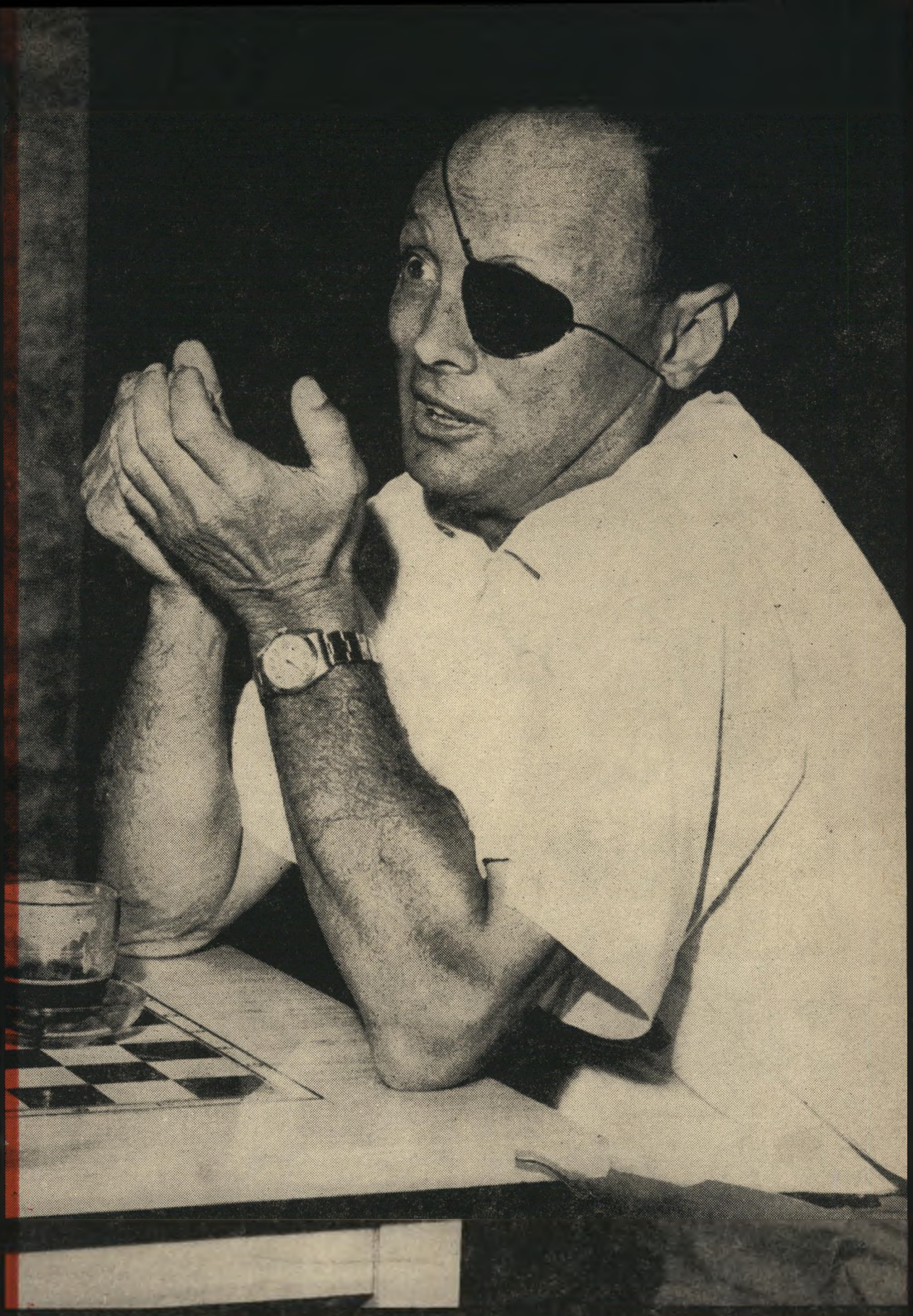

יה

דידה
ב־170 אלף
לירות

מתנה
מכספי
סולל-בונה

המשכורת:
100.000 ל"י
לשנה

המשבר שנשמר בסוד:

**דיין הגיש
התפטרותו**

**נערו
ספיר
אתעשרים**

DIOLEN LOFT

**הסריג המוחמא
לכל אשה...**

פסיפס צבעים מפתיע
קל ואורירי,
נוח לטיפול,
ללא גיהוץ.

Diolen
LOFT

ירוחם טקסטיל
יצרני חוטים
סיבי דימונה
יצרני אריגים ושملות

biflex

biflex

biflex

biflex

biflex

מחכים וחזיות הגודעים של ביפלקס עם לייקרה

רכים, גמישים, קלים, קרירים, נוחים.
מתכבסים בקלות, מתייבשים במהירות
ומאריכים ימים יותר
מכל סיב אחר.
בגווני צהוב, ורוד, אדום,
תכלת, שחור ולבן.

LYCRA*

* שם רשום לסיב אלסטומריק של דויפום.

ק/א יצי

להניח לה בשקט. היה ברור לי, כי באחד הימים היא תופיע בצורה מורחבת יותר — כסופ בלעדי — באחד העיתונים היומיים, ואיש לא יזכור היכן ראתה אור לראשונה. הוחלט להמשיך ולספד בנושא. התקיימו כמה פגישות עם שרים ועסקנים מרכזיים במפלגות השונות, נאספה אינפורמציה רחוקה על מה שקורה מאחורי הקלעים בצמרת מע"י, וכאשר הצטיירה התמונה פחות או יותר בשלימותה — הוחלט להגישה לקורא כסיפור דמיוני, המתרחש בעתיד הקרוב. סיגנון זה של כתיבה אינו חידוש של העולם הזה. אך בדרך כלל, נוהגים להשתמש בו בסיפורות עלילתית או ברומאנים. ואילו אנחנו הפכנו אותו לכלי עיתונאי מובהק, כשהתיאורים הדמיוניים של העתיד

שער, "העולם הזה" האחרון עורר תגובות רבות בין הקוראים — כולן, אני שמח לציין, חיוביות. "יש לתמונה כוח היפנוטי ממש" כתב יעקב עשהאל מרמתי גן. "אפשר להסתכל בה ולהסתכל בה — ותמיד למצוא משהו שמרתק את מבטך מחדש".

הקוראה עדנה שיפטר, תלמידה בקורס לציור וגראפיקה מתל-אביב, ביקשה לברך את הגראפיקאי של המערכת, "שהצליח ליצור פוטרימונטאז' כה מושלם. אני מתארת לי איזה עבודה הושקעה עד שמצא תמונות של בן-גוריון, פרס, קולק וכל החבורה הזאת, שביחד יוצרות קומפוזיציה עזה כל כך... זה כמו ציור של רמברנדט, בלי האפקטים של הרניסאנס".

היא לא היתה היחידה שהאמינה, כי תמונה כה מושלמת אינה יכולה להיות סתם תצלום.

האמת היא, שתמונה זו צולמה לגמרי במיקרה, באותה אלפית של שנייה בה הצטייר אותו מבט דראמטי על פני ה' אנשים הסובבים את משה דיין. בצילום המקורי עמדו עוד אנשים מסביב. אולם הם לא הוסיפו דבר לדראמטיות של ה' תמונה — כי אם להיפך. למען העוצמה האמנותית, החליט העורך הגראפי לשנות מעט את האמת ההיסטורית, ולהוציא מתוך התמונה אותם חלקים מפריעים. התוצאה: אחת התמונות החזקות ביותר שנדפסו אי פעם בעולם הזה.

תוכל בעצמך להשוות את שתי הגרסאות של התצלום.

אבל לא רק על תמונת-השער זכינו לתגובות; גם תוכן הכתבה "היום בו הגיע דיין לשלטון" עורר הדים בלתי-רגילים. אצטט אחד האנשים המקורבים ביותר ל' — מכיר מע"י, פינחס ספיר: "קלעתם בול! זה בדיוק מה שמעסיק את הצמרת. הייתם העיתון היחידי שהרים את הכוונת שלו, ו' במקום לדווח על הוועידה שהיתה, ועל מה שקורה או קרה עם שרגא נצר — חשפתם את הבעיה המכרעת באמת".

הגדרתו את הבעיה הזאת: מי יהיו 60 המועמדים הראשונים של מע"י בבחירות הבאות לכנסת.

"ברור שעשרה חברי רפ"י, פחות או יותר, נצטרך להעמיד במקומות ריאליים, בלי שום ויכוח. אם כי גם כאן ינסה ספיר קצת ללחוץ. אבל כמה חברי-כנסת שלא היו שייכים לרפ"י, ונראים לנו הפכפכים — לא יכללו ברשימה. זה מסוכן מדי".

היתה לו גם הערת-ביקורת אחת: "התעלמתי לגמרי מחלקו של בן-גוריון בתמונה הזאת. הוא אומנם לא פעיל, אבל הוא בלי ספק יעמוד במקום-כבוד, אם יתחולל המיפנה שאתם תיארתם. הוא לא יהיה ראש-ממשלה, אבל הוא יהיה הסמל".

איך נולד הסיפור הדמיוני הזה?

לפני חמישה שבועות (העולם הזה 1619) התפרסמה ידיעה במדור תשקיף, תחת ה' כותרת "רשימת-מע"י — נגד אפשרות פו' טש"י ובה נאמר:

כבר בשלב זה מנהלים זקני-מפא"י ו' מנהיגי אחדות-העבודה דיונים קדחתניים לקראת האפשרות שחלק מצעירי מע"י יפרשו, אחרי הבחירות.

הם לוקחים בחשבון שצעירים אלה עשויים ללכת, עם משה דיין בראש, לקואליציה עם גח"ל ועם המפלגות הדתיות, לפג את מע"י מחדש.

כדי למנוע פוטש שיחסל את הרוב שלהם בכנסת ובמוסדות, נזהרים מאוד זקני-מע"י להכין את רשימת המועמדים לכנסת השביעית בצורה כזאת, שהצעירים לא יזכו בה למספר מכריע של מקומות מובטחים — אשר עשויים היו להביא להם רוב מוחלט בתוך המפלגה.

מכיוון שאני יודע כמה עבודה מושקעת בדרך האחד הזה, התייחסתי לאותה ידיעה באימון. ביקשתי מעורך המדור לברר את המקורות לידיעה, והתשובה היתה: ישר מפיו של אחד השירים המקורבים ביותר לפינחס ספיר וללוי אשכול.

לכאורה, בזה תם תפקידו של העיתון. ברגע שפירסם את הידיעה היבשה, עשה את שלו כלפי הקורא וכלפי המאורעות. אבל נידמה היה לי, כי הידיעה מקפלת בתוכה השלכות כה סנסציוניות, שאסור

PYREX
SEDLEX
FRANCE

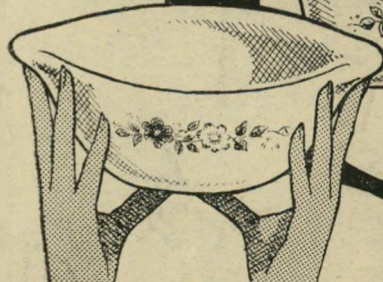
פיירקס האמיתי!
וא הפיירקס הצרפתי!

בישול הגשה ואיכסון
באותו כלי עצמו

• פיירקס סדלקס - פיירקס העשוקף
• פיירקס לין דקור - פיירקס הפרחוני
דמוי החרסיה. לבישול ולהגשה אינטימי

PYREX
ligne decor
FRANCE

הסוכן: א. ספקטור ושות'. המפיצים: יבוא ושיווק בע"מ רח השרון 12. חל אביב
הצורה נדירה

הקצוץ נכלא
ללא אבטלה

בבית ספר, "דיאנה" רוכש התלמיד, בנוסף לידע מקצועי, נסיון מעשי רב ובטחון עצמי בעבודה מעשית, וזאת תודות ללקוחות הרבות והקבועות המבקרות בסלון בית-הספר והנהנות משרות מעולה הניתן במחירים נמוכים ביותר.

למסיימי הקורס ניתנות תעודות סיום וסיוע לקליטתם בעבודה.

הקורס החדש נפתח: 1.11.68

בית-ספר ספרות נשים

דיאנה
פבר דיזינגוף ריינס 10"א טל. 226066

הציורים המקוריים

ציורים השער

מעוגנים במציאות הבדוקה של היום.

ההבדל היחידי בין סוג של יצירה, לבין כתבה עיתונאית רגילה, הוא שהסיפור ה' דמיוני מסתיים תמיד בסימון-שאלה גדול. האם מה שתואר ב'היום בו עלה דיין לשלטון' יקרה במציאות? זאת נוכל לדעת אחרי הבחירות הבאות. מה שחשוב לזכור, ברגע זה, הוא שזה יכול בהחלט לקרות.

וזה מה שהכתבה הדמיונית רצתה להדגיש.

דעומת המחמאות על הסיפור בכלל, זכינו לכמה מחאות על "תוצאות הבחירות לכנסת השביעית". בעיקר כעס קוראים, ש' הודהו כאוהדי גח"ל. 21 מנדטים נראים להם פחות מדי.

אחד מהם כתב: "אני מוכן להתערב אית-כם — או עם כל אדם אחר — שהתוצאות יהיו שונות". והוא צירף 50 ל"י, דמי-התערבות.

מכיוון שזה לא בדיוק המיקצוץ שלנו, החזרנו לו את הכסף וצירפנו את כתובו' תיהם של יתר הכותבים באותו עניין, ש' יארגנו ביניהם סוטו בחירות. מי ניחש נכון? גם זאת נדע בעוד שנה ומשהו.

איש כפי

מכותבים

ברכה מכפר ערבי

לפני ימים מיספר קיבלתי מידיד ערבי, צאלח אל-דין בבארנה מכפר עראבה, מיכ תב. תירגמתי קטעים ממנו, כי הם נוגעים לכולנו:

"... אני תפילה לה' שיפתור את המה' לוקת בין ערבים ליהודים. השלום עדיף על המלחמה. אז החיים יהיו טובים וכדאיים יותר..."

בין העמים ישררו יחסיאנוש ידיר דותיים. עם אחד ילמד לאהוב ולכבד את השני."

שנה טובה!

אריאל לימנינסקי, הרצליה ב'

לכפרות ?

תודה עבור אספקת צורכיהדת (ציפורים בראש, העולם הזה 1622). סוף-סוף יש ער' פות לכפרות!

צבי לבני, אשדוד

ציפור מפותנת

הופתעתי להיווכח, כי בסקירתו של אורי אבנרי חסרה ציפור אחת, שלמרות נדירותה, היא מפורסמת למדי. אין היא דומה ליונה. בניגוד ליונה, המחוורת כל-ינסק, מצוידת הציפור הנדירה בכלי-נשק מסוכן המצוי ב' סיה ובו היא קוטלת ומוחצת.

גם לעית אינה דומה. כל-ינסק של העיט גלויים לעין. במיקצת דומה היא לבולבול אך אצלה הביולבול מאורגן ושיטתי. היא מצליחה לבלבל אף את הבולבול.

כמו העורב נוהגת היא לצעוק "רע! רע!" אך הרע שלה שוקק חיים. ואילו מהעורב, כידוע, נודף ריח המחת.

הייתי אומר שהיא דומה במיקצת לכוס. אך בניגוד לה, נוהגת הציפור הנדירה שלנו לעבוד גם ביום וגם בלילה.

שמא תגיד לי מה שמה העברי ? במשק כנפיים,

דרור רחובות, תל-אביב

נגד החסידות!

לא לחסידה אני זקוקים. היא חיה ברשע ואף אם עומדת היא על רגל אחת — כולה זוהמה. מומן כל הילדים הקטנים והטיפשים לא מאמינים שהיא הביאה את החינוקות.

צאלח אל-דין בבארנה בכביש עראבה

לכן, אם חכמה ואמיצה היא, שתסור מדר' כה ותתחיל לחפש אחר קו'הנשרים.

ציפור זלא תואר, ירושלים

● גם הנשר — שבוערית קוראים לו עיט — הוא עוף-טרף.

הכשלת המשפטים

לענין הכשלת הסטודנטים למשפטים בעת בחינתם (העולם הזה 1619): כישלונם של 70 אחוז מתלמידי שנה ב', בשלושת מיק' צועות-החסימה, הוא רק פרט אחד במסכת של רישעות, בלאגאן ועיוותים.

בשנה החולפת נפתח בסקולטה למשפ' טים מסלול-יום. רבים נרשמו בו. פחות משבוע לפני תחילת-הלימודים פורסמה מערכת-שעות, ואז התברר כי מתוך 23 שעות-לימוד בשבוע רק 14 הן לפני ה-צהריים ותשע אחר-הצהריים — החל ב-חמש. זה נוח למכירות; כי אלו, במיקרה, שעות-הלימוד של תלמידי-הערב.

מלבד זאת: רוב המרצים ציינו בפנינו בלי הפסק ש-אין מטרת האוניברסיטה להכשיר עורכידין אלא ללמד מיקצוע אקדמי. הוסיפו לזה את קשיחותו הילדותית וחסרת-הטעם של מכירה-הפקולטה, את מימטומן של הפקידות ואת הדיקאן החביב — יתבינו. **משפטן**, תל-אביב

● השם והכתובת של הסטודנט למשפ' טים שמורים במערכת.

חינוך מיני

בגליון ראש השנה (העולם הזה 1620) פירסמתם תחת הכותרת מין והיפוכו דברים אשר נראה לי שנשאבו ממקור שני או שלישי והצגת העניין מעוותת. ובכן: (א) אינני דוקטור ולא הוצגתי

אני מרשה לעצמי לשאול את שומריהש' בת, מדוע היפנו את תביעותיהם לנהגים, העובדים לפי פקודות מנהליהם? באיזו זכות מעליבים אותם במילים הללו, פושעים ו' רוצחים?

הפעם הרגיעה המשטרה את המהומה. ב' פעם הבאה שיקרה מיקרה כזה, תפקידה לעצור את המפגינים ולהעמיד אותם לדין.

ז'ק אהרליוך, תל-אביב

המלוויזיה המפריעה

רבות דובר על אות-הטלוויזיה הממלכתית ועל מוסיקת-הרקע הצורמת שבמישדוריה, כשעה וחצי לפני תחילת-השידור.

מחר

יואילו האחראים להסביר בטובם ל' שם איזו תכלית סמויה הם ממשי' כים לצפצף ולשדר את האות דואר-יש' ראל, זמן ניכר לא' חר גמר התוכנית.

כשהכוש עשה את שלו — הכושי יכול ללכת!

רובי סהר, כפר-סבא

מיהו רב?

יורשהנא לי לתקן טעות של הקורא זכאי רינא (העולם הזה 1613) הסובר, כי בתואר "רב" ייקרא רק אדם המשמש, למעשה, ברבנות.

התואר "רב" ניתן לאדם שהוסמך על-ידי מי שכשר להסמיך בו — להלכה, כל אדם שהוסמך כרבו; ולמעשה — כל רב בעל מוניטין.

בכל סמיכה כזו תמצא את הביטוי "יורה, (המשך בעמוד 6)

לוד-צידיך-לוד חיינם!

חובב קפה טוב! עלית מזמינה אותך לטיסה לאירופה. אל תחמיץ הזדמנות נדירה זו! כל אשר עליך לעשות הוא:

1. הסר 3 תוויות מקופסאות או צנצנות קפה נמס "עלית".
2. ציין על גב אחת התוויות את שמך וכתובתך וכן שם וכתובת החנות בה קנית את הקפה. כתוב במשפט קצר (בכל שפה שהיא) — מדוע הנך מעדיף קפה נמס "עלית".
3. הכנס את 3 התוויות למעטפה, ציין עליה, "עם עלית — טיול לחו"ל", ושלח לפי הכתובת עלית בע"מ, ת.ד. 9117, תל-אביב.
4. הנך יכול לשלוח מספר בלתי מוגבל של מעטפות ובלבד שבכל מעטפה תהיינה 3 תוויות (שבאחת מהן יצויינו הפרטים הנזכרים לעיל).

על התוויות להשלח עד ל-31 באוקטובר 1968. ההגרלה תתקיים ב- נובמבר 1968 בפקוק ועדה מוסמכת.

100 המעטפות שתעלינה בגורל תזכינה את שולחיהן בכרטיס טיסה לנסיעה קבוצתית לוד-צידיך (הלוד וחזור), כולל מס נסיעות.

שמות כל הזוכים יפורסמו בעתונות והודעה אישית תשלח לכל זוכה.

עובדי "עלית" (תעשיות מזון) בע"מ, צפת, לא ישתפו במבצע זה.

100 פרסים:

100 טיסות חינם

בחירה חופשית של תאריכי הטיסה למשך שנה אחת

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

יורה ורב "קרא."

כל עוד לא חוקקו חוק אחר, ראשי אדם כזה להצמיד לשמו את התואר רב, כשם שמוסמך אוניברסיטאי ראשי להצמיד לשמו את התואר מ"א. מוסמך לרבנות, גם כרבה של קהילה, נקרא בדרך כלל "רבה של קהילה פלמונית"; ואילו בספרות התורנית יש ביטויים רבים כגון "מראדאטרא; רבי דמתא; מורהוראה; מורהצוק (מ"צ) ועוד. יצחק א. דגני, ירושלים

נערות-השנה

בחירת נערות-השנה (העולם הזה, 1620) היה מוצלח ביותר. ישנה כאן כחנה לחקות עיתונים וזים וזה בהחלט מוכיח רצון לשיפור. אולם במחילה מכבוד של נערות-אלול:

ארבעת המופלאים

לכל מטבע יש שני צדדים. ואתם הראיתם רק את צידה האחורי של המורה. אולי ניתן לראות את צידה השני — ללא כיסוי? ולקבל את כתובתו של בית הספר בו היא מלמדת?

ארבעת המופלאים, שדה-חמד המורה דרור אינה מלמדת בבית-ספר. היא רק נותנת שיעורים פרטיים.

סערה בראשון

הכתבה שלכם על ראשון-לציון (העולם הזה, 1619) חוללה סערה בעיר, בפרט בקרב יוצאי-מארוקו.

אילכך הרינו להודיעכם, כי ברית-יוצאי-מארוקו בראשון-לציון איננה מתערבת בי שום עניין פוליטי וכל פעולותיה מצטמצמות בהשגת סעד ובטיפול בענייני-קליטה, תרבות וחינוך.

אלכו משה, מזכיר ברית יוצאי-מארוקו, ראשון-לציון

נגד נערות-השנה

מצטער: מדי שנה, כשאני פותח את העיר תון של ערב-יחג, אני מוצא בכל שני דפים שיספון של בחורות על עמוד שלם. אין הן מעניינות עד כדי כך שיוקדש להן עמוד שלם!

ירחמיאל דם, 19

לא שפנפנה

במדור אנשים (העולם הזה, 1619) הופיע סיפור בו גי' ליטם, כביכול, שהייתי שפנפנה במוי עדויה-הפלייבוי בלונדון.

לידיעתכם: לא הייתי שפנפנה. בי שום מקום. ובחיוד לא במדור הפלוי בוי — בו לא בי קרתי אפילו בעת שהייתי בלונדון.

אדלר

איה אדלר, תל-אביב

נצחון ה"עופרים"

אני מתמוגג מנחת לקרא (העולם הזה, 1621) איך צמד העופרים מסרב להתגרש.

מצד שני, מנסיגה האישי אעיד שהגירוש אינם אסון. כמורה כסיום נעים של קריאת ספר.

מי שצריך לחזור ולקרא תמיד רק אותו ספר — שיהיה לו לבריאות.

זלמן שנוקפרצקן, חולון

העולם הזה 1623

...היא והוא !

היא מחליקה על-פני הים

הוא מחליק על-פניך מבלי שתחוש בו

חזק! 6
עתה בדיסקונסר עם 6 סכינים + **1** חינום!
סכין אחד חינום!
מתנת 'אדיסון' לחברך כדי שגם הוא יהנה.
על כל פנים אדיסון יותר נעים

לא יאומן כי יסופר

מטרייה על הכובע

במקום המטריות שלנו, נוהגים בני קוראה לחבוש לראשם בימי גשם כובעי-מטרייה מיוחדים רחבי-שוליים. כובעים אלה נוחים במיוחד כי הם משאירים את הידיים פנויות. ימי ה' גשם מתקרבים גם אצלנו, ואיתם עונת ההידור האלגנטי. קבלי את פני החורף, כמו תמיד, בגרבי "מרסי" המהודרים והשימושיים. גרבי "מרסי" נמכרים גם השנה בשיטיות, בתוך הארגון המהודר, הנמצא אתך תמיד. הם היחידים אשר אורכם מסומן על האריזה, להתאמה מושלמת למידותיך. שישית "מרסי" משרתת אותך כמו חמישה זוגות גרביים, אך מחירה צנוע הרבה יותר. להשיג גם ברשת וגם בקריסטל, לפי טעמך, והשנה בצבע האופנה החדש "רומא".

נשים מאמינות בגרבי

Merici

חליכות הריון
כיצד מיוחסת
תנאים
ת"א שדר' מסדיק 19
אולבול 62 25 19 12

מועדון אקדופול

יפו העתיקה
המועדון והמסעדה לאינני הטעם
מצייג

ערב ערב תכנית
מגוונת
ובינלאומית:

- ★ 2 תזמורות
- ★ זרר קסטר ותזמורתו
- ★ תזמורת יוונית
- ★ קאסאפקי זמר יווני
- ★ מאקיס גון הבווקי
- ★ MINK
- ★ חסרטיפטיזאית מאנגליה
- ★ POPY GREGO
- ★ ניק ודורותי קומיקאים צרפתיים

★ אתי גרוטס מ"קזבלן"
המקום מתאים לעריכת מסיבות, בר-מצות, חתונות וכו'.
הנחות גדולות לועדי עובדים, אנשי שירות בטחון, חברי אגד ודן.

הזמנת מקומות מראש:
בטלפון 828255.

— לבלוי מושלם למשפחה —
ולכל

א ק ר ו פ ו ל

מכסיקו זכויות — או אנרכיה

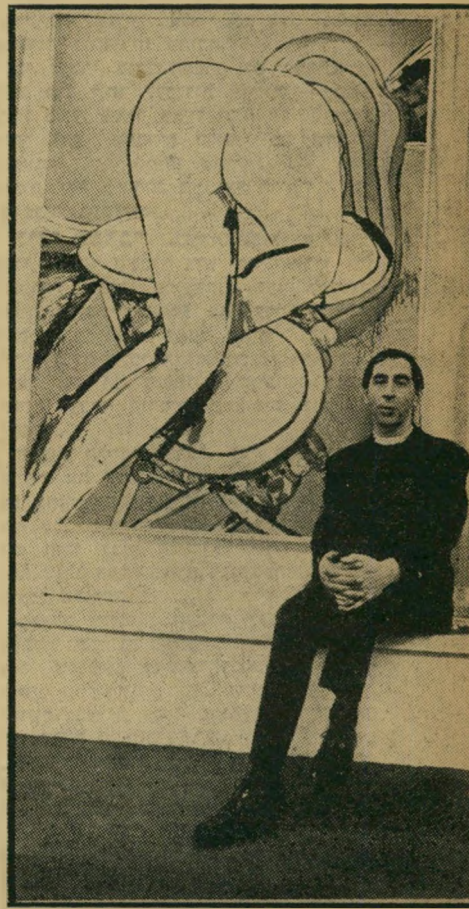
„אנחנו לא נילחם במישחקים האולימפיים, הצהיר השבוע, שוב, ועד השבתות של הסטודנטים המכסיקאים המורדים. אנחנו מסתייגים ממעשיהם. אבל אנחנו נו נמשיך להילחם כל עוד המשטרה תופסת את האוניברסיטאות.“

כי מרד הסטודנטים של מכסיקו סיטי — כמרד הסטודנטים בגרמניה המערבית, ו— בצרפת, ובספרד — מכון נגד המימסד כולו — ומוצא לעצמו עילה ברורה בחיי עות סטודנטאליים.

במכסיקו סיטי גם המימסד וגם האוניברסיטאות נותנות למורדים עילות למכביר. **השכנה הענקית.** כי מכסיקו היא מודרנית, שנוודה ממהפכה של איכרים עניים ומורדים נגד בעלי-האחוזה, הפכה דווקא בשיא-המימסד הדמוקרטי והאנטי-כנסייתי ששורר בה ממחצית-המאה — ל— מדינה השוקדת על שמריה.

משהי סיבות: קודם כל, בגלל הגבול המשותף למכסיקו ולארצות-הברית הענקית — המטילה את צילה הכלכלי והפוליטי על הארץ הקטנה, יחסית.

ושנית — משום שהמהפכה האגררית לא לחתה כהמהפכה של פועלים תעשייתיים.

כומר פילינג ויצירה
האשה היא חטא

מישטר בעלי-האחוזה, הממשיך לשלוט בארצות רבות של אמריקה-הלאטינית, פינה את מקומו למישטר קאפיטליסטי מן הסוג הישן, בו העשירים המופלגים — ספרדים וגם יהודים — נעזרים בהון אמריקאי, כדי לשלוט ללא רסן על המון בור ונבער, ה— מורכב רובו מבני-ערוכת ובני דם אינדיאני.

אין כניסה לאנשיה-מלך! בי- אחירה זו התנונו גם, אטאט, החופש והעצמאות של האוניברסיטאות — שנהנו עד כה מזכות-הסיגנות, הלוקחה מן המסורת ה— איורית, לפיה „אסור לשוטרים או לחילים או לאנשיה-מלך להיכנס לסרובון“ כפי שנאמר במינשר צרפתי מימות-הביניים.

לכן, כאשר תפסה המשטרה את בניני העיר האוניברסיטאית של מכסיקו סיטי — בה מוסיפים לשרוק 1300 שוטרים — התרכו מרד הסטודנטים סביב לבעיות קונקרטיות, נטש מעט את המסורת המופשטת ותוהב-תוהב בהן דגל — בדומה למרד תנועות-האח באירופה.

עתה תובעים הסטודנטים, כדי להפסיק את מרים, רק דברים הגיוניים: פיגוי האוניברסיטה מצבא ומשטרה; שחרור כל האסירים המדיניים; מחיקת פשע הפגיעה במיכנה החברתי מספרי-החוק; ופיצויים לקורבנות-המהומות.

„אך גם אם ניתן להם את כל זה“, אמר השבוע אחד מעשרי-העיר, „הם ימשיכו. זה לא סתם מרד של תלמידים פוחדים. זוהי התחלת האנרכיה.“

למרות כוחה המרניע המוחץ של ארצות-הברית, לא מן הנמנע שאותו עשיר צודק יותר מכפי שהוא בעצמו חושד.

בריטניה

הכל למען הדת

לא לעיתים קרובות סוגרת משטרת בריטניה הסלחנית תערוכת-אמנות. החודש זה קרה — כאשר הכומר ג'ון פילינג (32) ערך תערוכת-עירומים מצויירים דווקא די יפה, בסינגון הפוס.

„כולם מבולבלים ממה שאני עושה“, אמר פילינג הצעיר והנאה. „המשטרה אינה מבינה שלצורך שלי יש משמעות מסרית: האשה היא חטא, בהמה, ובצורה בהם רואים את כל מה שמוסתר מתחת לבגדים — רואים את זה בבירור.“

„אין הדוגמניות גוררות אותי אל החטא. נערות עירומות אינן מפתות אותי“, הוסיף פילינג. „השטן אינו חזק די הצורך כדי להתמודד איתי.“

„אני מראה את הנשים האמיתיות: יצורים בלתי-מושכים, בהמות שעירות וגסות-רוח.“ **מתא הווידי דוגמנות.** לשם כך, מזמין הכומר ללישכתו, שליך כנסייה קטנה, דוגמניות-עירום — לרוב נערות קאתוליות הנימנות עם בנות-קהילתו.

„קשה להסביר זאת“, טוענת אחת מהן, ג'ין הארינגטון, „אבל זוהי חוויה חזקה נורא, לעמוד עירומה ליד כומר. הוא גם מתוק — אם כי יש לו רעיונות משיניים.“ הוסיף הכומר עצמו: „רק אדם השומע את וידויו של הנערות בכנסייה, יכול לדעת בבירור את אילו לקח כדוגמניות — מבלי להתקלקל.“

ארצות-הברית

הפנתר השחור

הפנתר השחור, אשר אירגון-ההגנה-ה— עצמית הכושי בחר לעצמו כסמל אישי ו— לאומי (העולם הזה 1618), אהוב על הכושים נושא-ההשק של קליפורניה וניו-יורק, „משום שזוהי חיה שקטה ויפה, כשלא מפרעים לה. אבל היא משתוללת וטורפת את כל מה שמסביבה — כש— מעוררים אותה להתגונן.“

לא מכבר עוררו גזענים לבנים, המשטרה ואפילו אירגוני-הכושים המתונים את הפנתר השחור. למרבה ההפתעה — ולשיכוו של האירגון אליס-ההשקפות — נימנע הפנתר המדיני מלטרף את יריביו.

לינץ' זומא. בתחילה באה הרשעתו של יווי ניוטון ב„הריגה“ במקום רצח — יאחר שנתפס בעיקבות מותו של שוטר שנהג לגדף ולאיים על כושים.

או יצא אירגון הפנתר השחור בהצהרה: „אם ייאסרו את ניוטון — הכל אפשרי.“ קבוצה של שוטרים בחופשה, חסרי-מדים, הגיבו על כך שערכו לינץ' וזומא נגד קבוצת אנשי הפנתר השחור, על מדרגות בית המשפט הפדרלי בוואשינגטון שחלקם היו תומכיו של המועמד הגזעני לנשיאות, ג'ורג' וואלס.

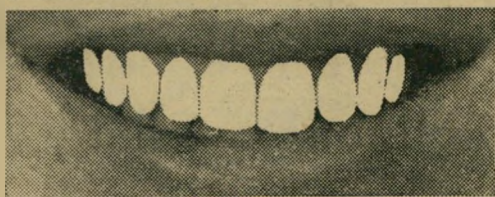
למשטרה של בירת ארצות-הברית הצטרפו אז, לתדהמתם של רוב הכושים האמריקאיים, אנשי ס.נ.ס.י. — הוועדה לתיאום הסטודנטים הבלתי-אלימים — אירגון שמור כב, מזמן, לא רק מסטודנטים והמסיף דווקא לאלימות ברחובות.

שלוש פעמים תקפו חברי הוועדה לתיאום את אנשי צבא-השיחור הכושי-המתנדב של הפנתר השחור — הבולטים היטב ברובעים הכושים של וואשינגטון, בשל מדיה-החקי וכומותיהם השחורות.

„זוהי מלחמה אזרחית שחורה!“ הגיבו אנשי הפנתר השחור — אולם מנהיגה, ה— „קולונל“ חסן יורו אחמד ביי, המזוהה ושב-הרעמה, העמיד את „חיליו“ לרשותם של הפנתר — אחרי שמנהיגם נאסר. ואומנם, היה זה ניוטון עצמו ששפך שמן (המשך בעמוד 8)

תוך 7 ימים יהיו שיניים לבנות כפי שלא היו מעולם

שיניים מזהמות
לאחר הברשה עם טילאק
במשך 3 ימים

לאחר 7 ימי שמוש בטילאק

טילאק
אינו סתם משחת שיניים:
טילאק הוא
„מלבין שיניים“

טילאק הוא תכשיר מדעי חדש, אשר מרחיק את אבן השן הצחובה והמסוכנת וכתמי טבק חומים. עד עתה לא היו שיניים לבנות כפי שהיו יכולות להיות. טילאק יהפוך את צבע שינייך ללבן טהור. אם ברצונך להיות נאה יום יום, עבור לטיפול פח ושיניים מודרני, מדעי, ובטוח, עבור לשמוש בטילאק.

תראה(י) את ההבדל לאחר שמוש בשפופרת אחת.

3-60

teelak

שפופרת אחת — מספיקה לחודש ימים

מוצר דיסקו בע"מ חיפה

צפרניים יפות וחזקות

סוד הידים החטובות: כה קל: טפלי בצפר-נייך ובמקום גדילתן פעמים אחדות בשבוע (או כשאת מורידה את הלכה) בינונייל. ראי כיצד שברים וסדקים נפסקים מיד וכיצד יגדלו צפורנייך במהירות ותהיינה שלמות וחזקות.

סוד ה-נונייל: נונייל מכיל חומרי בנין הד-רושים לגדול ולהשל-מת שומן הצפרן, המ-גן עליה מפני חומרי רחיצה מודרניים או כל גורם אחר.

סוד: שמרי על צפר-נייך עם נונייל בקבי-עות, וצפרניים דקות ושבירות יהיו ממש ו-הלאה ובמקומן צפר-ניים יפות וחזקות אשר ישו לידך מר-אה נאה, אלגנטי ו-חטוב.

5-50

NuNale

מחזק צפרנים שבירות

מוצר דיסקו בע"מ חיפה

לחיילים משוחררים

ולבעלי השכלה של "כיתות

החודש נפתחים עבורכם קורסי יום וערב

בפיקוח משרד העבודה

• אלקטרוניקה

• ריהוט ועיצוב פנים

כל חייל וחילית משוחררים שיעטרפו

ללימודים לקורסים, לעיל, במסלול לימודי יום

יזנו במענה כלכלה מלא ובדמי נסיעות

מטעם משרד העבודה

בפיקוח הסתדרות הטכנאים

• סרטוט בנין ואדריכלי

מוסמכי הקורס יתקבלו כסרטים להסתדרות זו

במונח נפתחים החודש קורסי יום וערב:

• גרפיקה שימושית-למתחילים ולמתקדמים

• צילום מיקצועי. צילום הסרטה

• צילום אופנה ופירסומת. צילום עיתונות

• קירור ומיזוג אוויר

• טלוויזיה-למתחילים ולמתקדמים

ועוד 26 קורסי יום וערב במגמות אחרות

פרטים, פרוספקטים והרשמה

המכללה הפוליטכנית

רח' טשרניחובסקי 31, תל אביב, 1-8 7-4

בעולם

(המשך מעמוד 7)

על הגלים הגיעו הסוערים. מתאכילאו שבאיזור הסדראלי בחאשינגטון הצהיר: "אבקש שישחררוני בערבות, עד לבירור עירעורי. אם ישחררו אותי — אתבע מכל אנשינו לא להפעיל אלימות נגד האיש הלבן. אולם גם אם יסרבו לשחררני בערבות — אננה בדיוק באותה צורה ואתבע שקט".

שוודיה

נערות הגלגלים

הלקוח שיצא ממכונת הפולקסווגן נתקבל בכבוד-מלכים. דיילת חנינית ליוותה אותו לתדר-המתנה, עזרה לו לפשוט את מעילו, ולקחה ממנו את מפתחות-המכונה.

מבעד לחלון-זכוכית ענק יכול היה הזר לראות כיצד הדיילת מתניעה את מכונתו, מסיעה אותה למחלקת הביקורת.

כאן קפא החיוך על פניו כי במקום מכונאים, התגלה על הפולקסווגן חבורת נערות יפהפיות, לבושות סרבליים, שהחלו לטפל בה במרץ.

אתה חוש אצלנו? שאלה הדיילת, לא ידעת שאצל סקאניה-בילד עובדות רק נשים?

מחסור בגברים. הרעיון להעסיק נשים כמכונאיות, צץ אצל מנהלי חברת סקאניה-בילד שבקציר מאלמו שבשוודיה, נוכח ה- מחסור החמור בכוח-אדם גברי הנותן גם אותיות בתחומים אחרים.

במהרה התברר כי זהו לא רק תצלול-פירסומת מצויין אלא גם עסק ייחתי מבחינה מיקצועית טהורה.

כי לדברי מנהל-החברה יש למכונאיות חוש טוב יותר לעבודות עדינות — כגון כיוון מנוע, פירוק מאידי וכו'; הן מסודרות יותר ואינן מאבדות כלים; ומה שחשוב במיוחד — הן תמיד שומרות על ידיים נקיות ולא מורחות גריו על הרפוד. כפי שהסביר בעל-העסק.

דירי בסרבל. "כשהתחלנו לגייס מכוני איות", נזכר השבוע איש יחסי-הציבור של החברה פראריק סיוסטאן, "נענו למדועה מאות נשים ממש. 59 מהן עדיין הסכימו להפוך למכונאיות לאחר שהוברר להן כי זוהי עבודה מלכלכת וגורמת להן להזיע.

אך רק 14 מועמדות שניבחרו לאחר ראיון, עברו קורסים מתאימים ונתקבלו לעבודה.

הופעת הליידי בסרבל, כפי שמכנים ב- שוודיה את המכונאית המצוייה, שיפרה גם את התנהגותם של הלקוחות. הגברים שומרים על לשון נקייה בבואם לטפל בריכבם וגם חדלו לבוא לשירות כשהם שתויים, "מה שגרם בעבר בעיות עם מספר לקוחות".

כדברי ההנהלה. במהרה החליטה החברה לעבור לשיטת העסקת נשים גם בסניפיה האחרים. מודעות ענק, שהופיעו בעיתונות השוודית, קראו לנשים המקומיות: "אתן, שהינכן נשים מודניות, בעלות עניין במכונאות, ברוך בור אכן לצוות סקאניה-בילד!".

אולם יש גיב קשוח אחד, אותו אין אנשי סקאניה-בילד מוכנים להפקיד בידי אשה: הקופאי נשאר בכל זאת גבר.

20 שנות הישגי ישראל

דובק

רויאל

פילטר

20 סיגריות, כיכר המלך

פרסום דיר "עקבון"

מעלה: לפני 20 שנה היתה גימנסיה הרצליה, בית הספר זיכרון המקובל של תל-אביב, גולת הכותרת של רחוב הרצל, יכז העסקים הראשי של העיר. (הצילום ברשותו האדיבה למוזיאון ההסטורי ת"א).

מטה: הזמן נע קדימה. על הגימנסיה היה לפנות מקום לורד השחקים הישראלי הראשון, מגדל שלום מאיר.

סיגריה זו - אחד מהישגי דובק

מכונאית איננה

לנשים — חוש עדינות

מוראל גבוה

פוגרום במקום פלוני, על לינק' במקום אלמוני? האם נראה בטלחיויה שלנו תמונות של תליינים?
האם אלה הן פנייהאומה שאנו רוצים להשיי תייך אליה, להתנאות בה, לקרוא ליהודייהעוי לב להצטרף אליה?
★ ★ ★
ני אומר את הדברים בחריפות קיצונית — לא מפני שאנחנו מתקרבים לאפשרות זו, אלא מפני שאנחנו עלולים להתפתות לעשות את הצעד הראשון. ובדרך אל הגיהנום הזה — הצעד הראשון קובע. הפשרה הראשונה — היא המסוכנת.

ואני אומר: כן!!!
כי כאן אנחנו מסתכלים בפני התהום. ואם לא נחרד.

הוצאתו להורג של עכן — ציור מהמאה ה-10

ולא נירטע, נתרדרר לתוכה מבלי להרגיש בכך בעוד מועד. הסרטן, כל עוד הוא זעיר, אפשר לנתחו. אך אם לא ינותח — הוא יחסל אותנו.
ידע זאת יהושע בן-נון. כפי שהוא מתואר בתנ"ך. הוא לא היה הומאניסט, דוקא. אך ברגע שגילה במחנהו את סימן-הקרבן הראשון — בדמותו של עכן שגנב כמה שקלים בריחור — הוא הסיק את המסקנה הקיצונית ביותר. "כי עשה נבלה בישראל."

★ ★ ★
צ"ה"ל הוא, אולי, הצבא הטוב ביותר בעולם. המצטיין ברמתם המוסרית הגבוהה של הטובים והאמצעים בלוחמים.

זוהי תכונה אחת. מפני שבצה"ל עולה האהבה (למולדת) על השינאה (לאוייב), מפני שלוחמים נחרדים למראה גופתו של כל מת (גם האוייב המת!), מפני שאחרי כל מלחמה עורכים חייליו חשבון-נפש בנוסח שיח לוחמים — לכן הוא צבא טוב, צבא של "אחרי!", צבא שאינו מש- איר חברים בשדה, צבא שבו החייל מאמין במפקדו. פגע במוסר זה, עשה את הפשרה הקטנה ביותר על חשבוננו — ועשית דבר שמאות מטרי סי האוייב ותותחיו אינם ממוגלים לעשותו. למילה "מוראל" יש שני מובנים, שהם אחד. מוראל פירושו — הרוח האיתנה של היחידה. מוראל פירושו גם: מוסר. הא בהא תליא. שני צדדים של מטבע אחד. זהו המוראל שעליו אמר נאפוליון: "במלחמה, קובעים שיקולים של מוראל בשלושה רבי עים, ומאזן הכוחות הממשיים ברבע הנותר." ויהי מתנוני סהור.

נימוקים אלה אינם מוצאים חן בעיני.
הם מתחילים לעורר בי, בהדרגה, סלידה. אין הם פסולים כשלעצמם. הם נכונים בהחלט. ואם אפשר למנוע מעשיזוועה בנימוקים כאלה, זה כשר לגמרי. אבל: האם הם באמת דרושים?
האם אין הם מעידים כשלעצמם על הידרר דרות מוסרית מסוכנת?
מדוע צריך שרביטחון, גיבור-ההמונים ואלי-השכונות, לבקש בטלחיויה ובראיו מחסידיו, להימנע מפרעות, מתוך נימוק שהדבר עוזר לאל-פתח?
מדוע אין איש זה יכול פשוט לקום ולומר: רק נבילות עושות את זה, ואנחנו, הישראלים, איננו רוצים להיות נבילות?!
מדוע לא להגיד: מי שפוגע בשבוי, הוא אדם שפל. בזוי ונתעב, ואיננו רוצים להשתייך לאומה אחת יחד עימו?
בקיצור, מדוע לא להכריז בפשטות: המו- סר אינו זקוק להצדקה?
נניח לרגע שהיה כדאי להרוג שבויים ולענות נחקרים.

נניח שעריכת לינק' בערבים, אחרי מעשה-החבלה, יש בה כדי לעזור ללכידת החבלנים. נניח שמצבנו הביטחוני ישתפר להפליא אם נקים לכל אורך הירדן עציתלליה, במרחק של קילומטר זה מזה, ועל כל אחד מהם תתנדנד גופתו של תלוי?
האם אז נאמר: זה בסדר?
האם נגיד לאחינו הצעירים בצה"ל: פגעו בכל שבוי המרים את ידיהם? האם אז נצוה על החוקרים: עקרו ציפורניים, חשמלו איברים, חלו אנשים בידיהם? האם נבקש את יהודי-הגולה לתרום איש-איש לנטיעת עץ-תלייה אחד על אדמת הקרן הקיימת?

★ ★ ★
ורא יקר — והרשה לי לפנות אליך אישית, כי הדברים חייבים להיאמר מלב אל לב, בלי כחל ושרק: אנחנו עוסקים כאן בדיני נפשות.
לא רק בנפשות של ערבים, ואף לא בעיקר בנפשות ערבים. זהו דין הנפש שלנו, שלך ושלי.
זהו דינה של נפש עמנו, מכאן ועד עולם.
את, אם ישראלית: האם את רוצה כי איפעם, בשוב בך הביתה לחופשה, תנקר בליבך המחשבה: האם הוא הרג אדם. האם אחרי זה יהיה בני אותו אדם שגידלת, שאהבתי, שטיפחתי?

ואנו כולנו, האם ניקח את העיתון כדי לקרוא בו על

כמו כל האנשים הטובים, השתדלתי כמה פעמים בשנה האחרונה להוכיח כי המוסר משתלם. מול הגל העבור של יצריינקם, מול הפסיכור פאתיה הגואה של שוחרייהמוות, ביקשתי גם אני להוכיח כי ההתנחלות המוסרית — של החייל והאזרח — שכרה בצידה.
הוכחה כזאת — בדרך ההגיון — אינה קשה. כי מהו המוסר, אם לא הפרי המזוקק של נסיון הדורות? והמוסר הצבאי, שהתגבש במאות שנים של קרבות, הותך בכור ההיתוך המעשי ביותר בעולם — המלחמה.
קל מאוד להוכיח כי כדאי להיות מוסרי.

★ ★ ★
נה יצאנו, למשל, כל ראשי המדינה לציבור להימנע מפרעות בערבים, אחרי מעשי-טורח. במילים מדורות, מפוכחות, הגיוניות, ללא התרגשות והתגעשות, הוכיחו מנהיגינו כי מי שעורך פרעות בערבים, עוזר ל"אליפתח".
וזה סביר. מטרת אליפתח היא לכרות תהום בין ישראל והעולם הערבי, לזרוע שינאה הדדית, למנוע כל שיתוף פעולה, להביא לכינון מישרידיכו בשטחים המוחזקים, כדי שכל צעיר ברמאללה ובחברון יתגייס לאירגוני-החבלה. המרים ירו נגד עובראורח חף-מפשע בתחנה המרכזית בתל-אביב, העורך לינק' בערבים מול תחנת-המשטרה ב"פ, ההורף וההורס מכוניות בעלות מיספר ערבי — פועל כסוכן אל-פתח.
לכן, מבחינה תועלתית ומעשית, יש לבער תופעות כאלה.

★ ★ ★
אז נקח, למשל, את היחס אל האוייב הניכנע בשדה הקרב, אל איש אל-פתח הנופל בשבי. הנטייה הטבעית היא להרוג אותו. הרי הוא בא להרוג אותנו — ולא חשוב, מבחינת הקורבן, אם הורגו הוא אידיאליסט.

ואם נשאר האיש חי אחרי ההיתקלות, תובע היצר להרוג בדרך ממלכתית, בטקס תגיג, בתלייה או ברייה. אבל ההגיון התועלתני אומר את ההיפך. כדאי להשאיר את האוייב בחיים. כי החבלן שנהרג אינו תחבולן האחרון. יבואו אחריו חבלן שני, שלישי ורביעי. כפי שאמר הרמטכ"ל, רביאלוף חיים ברילב: אי-אפשר לחסל את הטרור כל עוד אין סיתרון והסדר מדיני.
אם כן — אסור ליצור מצב בו יידע החבלן מראש כי מות יומת, בצורה זו או אחרת, אם יפול חי בידי צה"ל. זה לא ירתיע אותו — שהרי בציאתו לשליחותו, הוא יודע ממילא כי רבים סיכוייו ליהרג בקרב. אבל זה ישפיע עליו בעת הקרב עצמו, כשייחכך לדעת כי הוא אבוד. או עומדת בפניו הברירה: להיכנע, תוך תיקוה להינצל, או ללחום עד טיפס-ההר האחרונה, תוך הריגת חיילי צה"ל. לא רק גורלם של החבלנים הנופלים-בשבוי נחתך בוויכוח זה, אלא גם גורלם של חיילי צה"ל, בנים של אמהות ישראליות.

כל ידיעה המסודרת בראיו על חבלן שנפל בשבי ונדון לעושי-מאסר, כל הופעה בטלחיויה של איש אל-פתח שניכנע וחי — יש בהן להכריע את הכף כאשר חבלן אחד, מיותר ומנותק, יראה מולו חייל-צה"ל ויצטרך להחליט: לירות או לא?

הצד התועלתני ברור כאן לגמרי. רק אדם מופרע, שתאוות-הדם מעבירה אותו על דעתו פשוטו כמשמעו, יכול להתעלם מהגיון זה.

★ ★ ★
וגמא שרישית: דרך הקירית של אנשי מחתרת. אמר לי מומחה, בעל הכשרה פסיכולוגית: פעם האמינו כי העינויים הגופניים הם הדרך הטובה כדי לסחוט מנחקר מידע חיוני על תוכניות-חבלה, זהות חבריו ומצבורי-נשק. אבל זה לא נכון. לעיתים קרובות קורה כי האלימות דווקא מגבירה את התנגדות הנחקר, ממריצה אותו לשמור על כבודו ולהחזיק מעמד. השיטות הפסיכולוגיות של החוקר, המגיש לנחקר הנפחד סיגריה וספל קפה, המערער את עולמו הנפשי ואת מושגיו הקבועים, יעילות הרבה יותר. זה הוכח בניסיונם של שרותי-הביטחון הישראלים.
לכן, מבחינה תועלתית, אין טעם בעינויים. הייתי יכול להביא עוד הרבה דוגמות כאלה. אך אפסיק כאן כדי להגיד את אשר בליבי:

ספיר נגד

אלון כראש-ממשלה

בהתייעצות סנימית, בה השתתף מוכיר-מע"י פינחס ספיר, ניסו מקורביו של יגאל אלון למשש את הדופק — האם יהיה ספיר מוכן לתמוך במועמדות אלון לראשות-הממשלה, אחרי הבחירות, במידה ודיין יפרוש, עם חלק מאנשי-רפ"י.

תשובתו של ספיר — שלילית. הוא נתן להבין כי יש, לדעתו, מועמדים טובים מאלון להתמודדות עם דיין. ספיר רמז, כי במידה ואשכול לא ירצה לעמוד בראש רשימת-הבחירות, לא יתנגד הוא עצמו להיות המועמד.

השתלת-לב

גם בארץ

בבית-חולים ישראלי גדול, המשמש גם כמרכז בינלאומי של חקר רפואי, מתכנן צוות-חירורגים, בפוריסטודות, ניתוח השתלת-לב.

ההחלטה לבצע את השתלת-הלב בישראל נפלה בימים אלה, למרות לחץ הדתיים המתנגדים ללקיחת אבר ממת. הדחייה בביצוע הניתוח נגרמה מטעמים טכניים בלבד.

שלושה חולים בישראל כבר הביעו את הסכמתם לביצוע השתלה של לב זר כגופם.

כהן-בנדיט

לישראל

מנחם מרדכי-הסטודנטים הצרפתי, דני כהן-בנדיט, עשוי לבוא לישראל בחודשים הקרובים.

לא יהיה זה ביקורו הראשון של דני האדום בארץ: כהן-בנדיט כבר שהה תקופת-מה בקיבוץ, ויש לו קרובים במשפחה בישראל.

אם יגיע — לא מן הנמנע שינסה להתסיס, גם ביש-ראל, את החוגים הקיצוניים יותר של הסטודנטים.

גברה ההתנדבות

לצנחנים

אחוזי המתנדבים ליחידות-הצנחנים עלה בשיעור ניכר, בחודשים האחרונים.

מימדי-ההתנדבות לצנחנים בקרב המגויסים החדשים לצה"ל עלו בצורה כה קיצונית, עד שכיום עורכים לטיורים מיבחני-קונקורס — בעיקר בכושר גופני — עוד לפני שניתן להם לחתום על סופסוף-ההתנדבות.

התופעה הבלתי-רגילה מוסברת בתפקיד הפעיל שנוטלות יחידות-הצנחנים במלחמה נגד החבלנים.

דיין — כפוף

ליגאל אלון

יגאל אלון יהיה לראשונה ראש-הממשלה בפועל, בשעת מסעו הקרוב של לוי אשכול לדרום-אמריקה. מינויו של אלון כסגן-ראש-הממשלה לא היקנה לו, אוטומאטית, את תפקיד ממלא-המקום. להיפך: בעת המינוי הדגיש אשכול כי אין הכרח שהסגן ימלא את מקום ראש-הממשלה בהיעדרו מהארץ.

בקרוב אנשי-מע"י קמו עוררין על אפשרות קביעתו של אלון כממלא-מקום — בטענה שתפקיד זה עלול להגביר את הקיטוב בינו לבין דיין ולגרום לחיכוכים. ההצעה למנות את שרי-האוצר, זאב שרף, כממלא-מקום — נדחתה, כיוון ששרף סירב נוכח עומס תפקידיו.

לאחרונה נקבע סופית — עלידי אשכול עצמו: כי אלון ימלא את מקומו. בפעם הראשונה יצטרך, איפוא, דיין להיות כפוף ישירות ליגאל אלון, להתייעץ עימו בבעיות-הביטחון היומיות — ולקבל את מרותו.

14 באוקטובר,

ההצגה, המבויימת עלידי הכמאי הדני יהודי ארלון כהן, רצופה עברית עממית וגדושת-גירוסים. אולם הגורם העלול להביא לאיסור המחזה היא סצינה בה רוצחת חבורת-פירחחים תינוק בייחוס.

אם כי סצינה זו מסמלת את ההתנגשות בין החברה האלימה לפרט חסר-המגן, עורר המחזה מהומות בדניה, בריסניה וארצות אחרות בהן הוצג.

הצנזורה מעכבת את החלטתה עד לשיבוץ הבא — מתוך תקווה שהמחזה יגווע בהצגות-ההרצה. מאחר ועתה ברור שזה לא יקרה, אפשרי איסורו עליפי החוק.

התנגדות לאחוז

החסימה במע"י

שר-הדואר, ישראל ישעיהו, יעמוד בראש המתנגדים בקרב אנשי-מע"י להעלאת אחוז-החסימה, בבחירות לכנסת השביעית.

טענתם העיקרית של המתנגדים לאחוז החסימה היא — הסכנה הצפויה במיקרה כזה מעליית כוחה של רק"ח.

ייבוא איילות

מפרס

ענף-ייבוא חדש מסתמן בארץ: איילות-בר שיוכאז במיוחד מפרס, למטרות-צייד. כרגע, אסור הצייד אחר איילות, ברוב חלקי-הארץ וברוב המיקרים. רוב האיילות אף נטשו את הערבה ואת הנגב, ברחו מיורחה.

אולם בעיקבות מצוד, אותו ערך נספח נפאל המבקר בישראל, ייעשה נסיון לאכלס מחדש את הערבה והגליל באיילות-בר גדרות, בעלות קרניים מסועפות, החיות בי-פרס, בתנאים דומים מאוד לאלה של ישי-ראל.

אמרגנים מרמים קהל

הומרת גאולה גיל עומדת להגיש בקרוב משפט נגד אמרגן שפירסם את שמה במודעות, הודיע כאילו תופיע בחיפה במופע שהוא עומד לארגן, מבלי שהיא עצמה תדע על כך דבר ומבלי שדובר עימה קודם לכן. משפט כזה עשוי לשפוך אור על תופעה שהפכה כימעט להרגל.

מיספר אמרגנים, רובם כאלה שנכנסו למיקצוע רק לאחרונה, נוהגים לערוך מופעים, לפרסם במודעות שמות של כוכבי-בידור מפורסמים מבלי שיש כלל בכונתם להומינם. לאחר-מכן הם מציגים במקומם אמנים ברמה נמוכה, מתנצלים כי הכוכבים שהובטחו לא יכלו להופיע בגלל מחלה או סיבה אחרת.

פיתאום, כמו ענף שחור בשמי-הסתיו, התעוררה הבעיה מחדש.

הבעיה בה"א הידועה, זו שעתידיה לחרוץ את גורלו הפיסי של המרחב לחיים אי-למחות ראיו-אקטיבי, בעיית ייצורה או אי-ייצורה של פיצצת-אטום בישראל.

טען ראש-הממשלה עצמו, לוי אשכול, בתשובה להערת חבר קיבוץ-דגניה, שב נשא נאום: "ישראל יודעת כיצד ליצר את הפצצה האטומית!"

הוסיף מייד אחריי הפרופסור ארנסט דויד ברגמן, מי שהיה יו"ר הוועדה ל-אנרגיה גרעינית ומיצג עדיין את סקטור המדענים

"נעתי היא ישראל לא צריכה לחתום על האמנה לאי-הפצת ה-נשק הגרעיני!"

"כמו נשק אחר." ארבעה נימוקים עיקריים היו לפרופסור ברגמן להסכרת עמדתו מעוררת-הדאגה:

● כל התפתחות בתחום האנרגיה ה-אטומית יוצרת קולוניאליזם חדש... אס-מדינה מפעילה בימיו כור אטומי המבוסס על אורניום מועשר, יש לה רק ספק אחד בגוש המערבי: ארצות-הברית... (וארה"ב) יכולה להגיד מחר למדינה מסיימת שהיא תפסיק את אספקת-הדלק לכור שלה.

דבר זה יוצר מצב, שבו מדינה המעוניינת באורניום מועשר לא לצורכי פיתוח גרעי-ני תעשייתי, יכולה לנוסף באיום שהיא תייצר פצצת אטום — כדי להביא את ה-אמריקאים לעיסקה: המדינה הקטנה לא תי-צר פצצה, והאמריקאים יספקו חומר-גלם גרעיני — בתוספת נשק קונבנציונלי.

● אנחנו צריכים פעם לחזול מאורח-החשיבה שלפיו נשק גרעיני הוא דבר אחד וכל נשק אחר הוא דבר אחר.

במילים אחרות: ברגמן סבור כי פצצת-אטום מותרת לייצור, מבחינה מוסרית, טאקטי-צבאית או מדינית-איסטרטגית.

● האמנה למניעת ייצור נשק גרעיני מהחלה, לדעת הפרופסור "אפליה לרעה של מדינות שעוד אין להן נשק גרעיני, בהשוואה לארצות-הברית, ברית-המועצות או צרפת — ה-חברות במועדון הגרעיני.

משום כך, סבור פרופסור ברגמן, לא רצו לחתום ארצות כמו גרמניה, הודו, יפן ואיטליה על ההסכם.

● הפלישה לציטוט-לובקיה אף-על-פי שמבחינה היגיונית אין לה כל קשר עם האמנה, עוררה אפילו באמריקה היסטוס-לגבי החתימה על האמנה.

שמע: יש הסבורים — וברגמן אינו מסתייג מהם — שמוטב להשתמש בנשק אטומי מאשר להיכנע. זהו העיקרון ה-אמריקאי-קיצוני הישן של "מוטב למות מאשר לחיות תחת מישטר אדום".

פצצת-אטום בידי חוסיין. וזהו, כמובן, אורח-המחשבה המסוכן ביותר ה-יכול לתקוף עם. בארץ, הוא תוצר ישיר של מצב-הילחומה שלא פסק מאז מחזיקה ישראל בשטחים, בעיקבות מלחמת-ששת-הימים.

זהו גם שלב חדש בתהליך האסקאלציה האידאולוגית, שהתחילה כשמנהיגי-ישראל השלו עצמם: "עכשיו, לאחר הסיבוב ה-שלישי, יירתעו הערבים מפעולות-איבה נוספות".

כיוון שהתבלנים לא נרתעו — כפי שלא נרתעו הערבים לאחר מלחמת-השיחור או לאחר מיבצע-סטאן — השתררה עתה דיעה, "אם

אי-אפשר להרתיע ערבים על-ידי פעולות תגמול ועל-ידי כיבוש ממש — אולי אפשר יהיה להרתיעם

אפילו בדיקה שיטחית של טענות אלו מוכיחה כמה הן מסוכנות — ומסלפות את המציאות.

כי ברגמן בורח תחזיק ישראל בפצצה גרעינית, ביצור עצמי, תהיה פצצה דומה

• בראיון יום ו' עם רפאל בשן, בצהרון מעריב.

נמאסתם עלי!"

הסיח משה דיין בפני אשכול — התכסר — וחזר בו

משה דיין נמאס.

נימאסו לו המלחמות הפנימיות עם חב-ריו לממשלה, המצרים את צעדיו וגזולות את סמכויותיו. נימאסו לו המאבקים המפלגתיים בתוך מע"י, שם נחתכים כיום הדברים רק לפי שיקול אחד: האם יקדם הדבר את דיין לשלטון — או ירחיק אותו ממנו?

באחד הימים פקעה סבלנותו של שר-הבי-טחון, לרגע הוא שכח שהתככים, הקנוניות והלחצים מהווים את לב-ליבו של המישחק הפוליטי שהוא נוטל בו חלק פעיל. קם דיין וזרק בפני ראש-הממשלה לוי אשכול: "אתה יודע מה? נימאסתם עלי! אני מתפטר!"

לא היתה זו, אומנם, התפטרות רשמית בהתאם לנוהל, המחייב את שרי-הממשלה, קשה גם להניח שהיא באה כתוצאה מ-שיקול-דעת והערכת-מצב. התפטרותו של דיין היתה יותר פליטת-פה ספונטאנית, בעת שיחה אותה קיים עם אשכול ערב-החגים. אולם היא הספיקה כדי להחריד את אשכול. התפטרות דיין מממשלתו ברגע זה היא הדבר האחרון שאשכול מעוניין בו. אין ספק שהתפטרות כזו תגרום למשבר מ-שלתי ולפילוג נוסף בתוך מפלגת העבודה. לא אשכול ולא חברי-הנהגה הוותיקים של מע"י מעוניינים להגיע למצב, בו תתייצב לעומתם, בבחירות הבאות, רשימה שברא-שה יעמוד משה דיין.

לפיכך התרכך אשכול באותה פגישה — שנערכה ביוזמתו של אשכול, מחוץ למי-סגרת הפגישות השגרתיות שלו עם משה דיין בענייני-ביטחון. בהומינו את דיין, קיווה אשכול לשכנעו כי יתן את הסכמתו למערך המוצע בין מע"י לבין מפ"ם. הוא לא הת-כוון כלל להביא להתפטרותו של דיין. "מ-צידי", אמר אשכול לדיין, "אתה יכול ל-המשיך להיות שר-הביטחון עד הבחירות וגם בממשלה הבאה".

משה דיין חזר בו מהתפטרותו הספונ-טאנית. עצם התקריט בינו לבין אשכול נשמרת בסוד כמנס — כיוון שלא הוא ולא אשכול מעוניינים בפירסומה.

השיחה

לא התקיימה!

כאשר הודפסו השבוע בידעות אחרונות חלק מפרטי הפגישה — אך לא כללו אף רמז על התפטרותו של דיין — מיהרה לישכת ראש-הממשלה לפרסם הכ-חשה חסרת-תקדים. ההכחשה, שהתייחסה ל-הבטחת אשכול לשמור את מקום שר-הבי-טחון לדיין בממשלה הבאה, נוסחה בצורה חריפה: "שיחה כזאת לא התקיימה כלל, ו-נשאל זה לא הועלה — לא על-ידי ראש-הממשלה ולא על-ידי שר-הביטחון — ב-פגישות שנערכו ביניהם באחרונה. אין זו הפעם הראשונה, וכנראה לא האחרונה, ש-מתפרסמים דברים שאין להם אחיזה במצי-אות".

אלא שבינתיים לא נשארו פרטי-השיחה נחלתם הבילעדית של אשכול ודיין. הם הת-גלגלו הלאה, גזמו לכך שאפשרות הפס-רותו של דיין נשקלה בפורום רחב יותר — פגישה של ראשי מפ"ם לשעבר.

היה זה ביום השבת, לפני שבועיים. ה-חכים של מפ"ם — בתוספת מספר אישים אחרים, כמו למשל אהוד אבריאלי, יוסף נחמיאס ואלקנה גלי — התכנסו בביתו של שמעון פרס ברחוב ארלוזורוב שבת-לא-ביב. הנושא שעמד לדין: אפשרויות-הפעולה של אנשי מפ"ם-לשעבר, נוכח המערך הצפוי עם מפ"ם.

לאחר שנחלו כישלון חרוץ במרכז-מע"י, בקרב על ועידה ניהולית, נשאר המערך עם מפ"ם הבאריקה האחרונה של אנשי-מפ"ם. אם יפסידו קרב זה, תאבדו בעיניהם התקווה האחרונה שהובילה אותם לאיחוד עם מפא"י ואחדות-העבודה, לפני כשנה, או קיוו כי יצליחו להשתלט על המפלגה — מבפנים. אמר אז דיין: "אני מעדיף לקצר את הדרך כדי להשיג את המטרה ואת התמורה. במ-קום להיאבק על חצי מיליון קולות בבחי-רות, קל אולי יותר להיאבק על רוב — בין חמש-מאות חברי המרכז..."

עתה הסתבר כי המאבק על קולות מרכז-מע"י קשה הרבה יותר. אין כל ספק כי כאשר יתכנס המרכז, ב-24 בחודש זה, כדי להחליט על המערך עם מפ"ם, תחקלל-הח-לטה חיונית. בעיני אנשי מפ"ם-לשעבר זהו קץ כל תקוותיהם.

רפ"י רוצה

מפ"מניקים

התנגדותם של אנשי מפ"ם למערך עם מפ"ם אינה נובעת מסיבות אידיאלו-גיות וגם לא מתוך אירצונם לשבת עם אנשי מפ"ם תחת קורת-גג מפלגתית אחת. חשבונו הוא פשוט: מערך עם מפ"ם יביא לצירוף אנשי מפ"ם למרכז. הצמרת המפלג-תית תכלול גם את מאיר יערי. הצמרת תמ-שין לחתוך החלטות, ואנשי מפ"ם לשעבר יהיו בה במיעוט קטן עוד יותר מאשר הם עכשיו.

לעומת זאת, אם יוחלט על איחוד עם מפ"ם — כפי שתובעים אנשי-מפ"ם — עשויים סיכוייהם להשתפר. אנשי-מפ"ם מא-מינים, כי בבחירות פנימיות במפלגה עשו-י יים הרבה מצעירי מפ"ם ללכת דווקא עימם. אבל במערך אין בחירות פנימיות. מערך פירושו: הצטרפות מפ"ם למע"י כגוש אוטו-נומי, שמנהיגיו מחליטים בשמו. ומנהיגים אלה הם לצד אנשי ההנהגה הוותיקה במע"י במערכה נגד המערך נותר לאנשי מפ"ם לשעבר רק בן-ברית אחד: אבא חושי. יחד עימו הם מקוים לפוצץ את ההחלטה על ה-מערך — סביב עניין הכללת המועמדים ה-ערביים ברשימה המשותפת.

בפגישות שקיימו לאחרונה בין דיין לבין חושי סוכם ביניהם תיאום הפעולה בין חיפה לרפ"י לא רק לגבי ההצבעה במרכז, אלא גם למה שיקרה לאחריה.

באותה פגישה, שהתקיימה בביתו של פרס, נבחנו דרכי-הפעולה לעתיד — לאור הכישלון הצפוי בהצבעה על המערך. הדיעה הכללית היתה שאנשי-מפ"ם לא יוכלו להש-לים עם המערך עם מפ"ם. המערך יביא ל-פירוד ולפילוג.

הדיעות היו חלוקות רק לגבי המועד ה-

מבלי להתחשב עם סכנת מלחמת-העולם השלישית, שתפרוץ במיקרה כזה כימעת בוודאות מוחלטת. מדיניות טכנות ונצורות כמו ישראל, או ירדן, או סוריה.

איי-התערבות אמריקאית. אבל היתה קיימת עוד סכנה, מיידית יותר, ש-עשויה להתעורר כתוצאה מן ההצהרות חסרות-התבונה של אשכול.

ברית-המועצות עשויה לראות במצב בו ישראל יכולה לגשת להפעלת תהליך-ייצור אטומי — מצב המחייב את התערבותה הישירה במרחב.

מתאים לפרשה. שמעון פרס ומרדכי בן-פורת היו הקיצוניים ביותר, תמכו בפרישה מיידית — לאחר ההצבעה במרכז על ה-מערך. אהוד אבריאלי הציע להמתין עד לאחר הבחירות לכנסת. הנחתו: שבר שימה מאוחדת תצליח מפ"ם להכניס יותר ח"כים לכנסת ולגבש סביבה כוח גדול יותר.

מול הצעות אלו ניצבה ההצעה להמתין עוד מספר חודשים ורק אז, אם צריך,

אשכול ודיין

"זה לא קרה"

להחליט לפרוש ולהקים רשימה עצמאית לבחירות.

בשלב זה טרם התקבלה החלטה כלשהי. אבל חבריו של דיין שללו אפשרות של התפטרותו מן הממשלה, בשלב זה. יחד עם זאת הסכימו לדיעה, אותה כבר השמיע דיין פעמים אחדות בעבר: "אם יתקבל המערך עם מפ"ם — נצטרך להסיק את מלוא ה-מסקנות".

למעשה ייוותרו לאנשי מפ"ם, במיקרה כי זה, שתי אפשרויות: להיכנע ולהיטמע ב-תוך מע"י — או לפרוש וללחום על קיום עצמאי. תוך שבועות מיספר יהיה עליהם להכריע לכאן או לכאן. התפטרות אפש-רית של דיין לא תהיה אז עוד עניין פרטי בינו לבין ראש-הממשלה — אלא צעד פוליטי מומכי.

אם ייעשה הדבר שעה שישראל — או מדינה ערבית — מתנגדות להסכם לאי-הפצת נשק גרעיני, אין ספק שארצות-הברית תהסס בטרם תתמודד עם רוסיה במרחב, התמודדות צבאית גלויה ואקטי-בית.

הוצרה היא שמדינות-ערב, בדומה לברית-המועצות ובניגוד לישראל שטרם חתמה, לו זו בלבד שחתומות על האמנה — אלא אף מוסמכות על-ידיה לכפות פירוק גרעיני — כחלק מן המדיניות המפעילות את ההסכם הבינלאומי הזה ומפקחות עליו, הלכה למעשה.

העולם הזה

הולד

ד"ר פנה בראשיהפרקים שלך
מצאנו כמה חידושים, הן לגבי
יחס הקומוניזם לדמוקרטיה, הן
לגבי יחס הקומוניזם לעם היהודי.
איך היית מגדיר את החידוש ב-

תחום הכללי של הקומוניזם?

— סודסכל, השתדלתי לעשות מאוראמת של 50 שנות מהפכה סוציאליסטית עליידי חשיפת העיוותים, הכשלונות והנוקמים יחד עם סיכום ההישגים וההצלחות — לעומת הנוהג שהיה מקובל, כי הקומוניסטים מבלי טים רק את החיובי והאחרים מבליטים רק את השלילי.

ומה מראה מאוזן האמת הזה?

— שעדיין לא הוגשם הסוציאליזם בברית המועצות ולא בשום מדינה אחרת השייכת למחנה הסוציאליזם.

מאיזו בחינה?

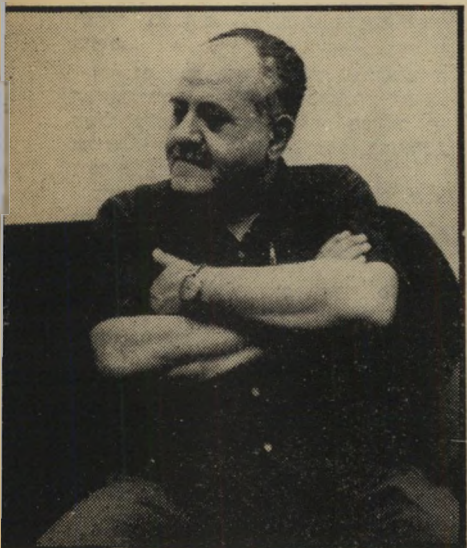
— סוציאליזם פירושו, על-רגל-אחת: בעל ציבורית על אמצעי-הייצור (הבסיס) + דמוקראטיזם סוציאליסטי בכל שטחי המדינה, היות, התרבות, המשפט, המוסר, האמנות (בניין-העל). דמוקראטיזם סוציאליסטי חייב להוסיף חריות על הדמוקראטיה המשובחת ביותר המצויה בארץ קאפיטאליסטית כל-שהי, ולא לגרוע ממנה; הוא חייב להרחיב את הדמוקראטיה מתחום השווייץ הפרומלי אל תחום השווייץ הממשי ובכל שטחי החיים.

עד כה הונח במדינות הסוציאליסטיות רק הבסיס, אבל בניין-העל עדיין לקוי מאוד ב- חסר, מבחינה סוציאליסטית. דבר זה בולט בהעדר חופש הביקורת, חופש החיכוך, חופש המאבק הרעיוני והציבורי בחיים הפנימיים, וכן בהעדר יחסי-שווייץ וכיבוד-זכות הכוללת לבחירה ריבונית של דרכו בחיים ה- בינלאומיים, בתוך חבר העמים הסוציאליסטיים.

האם יש סיכוי כלשהו לשינויי

ערכים בתנועה הקומוניסטית?

— יש הכרח אובייקטיבי, ולכן יש גם סיכוי, כאשר מקיי לא קיבלה את דין המפ- לגה הסובייטית בנוגע למשבר המורח-תיכר- ני במלחמת ששת הימים, לפני ואחריה, היינו כמעט מבודדים. רק מפלגות מעצמות הבינו לנו והודקו את קשריהן איתנו — ה- מפלגה הקומוניסטית הרומנית, ההולנדית ו- כד, אולם עכשיו, אחרי פלישת צבאות חמש מדינות ברית-הברית ל-צ'כוסלובקיה, מגיע כבר מספר המפלגות הקומוניסטיות שהביעו מחאה כנגד המפלגה הסובייטית ל-60 מתוך 80 וכמה, ואם מפלגות אלו תלמדנה לקח מנסיון העצמי ותהיינה עיקביות במסקנותיה

„לא תומכים בממשלה!“

במדינה

אסונות

רצח במיקרה

רס"ן משה סגל (34) הספיק לשהות ב- ארץ שלוש שעות בדיוק לפני שסכין של איש אחוז-סירוף קרעה את פתיל-חיייו. כל העניין התחיל במיקרה. בבית הניצב בשדרות ארם 60, בחיפה, שיהקו ילדים והתקינו סוכה. תוך-כדייך עשו המון רעש. הדבר הפריע ליצחק שכטר הישיש (68) שיצא לחצר להשתוק את האוטוטים. הילדים היו חצופים, התבדחו על חשבון הזקן. הוא לא התאפק, סטר לילדים. אז ניכנס לתמונה בנו נעים (32), שעשה את דרכו לביתו הסמוך, השוכן במספר 64. שרשרת של מכות. בנו נעים ידוע כאיש עצבני ומופרע. לפרות היותו איש אמיד, ושותף במסעדה על הכיפק ההומה, שברחוב הנביאים 2, הוא נחן להתפר- צויות, קיבל זמן ממושך טיפול פסיכיאטרי. עתה, כשראה את הישיש מכה את ה- ילדים, לא התאפק. הוא הלם בשכטר. זאת ראה בדיוק שכן אחר — יוסף ליכר-

קורבן סגל*

סכין בגב

מן (62), שהוא חותנו של רס"ן סגל. בני- הזוג ליכרמן, שבתם פונה לעבר חצר בית-המריבה, יצאו והטיפו מוסר לבנו. הדבר הוציא לגמרי מכליו את האיש המופרע. הוא תפס את האנטנה, התחיל להצליף בה בכל העוברים בדרכו. בזה הרגע יצא סגל מדירת-חותנו, בחברת אשתו מרים. הוא ניגש למכוניתו, החונה סמוך למקום. בינתיים הבחינה מרים בנעשה בחצר, ראתה כיצד בנו תוקף את אביה. היא לא היססה רגע, רצה לעבר בנו נעים וסטר לו בחזקה.

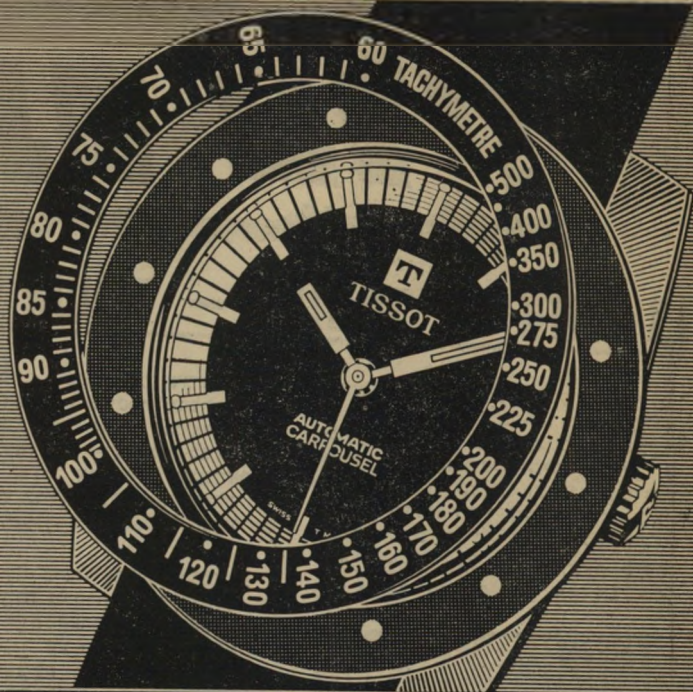
„מריצים לאמא!“ או התחיל בנו להשתולל. הוא היכה את מרים, את בתו של הקצין, דורית בת ה-12, ואת כל הנוכחים. דורית עשתה מה שכל ילדה היתה עושה: רצה לאבא. „מריצים לאמא!“ צרחת. סגל לא בדק מה קורה. הוא זינק קדימה, כיאה לקצין חיל-הים. התפתחה תיגרה אלימה, כשבנו ורס"ן סגל מתגלגלים על הארץ. כשהשכנים סוף-סוף הפרידו בין ה- שניים הפליט משה סגל, בחרוצת נצחון: „תראה איך שניפחתי אותך!“

הדבר שיגע לגמרי את בנו. שעה שסגל מפנה לו גב, הוא שלף מכיסו אולר קפיץ. „די, מותק, מספיק לבכות“, עוד הספיק סגל להגיד לבתו — וקיבל סכין בגבו. הוא סובב על עקביו — ואז הלם בו בנו שנית. האולר קרע את העורק שליד הלב. הדם ניתז. בנו הנבהל נמלט לדירתו.

בחזרה מהמוות. משה סגל היה איש חסון. למרות מצבו האנוש הספיק לגשת לכביש, לעצור מכונית, לבקש שיעבירוהו לבית-החולים רמב"ם.

ישם הגיע כשהרופאים קובעים שהוא כבר מת מוות קליני. הם לא הירפו ממנו. משום כך, חוללו נסיונות: תפרו את הח- תך, הוריקו זריקות לליבו, החיו את הקצין. למשך שלוש שעות. אחר-כך ניכנע גם משה סגל, שזה עתה חזר מהאונליה מולדת מחפשה בחו"ל — ונפח את נשמתו.

* תומך באלמנת אחד מחבריו, שטבע עם אחי-אילת.

TISSOT carrousel

טיסו - „קרוסל“ שעון האופנה ברוח הזמן

חבל שאין באפשרותנו להציג כאן את מלוא יופיו של השעון — בשל חוסר הצבע בעתון. גשו נא אל החנות — ותתפעלו ממראהו המרהיב של „קרוסל“ — החידוש האחרון של טיסו!

רצועות אופנתיות וסבקות בית-השעון בשלל צבעים, הניתנות להחלפה כהתאם לצבע הבגד ו"מצב הרוח". טיסו „קרוסל“ — למידת מהירות, לסימון-זמן חנייה, לספירת פעימות הדופק, להשאאת הזמן במקומות שונים בעולם וכו'.

טיסו - „קרוסל“ — השעון האנטי-שיגרת

ליל

למיפוח היופי
חפפי את שערויך ב- שמפו „ליל“ והוסיפי לו גמישות וברק טבעי. שמפו „ליל“ מחזק את שרשי השיער ומונע גרווי עור.

לבחירתך לשיער שמן ו- לשיער יבש. ולעור הידיים נסי את קרם „ליל“ המעודן, החודר במהירות לעור ומעניק לך ידיים רכות ועדינות.

לי-לך

מושג חדש

בטיפוח היופי

מראיין את הד"ר משה סנה: לכפא"י? לא!!

הן, אכן תבוא התחרושות התנועה הקומוניסטית, ותחזור עטרתה ליושנה. הקומוניזם — אמרתי בראשי פרקים — נקודת המוצא שלו הוא ההומאניזם, ומחוז' חפצו הוא ה-הומאניזם, ויש לטהר את דגלו מן הכתמים שהכתימוהו מחללי.

ומה החידוש בראשייהפרקים לגבי יחס הקומוניזם אל היהודים?

— כל החיבורים המארכסיסטיים שנגעו בשאלה היהודית — נכתבו לפני השואה הנאצית, לפני תקומתה של מדינת ישראל, לפני מהפכת אוקטובר, כלומר, לפני נסיון ההתפתחות של השאלה היהודית במישור סוציאליסטי.

כל המאורעות הכבירים הללו שמו לאל

אייאפשר כיממט לפתוח עיתון, להתעכב ליד לוח'מורעות או להאזין לרדיו מבלי לחיתקל בו. ד"ר משה סנה, מנהיג המפלגה הקומוניסטית הישראלית וחביב הקהל, נראה גם כחביב המימסר. עד כי רבים החלו שואלים את עצמם: לאן מועדות פניו הפעם?

מאז המאורעות הדראמאטיים בצ'כוסלובקיה, מסתבר כי אין זו תזוזה אישית של ד"ר סנה: הוא רק תופעה חיצונית של שינויים עמוקים בתנועה הקומוניסטית כולה.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, העומדת להתכנס לוועידתה ה-16 בסוף חודש זה, תתבקש לתת אישור לשינויים אלה. בשורה של ארבעה מאמרים בביטאון המפלגה, הציג סנה את ראשייהפרקים שיובאו לדיון הוועידה. האם פירושם, למעשה, הקמת מפלגה קומוניסטית ציונית? האם הם באו להכשיר את הקרקע למערך עם מע"י?

הריאקציוניים המצויים בתוכה, והמציגה, ל-עומת זאת, את הציונות כמפלגת אימפריאליסטית-נאצית רחמנא-ליצלן — אין לה שום שייכות למארכסיזם, שום שייכות לגישה מדעית, ראציונאלית, אובייקטיבית. כל זה בא על תיקונו בראשייהפרקים שהגשתי.

יש הרואים בכך הצעה לצירוף מק"י להסתדרות הציונית.

— בהחלט לא. אנו דוחים את "שליטת הגולה", המהווה אבן-יסוד של תורת הציר-נית כנגדה גורסים אנו את חיוב העלייה היהודית לישראל ואת חיוב החיים הלאומיים של המיעוטים היהודיים ברחבי תבל. לדע-תנו, הן העלייה והן הטמיעה הם תהליכים אשר יקיפו חלקים מן העם היהודי, אך לא את כולו, והאשר ימשיך להתקיים, כפי שבכל הדורות ידעה ההיסטוריה היהודית פיזור בצד ריכוז, טמיעה בצד קיום וייחור.

זאת ועוד אחת: זיקת העם היהודי לארץ ישראל נמשכת כארבעת אלפים שנה, ורק בקטע של 50 שנה בערך היא מצאה ביטוי בציונות; כעת מקיפה הזיקה למדינת ישראל כמעט את כל היהודים בעולם, וההסתדרות הציונית אינה מסוגלת להקיף את כל ה-יהודים ירידי ישראל. אין היא גם מסוגלת להפוך את חבריה שלה לעולים, וכך היא איבדה בעצם את משמעותה, והיא מתקיימת בכוח האינרציה של מנגנון ותקציב.

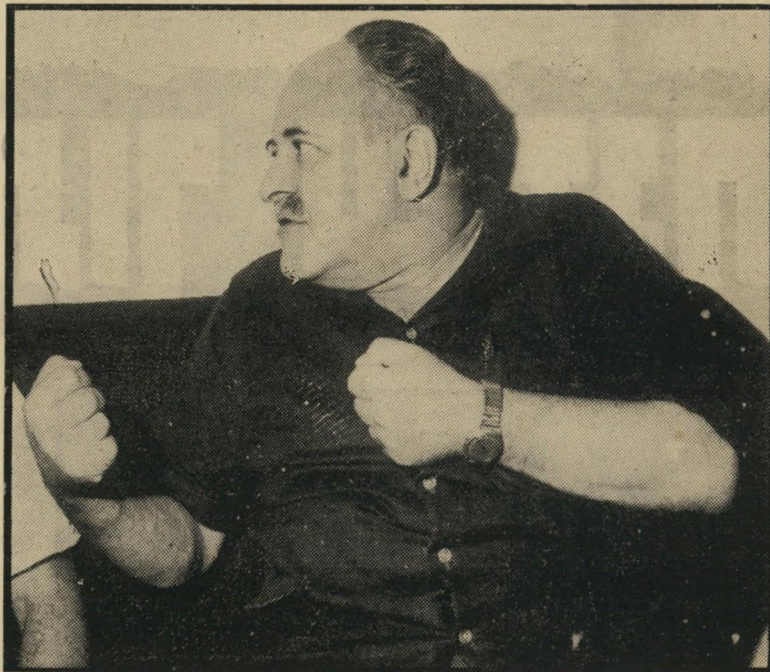
תנועת התחייה הלאומית של העם היהודי, זיקתו למדינת ישראל, מאבקו למעמד שווה בין העמים, הזדקקתו לטיפוח התרבות ה-יהודית והענקת החינוך היהודי הלאומי וה-פרוגרסיבי לדור הצעיר, עניינו הישיר בדור קיום בשלום בהיקף עולמי ומזרחי-תיכוני — כל אלה עשויים לשמש יסוד להתארגנות יהודית עולמית חדשה, דמוקרטית. כיום שום אירגון יהודי עולמי אינו עונה על ה-תביעות הללו.

האם יש בראשייהפרקים שלך כוונה להתקרבות מק"י-מפ"ם?

— אין לפסוק הלכות עיוניות עלי-פי כוונה תכליתית, אלא עלי-פי בדיקת המציאות ומגמת התפתחותה. אולם מעיקרי הנחות והמסקנות הכלולות בראשייהפרקים יכולה לבוא כתוצאה התקרבות מק"י-מפ"ם. במה דברים אמורים? אם מפ"ם לא תתרחק מן המצע העצמי שלה עלי-פי כניסה במערך עם מפלגת העבודה, שמשמעותה: הליכה ימינה.

בעיתונות נשמעים לעיתים קרובות רמזים גם על כוונתה של מק"י להיכלל במערך עם מפלגת העבודה. היש יסוד לרמזים אלה?

— רמזים אלה, יסודם באי-הבנה. אין לפרש במסלול את תמיכתנו בהגנה הלא-מית כתימכה בממשלה או במפלגת העבודה, שאנו מתנגדים להן קודם-כל בתחום הכלכלי-סוציאלי וגם לא מעט בתחום המדיני-חיצוני. אין אנו שוללים אחדות כוללת של תנו-עת הפועלים. אדרבא, הקומוניסטים מצדדים בה עמרונית. אולם לא באחדות לשם ויתור על מאבק מעמדי, לא באחדות שלא על מצע סוציאליסטי מפורש, לא באחדות של רחמי-מ

"הציונות? לא מכלצת אימפריאליסטית-נאצית"

ועידת מק"י בסוף אוקטובר תאשר את הצע-ת, צפויה לנו מערכה קשה לשכנע את ה-מפלגות הקומוניסטיות בצידקת עמדתנו. אני מקוה שהמפלגות אשר תעלינה על דרך ה-דמוקראטיזם, ההומאניזם והעצמאות הרעיו-נית והפוליטית, אונייתן תהיינה קשובות.

ד"ר סנה, הרשה נא שאלה גלוי יית'לב: האין בראשייהפרקים שלך כעת מעין רביזיה לגבי ה-פר שכתבת ב-1953 נגד הציונות?

— אין ספק, שראיתי צורך לתקן לא במעט את הנאמר בחיבור ההוא, שהופיע תחת הכותרת: "סיכומים בשאלה הלאומית לאור המארכסיזם-לניניזם".

במשך 15 השנים שעברו מאז, התפתחה מאוד התיאוריה של המארכסיזם-לניניזם ב-ל, ובשאלה הלאומית בפרט. כל ההלכה הקומוניסטית בשאלה הלאומית היתה מיוס-דת על חיבור של סטאלין ועל הגדרתו את האומה; כיום חולקים מארכסיסטים רבים על עיקרים רבים במישור הלאומי של סטא-לין. גם בראשייהפרקים שלי הכללית הגדרה חדשה משלי את האומה, השונה בתכלית מזו של סטאלין.

מלבד זאת כלולה בראשייהפרקים בחינה חדשה של הציונות. אנו רואים בה תנועה לאומית, ודורשים מהתנועה הקומוניסטית שתתייחס אליה כמו אל תנועה לאומית. זאת אומרת, בלי פסילה טוטאלית ובלי סניגוריה טוטאלית, אלא לחיוב את הפרו-גרסיבי בה ולשלול את הריאקציוני בה. ה-גישה הסובייטית — המלבינה כשגל את התנועה הלאומית הערבית, על כל היסודות

את התיאוריה הפשטנית, שמקורה עוד ב-מהפכה הצרפתית, כי הפרוגרס יביא ליהודים שיחרור (אמאנציפציה), וממילא התבוללות (אסימילציה). המציאות ההיסטורית הוכיח-תה, כי מגמת הקיום והשמירה על הייחוד היהודי, והתהליך של תחייה לאומית במיד-לדת ההיסטורית של העם היהודי, היא ל-אין-ערור חזקה יותר ממגמת הטמיעה וה-תבוללות. הכללה זו של הנסיון ההיסטורי מחייבת שינוי בהלכה הקומוניסטית, תחיית להכיר בזכותם של היהודים לפתור את שאלתם הלאומית בהתאם למאוייהם.

מה זה מחייב, למעשה?

— ניסחתי זאת בארבע זכויות-יסוד ליהו-דים בכל מקום בעולם:

לעלות לישראל; להתבולל במקום; לחיות במקום חיים לאומיים-תרבותיים יהודיים; לקיים קשרים תקינים עם קיבוצים יהודיים בארצות-חוץ. זאת דרישתנו לא רק מן המפלגות ה-קומוניסטיות הנמצאות בשלטון, שתשנינה את מדיניותן בהתאם לארבע האפשרויות הנ"ל, אלא גם מהמפלגות בארצות הקאפי-טאליסטיות, שתתחייבנה על כך במצעיהן הפרוגרמטיים, למען יידעו היהודים בארצות-המערב מה צפוי להם מבחינה לאומית מ-מישור סוציאליסטי, כאשר יקום.

ויש סיכוי ריאלי שיתקבלו ארבע זכויות-היסוד הללו ליהודים?

— קודם-כל, צריכה ועידת מק"י לאשר את הצעת, לעת-עתה אישר הוועד המרכזי של מק"י את ראשייהפרקים שלי (כמו של שמואל מיקוניס ואסתר וילנסקה בנושאים אחרים) כבסיס לדיון לקראת הוועידה. אם

סטאלין טעה!"

השמאל הפועלי במרכבו של הימין הפועלי. לכן מציעים אנו למפ"ם להקים, יחד איתנו, מערך של השמאל, אשר במרוצת הזמן, כא-שר יבשלו התנאים לכך, יקים יחד עם מפלגת העבודה את האחדות הסוציאליסטית של מעמד הפועלים הישראלי. כל עוד לא הוכרע דבר המערך בין מפ"ם לבין "העבו-דה", אנו נאבקים על הברירה השמאלית שאנו מציעים למפ"ם. ושום איש אחראי ומוסמך של מק"י לא ישיא עצות למתנגדי המערך במפ"ם. כל עוד הם עומדים במערך כה, מה יהיה עליהם לעשות, אם וכאשר יפסידו את המערכה.

אמרת שהינך מצדד במערך של השמאל הפועלי. את מי אתה כו-לל במושג זה, ואת מי אתה מר-ציא מכלל זה?

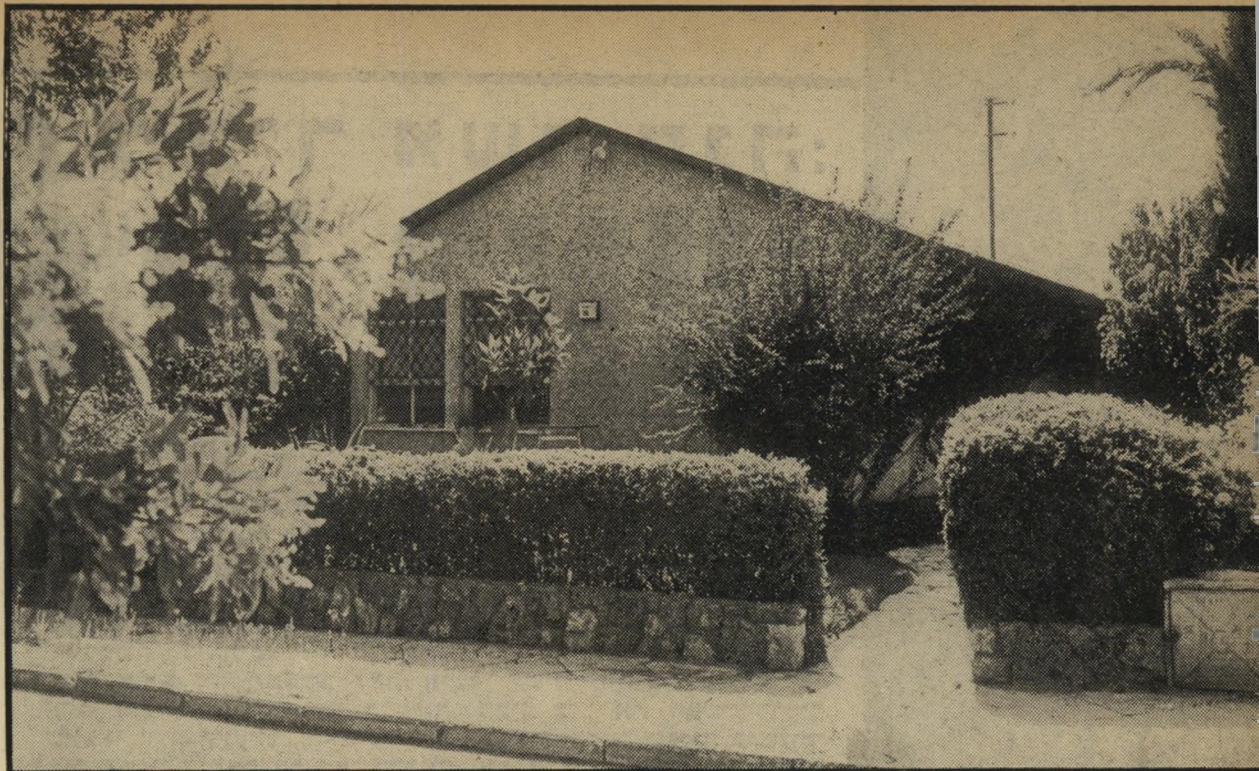
— מק"י, כידוע, עומדת על הבסיס של מעמד הפועלים הישראלי, בו אנו רואים את הנושא העיקרי של התמורה ההיסטורית ל-ישראל סוציאליסטית. עלי-כן רואה מק"י את עצמה כחלק בליינתק מתנועת הפועלים ה-ישראלית, אפילו כשהיא מודרכת כעת על-ידי יריביו מתוך מעמד הפועלים. יחד עם זאת, מכירים אנו בקיומם ובחשיבותם של חוגים שמאליים בלתי-סוציאליסטיים, בלתי-פועליים (לפי מושגינו המעמדיים — זעיר-בורגניים), המגלים עמדה פרוגרסיבית לגבי בעיות חלקיות ואף לגבי בעיה חלקית אחת. עם חוגים אלה מוכנים אנו תמיד לשתף פעולה בתחומי העמדות הדמוקראטיות ה-משותפות, ואנו מרגישים כלפיהם אהדה כנה וקיבה אמיתית, אס-כי ללא אהדת אידיאולוגית, אך יש חוגים שמאליים (בעצם, אלה הם יחידים, לא רבים, שהם מאד לא אהודים עלינו, אם להתבטא בלשון עוינה. כונתי לאותם "שמאלנים" שיקר, "שמא-ליותם" מתבטאת בהתנכרות לעם היהודי, בקטרוג מתוך-תיאבון על מדינת ישראל, ב-שינאה עצמית של "יהודים-בעל-כורחם".

אתה מתכוון למישהו מסויים?

— אינו רוצה לקרוא להם בשם, כי אינו מעוניין בשיח-ושיג עימהם. עם הפילוג במחנה הקומוניסטי, שחל ב-ארצנו לפני שלוש שנים, נפטרנו מאלמנטים כאלה. אולם הם מצויים בפניות נידחות שר-נות של הציבוריות הישראלית. לפעמים הם אפילו מכסים את ערות הניהילים הלאומי-שלהם בעלת-תאנה של שקל ציוני דהוי; לפעמים הם מסווים בנוצות האינטרנציונליזם את התרפסותם ואת התבטלותם בפני ה-ציונליזם השוביניסטי-ערבי. עם כאלה אין לנו רצון ואין לנו נכונות לשותפות. השו-מר נפשו — ירחק מהם.

ואיך אתה היות מפביר את יחסי כם לשאלה הישראלית-ערבית?

(המשך בעמוד 20)

להשתלט בשקט, תוך זמן קצר, על כל מקורות העוצמה הכלכלית של המדינה. שם האיש: מינחס ספיר, מזכיר מפלגת ה' עבודה.

כאשר פרש ספיר ממשרד-האוצר, לי- תפקידו החדש כמזכיר-מע"י, היו כאלה ש' פקחו עיניים תמהות: כיצד נוטש ספיר אחרי עמדת-כוח כזו? איך הוא מפקיר את משרד-האוצר ואת שליטתו על חלוקת ההטבות וההנאות במדינה?

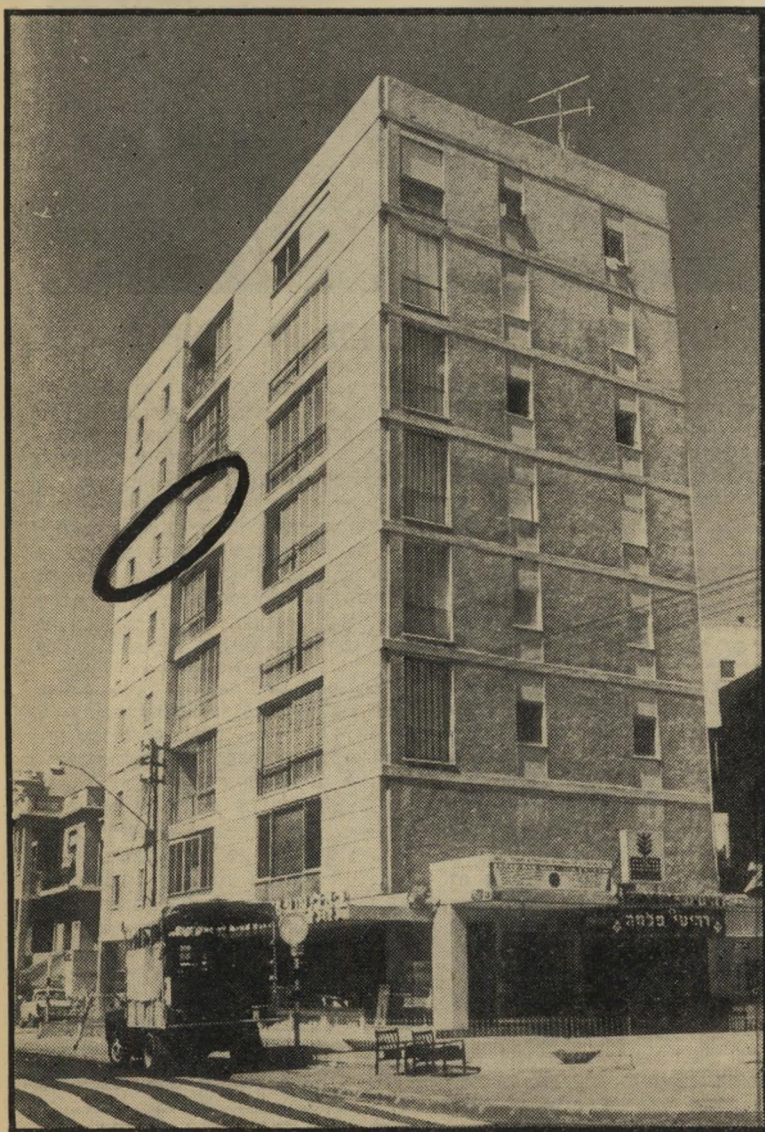
אלה ששאלו שאלות כאלו היו אנשים תמימים, שלא ידעו כי ספיר אינו זקוק כבר לעמדתו במשרד-האוצר. הוא דאג מראש להפקיד את אנשי-סודרו-סדו בכל עמדות-המפתח הכלכליות במדינה. הפיאודל נסח אומנם את כיסאו — אך הוא לקח עימו את כל אחוזתו ואוצרותיה.

כדי לגייס כיום, למשל, כספים לקרן הבחירות של מע"י, אין ספיר נזקק עוד למעמדו כשר-האוצר. אנשיו יושבים ליד הברזים. שום בעל-הון, איל-תעשייה או קבלן לא ירצה להסתכסך עם ספיר, בידעו שאנשיו הם היכולים לקבוע את גורלו —

הווילה של נאמן נרכשה בזמנו על-ידי הבנק לפיתוח התעשייה, מכספי הציבור, למגוריו של הפקיד הבכיר שפרש ממשרד-האוצר והתמנה

מנהל הבנק. בזמנו שילם הבנק 60 אלף ל"י תמורת הווילה ברמת חן. עתה מוערך שוויה ב-120 אלף ל"י. לנאמן הסכס הקובע כי הווילה תהיה שייכת לו אחרי שיפרוש מהנהלת הבנק.

שוחחים בתוך שחמט

חרי 12 שנות-עבודה בשירות-המדי-למעשה, שני המוסדות הכלכליים העצומים. נה, פרש הפקיד הבכיר משה זנדברג מעבודתו במשרד-האוצר.

עם פרישתו מתפקידו קיבל משה זנדברג, בן ה-42, סכום-פיצויים צנוע — בסביבות 20 אלף ל"י. אולם הוא אינו צריך לדאוג לעתידו. הוא לא נשאר מחוסר-עבודה.

כי משה זנדברג, מי שהיה ידימינו ו' עוזרו האישי של פינחס ספיר בהיותו שר-האוצר, מי שהיה הסכנוקראט הראשי של המיתון, מי שהסיף לאזרחי-ישראל, השכם והערב, לחזק את החגורה, להסתפק במועט ולרסן את רמת-החיים הגבוהה — הסתדר לא רע בחייו הפרטיים.

הוא עבר להתגורר בדירה ששווייה מוערך ב-170 אלף ל"י. הוא נוהג במכונית ביואק חדשה, ששווייה כ-40 אלף ל"י. מלבד נסיעותיו-בתפקיד לחו"ל, הצפויות מדי פעם, הוא זכאי אחת לשנה לטיול חיים לחו"ל — יחד עם בני-משפחתו.

בקיצו, משה זנדברג יכול היום לחיות כאיש עשיר, אפילו כאיש עשיר מאוד. וכל זה מבלי שצטטרף להשקיע בכך את כספו. הוא גם לא יצטרך לבזבז את הפיצויים שקיבל מהממשלה או את הסכום שקיבל עבור הדירה שהיתה לו עד כה בירושלים. לחיסכויותיו אלה יוכל להפריש גם סכומים נכבדים ממשכורתו החדשה ה' מסתכמת ב-3000 ל"י ברוטו לחודש.

מי שהיה הממונה על התקציבים במשרד האוצר ויועץ כלכלי מיוחד לשר-האוצר, הגיע למעמדו החדש ביושר. ההטבות ש' קיבל והקפיצה הנחשונה ברמת-החיים שלו מרמת-חיים של פקיד במשלתי בכיר, הם המחיר ששולם לו עבור הסכמתו לקבל את משרתו החדשה.

משה זנדברג התמנה כסגן יושב-ראש ו' כממלא מקום יו"ר מועצת-המנהלים של אחד המוסדות הכלכליים האדירים ביותר במדינה אם לא האדיר שבהם: הבנק לפיתוח התעשייה. ואם לא די בזאת ניתנה לו גם משרה צדדית לא פחות חשובה: הוא התמנה גם לסגן יושב-ראש מועצת-המנהל לים של החברה לישראל — חברת ההשק' עות החדשה שהוקמה לאחרונה על-ידי ועידת המיליונרים היהודים בהון של מאה מיליון דולאר.

התואר „סגן" לא צריך להטעות. מ' מיקרים אלה. כי היו"ר עצמו בשני מוסדות אל הוא ד"ר יצחק פרדר — דמות ייצור גית בלבד. זנדברג הוא האיש שנהל,

★ ★ ★ הווילה של נאמן

ל אדם בתפקיד רם כזה, שמאות מיליוני ל"י ניתנים לאחריותו, מגיעות ודי הטבות. מגיע לו שהבנק לפיתוח התעשייה ירכוש עבורו דירה מפוארת ברחוב מאפו 11, בתל-אביב, ששימשה עד כה מושכן לקונסוליה של הונדוראס בישראל — ואף יקנה לו מכונית אמריקאית חדשה. ישנו רק פגם אחד בכל הסידור הזה: הבנק לפיתוח התעשייה אינו בנק פרטי. זהו מוסד ציבורי שהממשלה מחזיקה בחלק ממניותיו — והנתון לפיקוח מבקר-המדינה כספיו הם כספי כל הבנקים הפועלים ב' מדינה. זהו המוסד המעניק את כל הלחץ אות-הפיתוח במדינה, באישור הממשלה.

כמוהו כן החברה לישראל. משה זנדברג אינו איש-האוצר היהודי שהבנק לפיתוח התעשייה הפך אותו, כן לילה, לאיש עשיר. כאשר הוקם הבנק לפיתוח התעשייה הוצב בראשו כמנהל הד"ר יהודה נאמן, מי שהיה החשב הכללי ב' משרד-האוצר. אז נקבע תקדים: הבנק רכש עבורו וילה חרושה ברמת-חן, ששווייה מוערך כיום ב-120 אלף ל"י.

תמורת השימוש בוילה משלם הד"ר נאמן לבנק סכום סימלי של כמה עשרות ל"י. אבל בהסכם שלו עם הבנק יש סעיף מפורש שברגע שיפרוש מעבודתו בבנק תהיה הווילה שייכת לו.

נוסף לזאת קיבל הד"ר נאמן מכונית שברולט-אימפלה חדשה מהבנק, ומשכורת בסכום של 3000 ל"י ברוטו.

קבלת שני המנהלים עלתה לבנק לפיתוח התעשייה בסכום של כ-400 אלף ל"י. החזקתם במשך שנה עולה למוסד — כ' 100 אלף ל"י. אלה הם סכומים שיכלו לשמש כהלואות-פיתוח למיפעל-תעשייה בסדר גודל נכבד למדי.

★ ★ ★ הפאודל ספיר

הדירה של זנדברג בקומה החמישית של הבית שברחוב מאפו 11. הבנק לפיתוח התעשייה רכש את דירת-הפאר עבור סגן-יושב-ראש מועצת המנהלים החדש. לזנדברג היתה דירה בירושלים, שאותה מכר.

ספיר" כאשר החכמו משרד-האוצר: "מסכנים, מי ידאג להם!" אמרו

את הסידורים שהפכו את פקיד משרד-האוצר לעשירים מופלגים

מועצת-המנהלים של אל-על, דחקא. כל ההכנות שהומצאו עבור דובלה בן-דרור — לא הועילו. כאשר פרש פינחס ספיר ממשרד-האוצר, פרש בן-דרור יחד עימו. הוא, שבתוקף תפקידו כראש מינהל-הדלק ניהל משאומתן עם משקיעים על הקמת צינור-הנפט אילת-אשדוד והצליח לשכנע את הברון אדמונד דה-רוטשילד להקים את הצינור — מונה בהמלצת ספיר למנהל חברת צינור-הנפט אילת-אשקלון. כך הועמד בן-דרור בראש פרויקט כללי בסדר-גודל של מאות מיליוני ל"י — אחת ההשקעות הגדולות של המדינה.

דובלה ידע לדרוש את המחיר הראוי עבור אחריות כזאת: הוא גם קיבל אותה. משכורתו מסתכמת, בשלב זה, בסכום של 100 אלף ל"י בשנה — נוסף לשורה של ימים של תכנות אשר, נוכח המשכורת הצנועה, אין טעם לפרט.

★ ★ ★ המיגרש של "מפחות"

נעים מנערי-ספיר לא הוצבו אומנם בראשן של אימפריות כלכליות, אולם לא הפסידו דבר עקב היותם בין אנשי-חטות. עוזי שטיינברג, (44), מי שהיה נציג מס-הכנסה ומנהל רשות-ההשקעות, פרש לפראקטיקה פרטית כרואה-חשבון, זכה לקבל את ראית-החשבונות של כמה מן חברות הממשליות הגדולות — שרואי-חש"ב ותיקים נאבקו עליהן לשוא.

שמחה גפני, הממונה על הכנסות-המדינה, פרש בגיל 61. זהו גיל שבו אדם זכאי כבר לגימלאות — אך אינו צעיר די הצורך כדי לקבל לידו ניהול קונצרן כלכלי כלשהו.

למרות זאת, סודר עבורו גיבוי מתאים, במשרד מבקר-ההסתדרות. כיוון שההסתדרות אינה נחשבת, לפי החוק, כ"קופה ציבורית", יוכל גפני לחיות מעתה על שתי משכורות: המשכורת שיקבל מהסתדרות וקיצבת גימלה מליאה הממשלית על-ידי הממשלה.

יותר מאוחרים היו שניים מנערי-ספיר שהוצבו בנקודות-מפתח כלכליות עוד קודם לפרישתו של פינחס ספיר ממשרד-האוצר. האחד מהם הוא משה מן, (42), מי שהיה סגן-החשב הכללי — עד שמונה, ב-1963, כמנהל בנק טפחות, הבנק הממשלתי לי משכונות.

מן, שהתחיל את הקאריירה שלו בגיבוי רות הסוכנות היהודית, הסתדר עם מינויו כמנהל טפחות בחיליה נאה שברמת-חן, שם הוא מגדל את חמשת ילדיו. לאור ההחלטה להעביר את הנהלת בנק טפחות לירושלים, נאלץ מן לחפש מקום-מגורים מתאים לי משפחתו, בעיר הקודש.

הוא חיפש וחיפש — עד שלבסוף נחו עיניו על מגורש ריק, ליד החילה של הי מיליונר מילס שרוב, ליד ג'יה-שושנים ש בשכונת טלביה הירושלמית. החילה של שרוב נחשבת כבית הפרטי היפה והמפואר ביותר בעיר. מן הגיע למסקנה כי זהו המקום היחיד למגורים בנק משכונות-אות ממשלתי — בעזרתו מקימים את כל השיכונים העממיים והמכוערים של ישראל.

הסתבר כי המיגרש בו חפץ מן שייך לי מינהל מקרקעי-ישראל. הוא פנה למינהל, הסביר כי בגלל חמשת ילדיו אינו יכול להסתדר בדירה רגילה.

בזכות זאת ביקש לקבל את המיגרש לבניית-ביתו. מינהל מקרקעי-ישראל העניק למן את המיגרש ללא מיכרז, תמורת סכום של 63,700 ל"י. זהו סכום הנמוך ב-20% ממחירים של מיגרשים דומים בירושלים.

מינהל מקרקעי-ישראל רשאי למכור מיגרש שים ללא מיכרז רק באישור של שר ב-ממשלה. כאשר נשאל דובר המינהל איזה שר אישר למכור למן את המיגרש, ללא מיכרז, השיב הדובר: "אף שר לא המליץ, אבל משה מן יכול, אם יבקש, להביא המלצה של כל שר שידרוש!"

★ ★ ★ מנהל — ומופקד על החברה

שם נוסף בין שמותיהם של נערי-ספיר, ניתן למצוא בראש חברת ההשקעות הגדולה כלל, המשותפת למשקיעים עים מדורס-אמריקה ולממשלה.

המדובר באהרון דבר, שעשה קאריירה מטאורית, תוך זמן קצר. בגיל 37 הוא

שמחיר-הקמתו היה נמוך בהרבה ממחיר הבנייה הרגיל.

אבל גם אז לא הספיקו המשכורות של בן-דרור להחזקת מכוניתו, לבשל. אבל ב-משרד-האוצר, שם מוצאים פיתרונות לגביית עוד ועוד מיסים, הצליחו למצוא גם פיתרון לבעייה סבוכה זו. בתפקידו הרשמי נסע בן-דרור במכונית-שרד ממשלתית. נוסף לכך שילם לו המשרד את הוצאות-ההחזר קה של מכוניתו הפרטית.

★ ★ ★ הפסד-שכר — אצל אחרים

להתכוננות הללו לא עזרו לשפר בהרבה את מצבו הכלכלי של החשב הכללי. עובדת: בפברואר 1967 ניתק משרד-האוצר את הסלפון שבביתו, בגלל אי-תשלום חשבון-הסלפון. היה זה לאחר ש-במשרד-האוצר החליטו על קיצוצים — לאור המיתון — ופסקו לממן את חשבון אחוקת-הסלפון של החשב הכללי.

לבן-דרור היה חשוב יותר להאכיל את ילדיו, לכן לא שולם חשבון-הסלפון. המצוקה הכלכלית הנוראה בה היה נתון החשב הכללי הביאה אותו להטיף לחיסכון כללי. בימים ההם, בתוקף תפקידו כמנהל

לשבת או לחסד.

ספיר השכיל אומנם למנות את אנשי-אימונו — כולם פקידים-לשעבר במשרד-האוצר — כאחראים לבורות-השומן של המדינה. אולם הוא ידע כי הוא לא יכול לסמוך רק על העוצמת העיוורת לאישיות, או לחיבתם למנות הליכוד והבורשט שהוא מחלק בכפר-סבא. לכל אחד מהם השתלם המיני בו הפקיד אותו ספיר. איש מהם לא ימרה את פיו של האדם שהפך אותו, תוך זמן כה קצר, מפקיד ממשלתי לאיש-עסקים מצליח ועשיר.

זנברג ונאמן הם רק דוגמה אחת לשלל נערי-ספיר שעלו לגדולה. לכללים מוכשרים אומנם — אך שלא הוכיחו מעולם את יכולתם בהנהלת מיפעלים פינאנסיים פרטיים, ואשר בכל זאת הופקדו לשמור על השמנת של משק-המדינה.

★ ★ ★ איך מגדירים משכורת

די להמחיש שאין הם מיקרים יוצאי-דופן ושהמדובר הוא בשיטה מחושבת ומתוכננת מראש, אפשר לעקוב אחר התפתחותו המהירה של כלכלן צעיר בשם דב בן-דרור, מי שהיה עד לפני זמן

למשה זנברג

יועצו הכלכלי של ספיר לשעבר, החולש כיום על מקוריה-הכספים הגדול ביותר במדינה מחוץ לממשלה — "הבנק לפיתוח התעשייה", ו"החברה לישראל", שבמחזורם למעלה ממיליארד ל"י. זנברג, יליד הונגריה, לחם במלחמת העצמאות בקרב לטרון, נחשב שם להרוג. הוא כתב ספרים על השואה, היה בין תלמידיו של הפרופסור לכלכלה באוניברסיטה, דן פטנקין.

יהודה נאמן

המנהל הכללי של "הבנק לפיתוח התעשייה". יליד בודפשט, בן 61. בוגר בתי-ספר גבוהים לכלכלה בווינה ובבולוניה באיטליה. היה חשב ראשי בממשלת הונגריה, לפני שעלה לישראל, בשנת 1939. מונה לפני שבע שנים לתפקידו כמנהל "הבנק לפיתוח התעשייה", החולש על כל הלוואות-הפיתוח הניתנות במדינת-ישראל.

דב בן-דרור

מי שהיה החשב הכללי ומנהל רשות-החברות הממשלתיות. כיום מנהל קו צינור-הנפט אי-לת-אשקלון. יליד העיר מוסקבה, בן 40. בחינתו החשב הכללי, היתה אמו, איה בן-דרור, שותפתם של שני אנשי-העסקים אפרים אילין וטיבור רוזנבאום, שנזקקו לא פעם לעזרתו, בתוקף תפקידיו השונים במשרד-האוצר.

קצר החשב הכללי במשרד האוצר.

כאחד הכלכלנים המבריקים באוצר, היו לבן-דרור — שהוא אב לארבעה ילדים — בעיות עם משכורתו הממשלתית. הוא טען, כי אינו יכול להסתדר עם שכר כזה. מכיוון שכך, ומכיוון שספיר לא רצה לחתור על שירותו באוצר, נימצאו פיתרונות כדי להגדיל את משכורתו של הפקיד הממשלתי.

כך, למשל, היה בן-דרור אחד הפקידים הממשלתיים הבוהדים להם הותר לעבוד עבודה נוספת, במשכורת מליאה. נוסף ל-תפקידו כחשב הכללי שימש בן-דרור כי יועץ כלכלי למוזיאון ישראל בירושלים. אבל גם המשכורת הנוספת הזאת לא פתרה את בעיותיו. כי בן-דרור רצה להיטיב את תנאי-מגוריו.

כאן נחלצה חברת סולל-בונה לעזרה. היא הקימה עבור בן-דרור בית ברחוב שמריה לויין שכירושלים. במיקרה, בנתה סולל-בונה בית דומה ליד הבית שגיבנה עבור בן-דרור. במיקרה, כך הסתבר אחר כך, הוסיפה סולל-בונה חלק ממחיר הבנייה של ביתו של בן-דרור למחיר הבנייה של הבית שהוקם לידו. וכך זכה בן-דרור לבית

האבא הדואג

פינחס ספיר כיום מזכיר מע"י. עם פרישתו ממשרד-האוצר לא שכח את נערי, יועציו ופקידיו ששרתוהו בנא מנות. דאג להסדיר את כולם בעמדות-מפתח כלכליות שטובות-הנהא רבות בצידן.

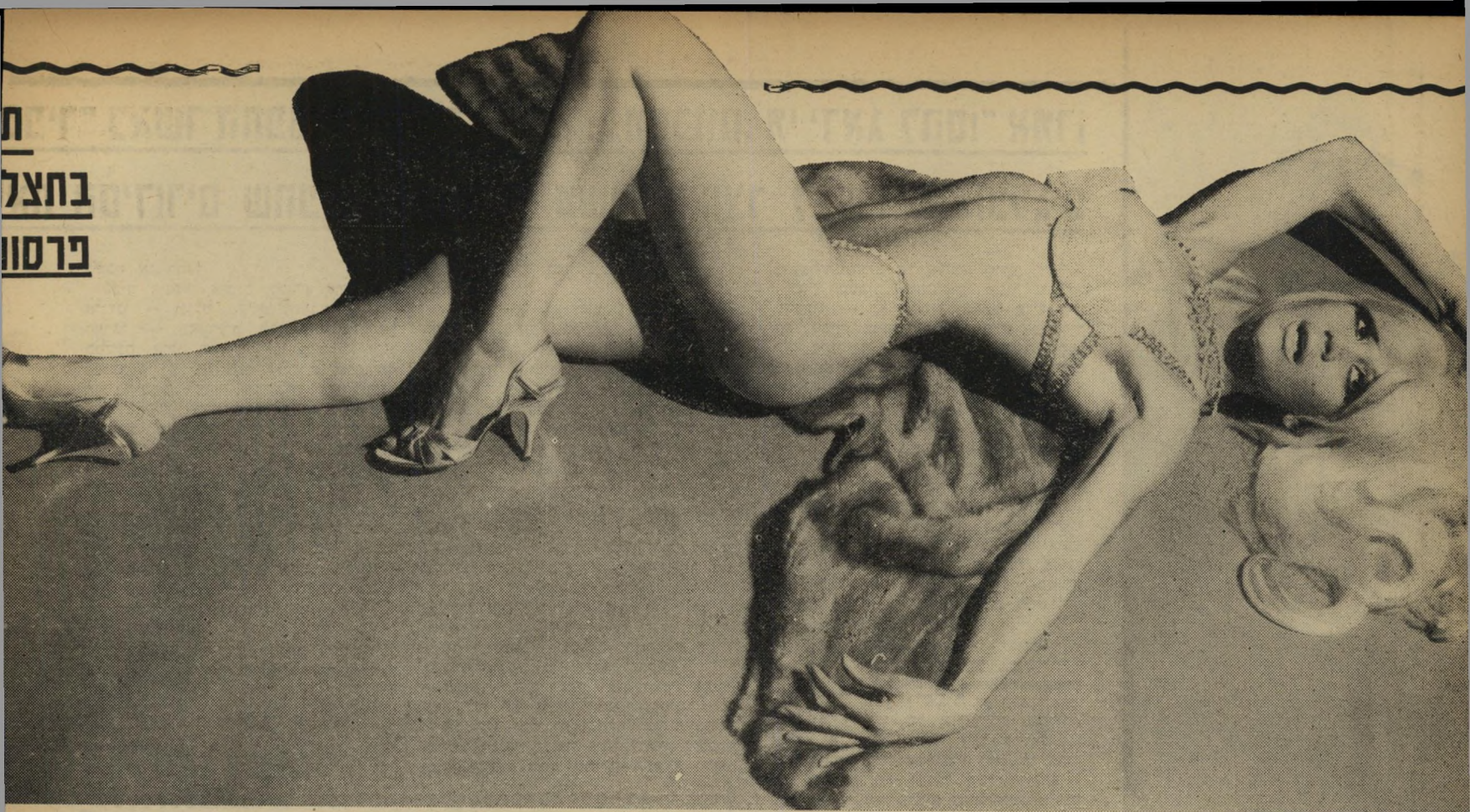
שולט כיום על אחד הקונצרנים הגדולים. דברת עלה לארץ מארגנטינה רק ב-1959. בגיל 30 כבר מצא את עצמו ב-תפקיד מנהל חטיבת-התעשייה במשרד-המיסחר-התעשייה, כסגן מנהל מרכז ההשקעות ולאחר-כך — כסגן היועץ הכלכלי לשר-האוצר.

ב-1964, כאשר נוסדה חברת כלל, מונה דברת למנהלה. אותה שעה הוא כיהן עדיין בתפקידו כמנהל חטיבת התעשייה. במשך ארבעה ימים בשבוע ניהל דברת את כלל, ויומיים בשבוע עבד כפקיד ממשלתי בכיר, באותם העניינים בהם היתה קשורה החברה שהוא היה מנהלה. אומנם הממשלה שותפת בכלל — אך זוהי חברה פרטית להשקעות, שכספיה שייכים למשקיעים פרטיים.

איש לא ראה פסול בכך שפקיד ממשלתי תי בכיר, המקבל עדיין את משכורתו מהממשלה, ינהל חברה פרטית שהוא עומד להסוך למנהלה הבלעדית. כעבור שנה פרש דברת משירותו ב-ממשלה וחברת כלל התחילה לשלם את משכורתו. אבל בסופו של דבר — מה יב משנה מי משלם את המשכורת? גם ב-תפקידו כמנהל כלל נשאר דברת איש ספיר נאמן, נחלק לעזרתו של שר-האוצר אימת שספיר נתקל בבעייה קשה. הנה למשל, עולה בדעתי של פינחס ספיר לעזור לאיש כמו אפרים אילין הנחון במצוקה. יש לו הרבה אפשרויות לכך. הוא יכול לפנות לדברת — כמו שבאמת עשה — ולתחנן שכלל תרכוש את מיפעל-המכונות הכושל של אפרים אילין. הוא יכול לפנות לדר-יהודה נאמן — כמו שאומנם עשה בזמן — ואז נותן הבנק לפיתוח התעשייה לאילין, הלוואה של מיליון ל"י, כדי לצאת מחובותיו.

אפילו דב בן-דרור יכול לעזור לאילין, למרות שהוא עוסק בענייני-נפט: אמו של דבליה, איה בן-דרור, היא שותפה של אילין ושל טיבור רוזנבאום בנאלריה ל-אמנות החדשה ביפו.

במשרד-האוצר עצמו נשאר כיום רק אחד מאנשי פינחס ספיר. זהו מנהל-המשרד, יעקב ארנון (55). הוא יצטרך להמשיך להסתפק במשכורת של 1600 ל"י לחודש. אבל משרד-האוצר ישלם גם את הוצאות ההתחזקה של מכוניתו הפרטית — ופעם ב-שנה תעניק לו אל-על כרטיס-סיסה לחו"ל.

אשה יפה ויקרה מתרפקת על פרוות מינק - החשפנית מיסי ו של ישראל

פצצה בנפולונה

בדרך העולה מעפולה לגבעתי-המורה, בשיכון-עול משקיף אל עבר עמק יזרעאל, רבה ההמולה. ילדים מים, קטנים, כימקט עירומים משחקים במישחקים סואני שדות הקוצים. השמש הלוהטת קופחת על הראש. נשים פות-זיעה גוררות פחי זבל, וחדים מלאי-מים, סלים כבדים מהשוק. נערות צעירות בשיער שחור ולוהט מנקות את הבתים, מטאטאות, מצחצחות. ובאיו חצר נשמעות צעקות. שתי שכנות רבות בקול-קולות, והע' והע' הגרוניות מתגלגלות על-פני כל השיכון. רק בבית אחד יושבות להן שתי נשים בלונדיות, שרועות על כורסאות רכות וצור פות בטלויזיה. אלו הן הגבירות קריסטל פאריס וקארין מישל מונרו.

השתיים משוחחות ביניהן בגרמנית, ואר-בע אחיותיה של קריסטל עומדות סביבה בעיניים פערות, ואינן מעיוות להתקרב אליה, או אל המכשיר שהביאה במתנה ל-הוריה. שלוש אחיות אחרות, ועוד אח אחת, אינם נמצאים במקום. האמא יושבת במיטבה, שפופה מעל גיגית ענקית, ומכבסת. "זה יום כביסה היום", היא מתנצלת בפני ה-אורחים, ומנסה להצטמצם ולהיעלם מהעין. היא מרגישה את עצמה זרה בתוך האור, שהביאו הביתה שני הראשים הבלונדיים.

★ ★ ★

"רק שלא תשמין!"

כשתמי אלקיים היתה בת 16 גילה אותה רקדן תל-אביבי ידוע. הוא עשה ממנה חשפנית ולקח אותה להכיר את ה-עולם.

היא היתה או סוערת, יפה וחטובה, ול-אחר שעברה כמה מכשולים קטנים כמו שינוי השם תמי אלקיים לשם בינלאומי יותר, וצביעת השיער השחור הארוך לשיער פלטי-נה זוהר, היא הפכה חשפנית פאריסאית לכל דבר. עכשיו, אחרי ההצלחה הבינלאומית הגדולה של שש השנים האחרונות, באה לביקור אצל הוריה בעפולה.

היא מתרחתת בכורסה שלה, מבקשת מבת-לחיתה קארין לכבות את מקלט ה-לחייה, ומתחילה להתעסק בציפורניה ה-ארוכות. האמא מציצה מהמיטבה בדאגה, ונעלמת מייד אישם בתוך הגיגיות המלאות. "שלוש שנים אנחנו כבר יחד", מספרת

יזרעאל עפולה, למרגלות גבעתי-המורה. משפחתה של תמי גרה עד היום בשכונה זו, בדירה קטנה וצנועה. תמי טוענת כי גופה היפה והחטוב אינו הגורם הראשון במעלה להצלחתה, אלא הכישרון שלה.

כשהיא משמשת אטרקציה לכל ילדי השכונה, משתור בבת תמי ברחובותיה של השכונה הקטנה, השוכנת ליד בירת עמק

שח
צוע הח

קארין בחציאנגלית וחציגרמנית, "אני מט" פלח בה. אני למשל צובעת לה כל שבוע את השיער. כי היה לה שיער בלונדי ארוך, נהדר. איזה שיער נהדר היה לה, נכון קריס? סל? כאב הלב, או צבעו לה אותו במספרה יותר מדי חזק, ושרטו לה את הכל, והיה צריך לגזוז אותו. כליכך חבל. לכן מאז אני צובעת לה את השיער."

היא שופכת על ידידתה מבט מלא-געגור עים ונאנחת: "אנחנו שוחות פעמיים ביום. אני דואגת שכל יום היא תתעמל, ולמדתי במיוחד בשבילה לעשות מסז'ים, ופעמיים בשבוע אני דואגת למסז'ים שלה. היא מוכ רחה לשמור על עצמה. יש לה גוף כליכך יפה, אני מוכרחה לטפל בו. אסור שהיא תשמין פיתאום. ראית איזה שרירים קשים יש לה? אם אני לא אדאג לה היא יכולה להשמין יום אחד. אסור לה."

תמי אינה מגיבה. היא שקועה בעשיית ציפורניה. במיטבח שומעים רעש של גרי רת רגליים. האם הולכת לחלות את הכביסה.

תמר על הגג
תמי עשתה דרך ארוכה מאוד מאז היותה עולה חדשה, ה' גרה בשכונה קטנה. היא הפכה לסטריפטיזאית במועדוני לילה, והגיעה לשיא בהופעותיה בבירות אירופה השונות. עתה נמצאת תמי בחופשת מולדת.

ויסקי בחצר
תמי אלקיים, או בשמה הבימתי, קריסטאל פאריס (משמאל), עם ידידתה הצמודה, מזה שלוש שנים, קארין מישל מינרו. "אנו תמיד נמצאות ביחד, עם הכלב שלנו, שקוראים לו ויסקי", אומרות שתי החברות.

איכפת מהאשה, והיא יולדת לו ילדים והכל נהרס. סטריפטיזאית גם צריכה כישרון. הנה קריסטל הורגת את עצמה בגלל שאין לה זמן ללמוד תיאטרון. אילו היא היתה יודעת משחק זה היה עוזר לה בעבודה. היא יכו' לה גם להיות שחקנית, היא מוכשרת מאוד. אפילו דוגמנית היתה יכולה להיות."

★ ★ ★
" היא כליכך יפה!"

תמי עצמה אוהבת את המיקצו. "לכל קהל יש אופי אחר, כל בן-אדם מתי להב ממני בצורה אחרת." האיטלקים הנל-הבים ביותר; הם מצפים אותה בפרחים ומוחאים לה כפיים במשך שעות. רוב הקהל שלה מורכב מצעירים, ולכן אין לה גם מחזר רים זקנים, שמציעים לה הצעות נשואין. מה בקשר לסיפור, כאילו יש לה רומן עם לורד סקוטי? "זה לא נכון," מתלהטת החברה שלה, "אין לה שום לורד. אין לה בכלל גברים, ולא צריך לשאול אותה שאי לות כאלה!"

כשהשתיים יוצאות מן הבית מתאספים סביבן כל ילדי השכון, וגם המבוגרים מצי-צים בהסתר מפיתחי הבתים. "היא כליכך יפה. כמו מלאך," לוחשת ילדה אחת, "היא שחקנית גדולה בעולם," מסבירה לה ילדה אחרת. "כשאני אהיה גדולה," מתלהבת שלי-שית, "אצבע גם את שערותי ואסע רחוק." האח של תמי, היחיד מהמשפחה שביקר אותה בגרמניה, נוצץ מאושר כל פעם ששם אחותו יוצא מפיו: "היא אשה מפורסמת," הסביר, "היא גדולה. כל העולם מכיר אותה." ומה אומרת האמא, שעדיין עסוקה בתוך הכביסה שלה, ואינה מתעורבת בכל ההמור לה סביב בתה? האמא נאנחת ואינה אומרת דבר. היא לא מבינה בדיוק מה קורה לבת שלה, אבל אם זה טוב לבת זה טוב גם לה. "שיהיה לה במזל טוב," היא אומרת, "ושתהיה בריאה."

בלונדית וידועה
משך שש השנים, בהן שהתה תמי בחוצ' לארק, היא הפכה משחרחרורת לזהסת ל' בלונדית חושנית (ראה תמונה מימין). לפי דברישות והמסורת בבירות אירופה.

דה ונאוה
בהיותה בת 16, נתגלתה תמי על-ידי רקדן תל-אביבי. הוא הכניס אותה לסודות מיק' ונאז לקח אותה להכיר את העולם הגדול והרחב.

במדינה

עתונות

ללא פגם

ניסים ברוך, לשעבר מכלכלני משרד-הארץ וכוים בעל חברה לייצוא כלכלי בירושלים, היה נסער וגרגש. נודע לו כי מישוה מנסה להתחרות בו בעסקים. מה שהרגיע אותו במיוחד היתה העובדה ששני מתחריו הם עיתונאים — שניהם כתבים כלכליים של מעריב, יובל אליצור ורסאל אלדור. הם התחרו בו על "פצת כרטיסי בורסה" — דו"ח יומיומי לבעלי מניות על מצבן של ניירות המעניינים אותם. לדעת ברוך היתה זו תחרות בלתי-הוגנת. תפקידם של עיתונאים, סבר, לעסוק בעיתונות — לא בעסקים כלכליים. אם הם רוצים לעשות עסקים, אמר, שיעזבו את העיתונות; אבל שלא ייהנו משני העולמות. ברוך לא הסתפק ברוגזו סתם. הוא הגיש תלונה לחנות-האתיקה של מועצת-העיתונות נגד שני כתבי מעריב.

"רצינו בשילוב!" בכירור שנערך במועצה-העיתונות, נחשף חלק מעסקתם של כתבי-מעריב. הכתבר, כי בזמנו הקימו השניים, בשותפות עם מזכיר מערכת הארץ, אליהו סלפטר, חברה לפירסומים כלכליים שנושאה את השם כעת. פירסומיה של החברה נועדו למשקיעים בישראל.

טען אליצור: "זאת לא היתה חברה מיס-חרית רגילה. רצינו שעיתונאים כלכליים ישתלבו בנושא של הסברה כלכלית בחייל. ניצלנו את הידע שלנו כדי להוציא מיספר עיתונים שנועדו לעניין משקיעים בסרויקס טים ישראליים בארץ."

לאחרונה הצליחו אליצור ואלדור לעניין משקיעים אמריקאיים בסרויקס ששמו כעת, השיך להם. החברה נמכרה לחברת משקיעים שנושאה את השם ישראל קומוניקייטס. סלפטר יצא מהחברה ואילו אליצור ואלדור המשיכו להחזיק חלק ממניות החברה החדשה.

ייתכן שיועצים כלכליים, מסוגו של ברוך,

עצורים מלמה, חמדי, מזרחי
ישר מהשטחים

רואים פגם בכך שעיתונאים הכותבים במדור הכלכלי של מעריב עושים עסקים סריטיים עם חברות שאולי יצטרכו לכתוב עליהם בעיתונם. מועצת-העיתונות לא ראתה בכך פגם. היא דחתה את התלונה, זיכתה את שני כתבי-הכלכלה של מעריב.

ישראלים בחו"ל

שלושה נגד המאפיה

הישראלים היו, אומנם, עבריינים קטנים ומוכרים לבולשת הישראלית — אך בעיני הלחיתנים של עולם-הפשע האמריקאי נראו כדבריקק.

לכן גם לא התרגש הסוחר הסיני נמוך-הקומה מהליבויד, ארצות-הברית, שקיבל ממשה "חוש" מזרחי (33), שמואל "מא" (נולד) חמדי (32) ודויד מלמד (31) הצעה לקנות אופיום בשחי 24 אלף דולאר. הוא אף לא גילה התעניינות למקור-האופיום — שיסחי-הכבוש המוחזקים על-ידי ישראל. תחת זאת, התקשר עם הבוס שלו — אחר ממנהיגי-המאפיה בניו-יורק, שאל אותו מה לעשות בשלושת המתחרים הזרים, שהביאו סחורה "שחורה" לאזור. התשובה היתה ברורה. הסיני פעל. כעבור יום עצרו סוכני האף-בי.איי את מלמד.

* תיקשורות-ישראל.

(המשך בעמוד 22)

פילוט

נבחר המומחים

לספק מקלטי טלוויזיה לבתי הספר בארץ

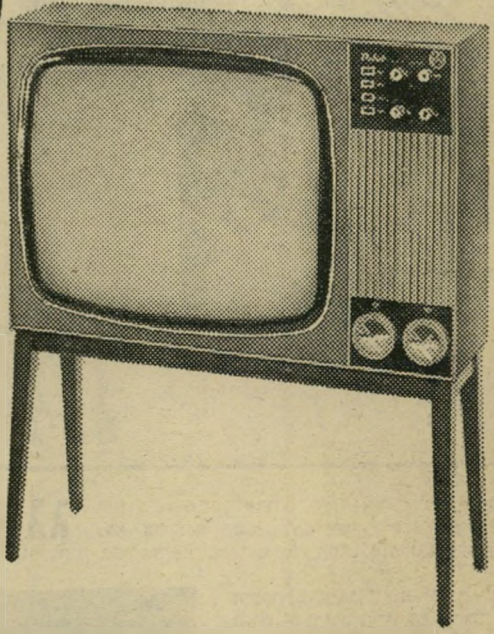
מקלט לכל בייס 30.8.68

הנהלת הטלוויזיה היתה מקלטי למקלטי

סבורה, כי בתי-הספר שהשתתפו בו חב הטלוויזיה מיוחדים.

היא פירסמה מכרזי נבחרו על-ידי ועדת רות אחדות. ההצעות נבחרו ולבסוף נבחר מומחים. ישראליים וזרים, ולבסוף נבחר מקלט. שנבנה על-ידי אחת החברות במ יוחד לתכלית זאת. יש בו תכונות, ה מספקות את מומחי הטלוויזיה הלימודי מספקות אבזרי-בטיחות קטגוריים; מסך דית: מוגנות עבה במיוחד, שאינה שכי עשויה רמקול גדול, שקולותיו יגיעו בקלות רה: חוצצי-אור בצדדים, שיאפשרו קלי-לכל ארבעים התלמידים, בכל חלקי קלי-תה: טובה ובלתי מופרעת בגלל קרני-שמש חזקות.

במקלט — אפשרות קליטה, על-ידי מיחקן מיוחד, בגל תגים (חדירות גבוהה מאוד)

...הם בחרו

Pilot

בחר גם אתה!

רכוש לביתך
מקלט טלוויזיה

Pilot

FACTORIES: U.S.A, ENGLAND, ISRAEL, S.AFRICA, IRELAND

49 שנות פילוט • 35 שנה בישראל

גימנסיה ריאליית

הרשמה לשנת הלימודים תשכ"ט לכתות בוקר ט', י, י"א, י"ב

תיכון עיוני במגמות	תיכון מקצועי במגמות	לבורנטים כימיים
הומניסטית	רדיו-אלקטרוניקה	גרפיקה-שרטוט
ריאליית	טלוויזיה - תעופה	צ'ור אופנה
		פקידות

כולל הכנה לבחינות הבגרות הנערכות על-ידי משרד החינוך
הוראה על-ידי מורים אקדמאיים בעלי נסיון * סטיפנדיות

פרטים והרשמה	תליאביב	חיסה	רמת-גן	חולון	פתח-תקוה
9-1, 5-8	ברג 17	שמריהו לוי 30	ביאליק 42	סוקולוב 56	ברוכבא 1
	מסנת אלנבי 55				

רצח בעיניים

זה היה קרב נורא. נעמי אדווה התנפלה על הבחורה המסכנה שישבה בשקט ליד השולחן, תפסה את צווארה בידיה האמיצות — ומשכה. לא עבר רגע, ולתדהמתו העצומה של הקהל נפל גופה של הנערה על הריצפה. ראשה — ראש ערמוני, עם שיער חלק, שגלש רכות על מה שהיה פעם צוואר — הראש של הבחורה נשאר בידיה הרצחניות של נעמי. "מה עשיתי?" התפללה נעמי, "הרגתי אותה. הרגתי אותה. מה עשיתי, אלהים, מה עשיתי."

איש לא ניגש לנחם אותה. האנשים עמדו סביבה, במעגל מאיים, ודאגו שלא תצא מהמקום, עם הראש בידה.

מישהו בעל עשתונות חוקים הציע לה גיש צורה לגוף ששכב על הריצפה. הנאספים נזכרו בו באמת, התכופפו אליו, ואז קרה דבר נורא. הגוף, מעצמו, בלי כל עזר, רה, התרומם מהריצפה, והאנשים, לתדהמתם הרבה, נזכרו שלגוף הזה, מלבד הראש שנימצא ברגע זה בידה של נעמי אדווה, יש עוד ראש. "יש לה שני ראשים. תיזהרו, שני ראשים," צעק מישהו.

הבחורה התרוממה מהריצפה, ניצרה את בדידה, ואז אפשר היה להבחין שם בעוד דבר נוסף: שעל הראש שנמצא באותו רגע על צוואר הבחורה אין שיער, ואילו הראש שנמצא באותו רגע בידי נעמי אדווה יש בו המון שיער, ולעומת זה אין בו ראש. נעמי תפסה ראשונה את הנעשה. "זאת מיאה," היא פרצה בצחוק ורצה איתה לבית השימוש.

כל הערב הנורא הזה התחיל ימים מים פר לפני כן, כשבוסבי בוסתנאי, גרושה של נעמי אדווה, הלך לדיסקוטק של ינוקא ופגש שם בנערה נחמדה, עם שיער ערמוני, גולש ברוך על הכתפיים.

הבחורה מצאה חן בעיניו. הוא הומין אותה לכוסית, והומין אותה לשיתיה, ואחר כך הומין אותה לשמוע תקליטים אצלו, ואחר כך וכו' וכו'.

כעבור שלושה ימים הוא כבר היה אצל הרופא למחלות מין. יש אנשים שמתאבדים בגלל דברים כאלה, יש אנשים שמתגרשים בגלל זה. אצל

משפחת בוסתנאי מופיע במיקרים כאלה רצח בעיניים, והם הולכים להרביץ מכות. לכן, כשמעיה נעמי אדווה ביום השני בבוקר, מה שאמר הרופא לבעלה לשעבר, היא הלכה לבקש נקמה.

"הרופא אמר," היא הסבירה לכל מי ש"עמד בדרכה," "יש לי מיתקה מהרופא, והאנשים הבינו שהרופא רשם לה ברצפת להרביץ לבחורה."

היא עברה קודם כל בקליפורניה ולא מצאה שם מה שחיפשה. היא הלכה לפרו ריקה והמקום היה ריק, ואז היא הגיעה לדיסקוטק של ינוקא, העיפה מבט על המ"קום וראתה שלושה אנשים יושבים באחד השולחנות: יוסי בנאי, אילי גורליצ'י, קי וזאת ששערה הערמוני הגולש הבא

את בוסאי אל הרופא. נעמי לא ניגשה ישר לבחורה. קודם היא ניגשה לינוקא ושאלה אותו אם יש לו שומרי ראש. "אתה מבין," היא הסבירה לו, "במיקרה שמישהו מרביץ מכות או משהו כזה, אני רוצה לדעת אם יש מי שיגן עליי." ינוקא הרגיע אותה וביקש ממנה לא לדאוג, כי אם מישהו ירביץ לה הוא בכבוד ובעצמו יצא להגן עליה.

נעמי הבינה שאין לה מה לדאוג, ובלי שום אוהרה מוקדמת ניגשה לשולחן של אילי ויוסי ושתה לבחורה ואמרה לה: "אם את לא תלכי לרופא אני תיכף אשלח אותך אליו." ואז היא הכניסה לבחורה אגרוף לפרצוף ושברה על ראשה בקבוק סודה ריק. אלא שמאוחר יותר, כאמור, התברר

המנהל והמורה

השבוע עזב בנימין גיבלי, שהוא היום מנהל חברת "שמן", את ביתו ואת

גיבלי

אשתו, ועבר לגור בדירה חפאית שכור רה, עם ידידתו הגרושה אלישבע אחיטוב.

גיבלי הכיר נשים רבות בימי חייו, אבל מאז נשואיו לא עזב את הבית. אלישבע אחיטוב, לעומת זאת, ניהלה כבר מזמן חיים לא-סדירים עם בעלה. בשנות נשואיה הראשונות היא היתה מאושרת ושבעת-רצון. היא היתה מורה בחיפה, הפכה במשך הזמן סגנית מנהל בבית-הספר, דאגה לבעלה ולבני תה, ולתלמידותיה, והיתה מרוצה מחייה השקטים.

אבל יום אחד הגיעו חיים טופול ואשתו לחיפה, כדי לשחק בתיאטרון החיפאי. הם הכירו את אלישבע, קירבו אותה אליהם, ואלישבע שהחלה להכיר אמנים, אנשי-צמרת, סופרים עינייה נפתחו. מיתאוס היא הבחינה בכך שבעלה החשמלאי אינו כל-כך מבריק כמו משה שמיר, הוא אומנם יפה ובנות חיפה מביטות בה בקינאה, אבל מה זה לעומת מבטי הקינאה שבהם מסתכלים על גליה טופול?

היחסים בבית התחדדו, בני-הזוג עברו לגור בדירות נפרדות, ולאחר שאליו שבע הכירה את גיבלי היא קיבלה גם גט. השבוע עברו בני הזוג לגור בדירה אחת, וחגגו את המאורע בבכורה של "אנריקו" בתיאטרון הקאמרי."

אמרת לי. בכמה את מעריכה את זה? עשרים אלף דולאר לפחות, לא?"

וכשהתברר שהאחות עצמה הסתלקה מבית לכבוד ארוחת-הערב החגיגית ולקחה איתה את בעלה והשאירה לאחיה פתק: "בועז, אני נורא מצטערת, היינו מוכרחים

הוא מאושר, כי יש לו בני-יורק אחות. "כנראה שבקרוב אקבל עבודה," הוא יושב ומשוחח עם ידיד חדש שגילה לא מכבר, "הבטיחו לי שברגע שמתפנה שם המקום אני הראשון שמקבל. הנה למשל אחותי, אתה יודע יש אצלה בבית ריהוט בסיגנון רוקוקו, הכל אמיתי, מה אתה לא מכיר את אחותי? באמת? יש לה גנן. כן, גנן פרטי, ומטפלת מיוחדת לילדה, אתה לא מכיר אותה? או אחותי רק עושה ככה עם היד, יש לה על היד טבעת יהלומים בשתי של אלפים דולאר לפחות. או היא רק עושה ככה עם היד וישר גותנים לה כל עבודה שהיא רוצה."

ובעיקר הוא שמח כשבאים לבקר אותו שם, בני-יורק, מכרים מישראל. הוא לובש אז את מיטב בגדי הדוגמן שלו, לוקח אותם לאיזה מקום שיק, מיוחד, בעל אופי אמריקאי טיפוסי, ומספר להם על בני-יורק. והנה יום אחד הגיעה לבני-יורק גיבלי, גיבלי, והזכירה לידידה בועז מזור את הבטחתו לארח אותה בבית אחותו ולהכיר לה את האחות ואת הטבחית שלה. "גו, בועז," היא אמרה לו, "הבטחת להזמין אר"י חי לארוחת-ערב אצל אחותך, או מה עם ההומנה הזאת?" המועד נקבע. בועז בא לקחת את גיבלי מביתה ושניהם נסעו לבית אחותו. העוזרת פתחה להם את הדלת. בועז החל להציג את היורה. "את רואה, זאת העוזרת. משלמים לה לפחות שבע מאות דולאר לחודש. הנה הרוקוקו. את רואה,

צדיק

שמויק קראום ניסה לעשות לעצמו קאריירה וכסף בתור בעל של נשים עשירות. הוא לא הצליח בזה, וניסה את מזלו בתור זמר ובתור שחקן, והצליח. אחיו צדיק קראום הולך בדרכיו, ולעיתותה הוא נמצא בשלב הראשון, ולמרות כל כשרונותיו המגוונים מנבאים לו שהוא יימצא בשלב זה עוד זמן רב. אומנם הוא נשוי לאמריקאית והרבה אושר ואהבה הוא לא רואה בחייו, אבל מסתבר שגם במיצקות הזה יש נן עוד הנאות קטנות.

הצדיקה מירושלים

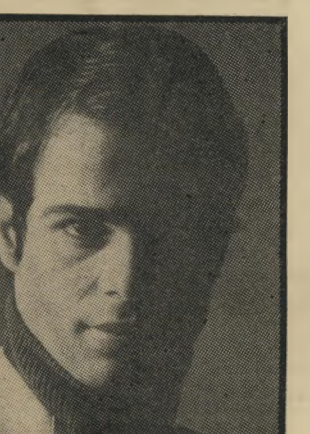
בערב יום-הכיפורים נוהגים יהודים אדוקים לחלוץ נעליים, להתפלל יחפים, כדי לכפר על עוונות עשי-שדאל.

אבל יש יהודים — ויהודיות — שהחטאים שלהם נמחלים להם ממילא. אלה צדיקים גדולים וצדיקות מופלגות, בעלי ייחון וקשר ישיר לשמיים. הם לא הולכים יחפים, הם אפילו לא הולכים ברגל.

אחת כזאת היא הרבנית הראשית ויקטוריה ניסים.

בעוד שמסערת-ירושלים אסרה את הכניסה לרחבת הכותל המערבי במכונית, מפאת קדושת-המקום ונוחיות-המבקרים, יש כמובן, בין השווים אנשים ששוים יותר כך שלא התפלא איש כאשר לפני שבוע ערב יום-הכיפורים, חדרה מכונית הנושאה את הלוחית 125 לרחבת-הכותל, ממנה ירדו הרבנית ניסים, הנמצאת עתה בשנות-החמישים של חייה. היא ניגשה בצעדים מאושרים לעזרת-הנשים והתייחדה והתפללה שם.

ללכת, האוכל על השולחן, בועז כימעת שלא הצטער על זה. והוא המשיך לעקוב בחזרה קודש על הרושם שהמקום הזה עושה על ידידתו מצרפת.

בועז

שני תפוחים

הנאות קטנות, אמנם, אך בכל-זאת הנאות בזמן האחרון הוא מסתובב בני-יורק ב פולקסוואגן 69. הוא נוסע הלון ושוב ב שדרה החמישית, ומנסה לנקר את העיניים לכל אלה שהשאירו את הרולס-רויס שלהם עם הנחה, בבית.

כשיושבים איתו במקום פרטי, הרחק מה פולקסוואגן, הוא מחייך חיוך נאה של בעל מכונית, מניח את מפתחותיו על השולחן ומפליט: "אני מפחד שהחתיני לא טוב או המכונית שלי. אולי ניגש להזיז אות קצת."

אחרי כמה הערות כאלה אין ברירה אל לשאול אותו: "מה, יש לך מכונית?" וע זה הוא עונה: "כן." וכדי לא להסתכן שמה בזה תיפסק השיחה המעניינת הן מוסיף מייד: "קיבלתי אותה מהשילומין הה הה. מבתו של גנראל נאצי. הן נתנה לי אותה בתור שילומים."

— כל עוד הנאצינאליזם הפאן-ערבי מסרב להכיר בעצם קיומה ובזכות קיומה הגנו עומדים יחד עם העם כולו כחזית ה' הגנה על קיומו, עצמאותו, ריבונותו ו' בסחוננו. ואשר לפיתרון הסיכסוך, הרי חותרים אנו להכרה הדדית בזכויות הלא-מיות החוקיות של שני העמים, לסילוק כל הבעיות השנויות במחלוקת א"י-ורק באמצעי שלום, בדרך משאומתן, בדרך הסכם הדדי, ובמטרה להשיג שלום יציב וצודק. אנו ניצבנו עם העם המאוחד למלחמת ששת הימים, וביום סיום הקרבות הכרונו: צמאי שלום אנו ולא תאבי כיבושים... אנו נגד נסיגה ללא שלום וביטחון, אבל אנו דורשים נכונות מוצהרת — כאשר יפתח מתח לשלום — לפינוי כוחותינו משטחים מוחזקים אל גבולות-קבע שיוסכם עליהם.

כנגד סיסמת הסיפוחים מעמידים אנו כל הזמן את הסיסמה: "השלום עיקר" — ולא השטח, רודפי שלום הגנו ולא רודפי רוחים טריטוריאליים. אין אנו גורסים כי קחים צבאיים שנקבעו בחרב בשדה-הקטל, כגון קחי שביתת-הנשק משנת 1949 או קחי הפסקת-האש משנת 1967, הם כשרים כגבר לוח בינינו לבין שכנינו. אלא אנו גורסים את המרחב בקחים של גבולות-שלום, ש' ייקבעו בעיפרון ליד שולחן המשאומתן, בהסכם בין העמים הנוגעים בדבר. באחת: הסכם הדדי כנגד סיפוח שרירותי.

ועד שיבוט ההסכם?

— איננו מסכימים להמשכת היחסים בין כובש לניכבשים. אנו דורשים, מאז יוני 1967 ועד היום הזה, זכות הגדרה עצמית לעם הערבי הפלשתינאי בשטחים המוחזקים. פירוש הדבר, למעשה: לאפשר למיליון הערבים בשטחים הקמת נציגות לאומית שוחרת-שלום ודמוקרטית, אשר עימה ת' כנס ממשלת-ישראל למשאומתן חופשי על כל הבעיות שניתנות לפיתרון (גבולות, יישוב פליטים, פיתוח מקורות המים, יחסי כלכלה, ענייני הגנה וכו').

זה דומה מאוד לתוכנית המדי

... ראציה

— כבוא השלום עם המדינות השכנות, תחליט היחידה הפלשתינאית הזאת באורח חופשי, מה יהא גורלה הסופי — פדרציה עם ישראל או הצטרפות לעבר-הירדן. ולי בסוף, אנו נאבקים נגד כל פיצוץ של בית, נגד כל עוול לאוכלוסיה הערבית בשטחים המוחזקים, וכמובן, בעד שיויון גמור ל' מיעוט הערבי בישראל.

יש להיאבק, לדעתי, בתוך הציבור הישראלי נגד שתי נטיות שוליות קיצוניות — נגד נטיית הסיפוחים והכפירה בסיכויי ה' שלום, נגד ההתנשאות הלאומנית כלפי ה' ערבים, נגד סגיון האדנות, מזה — ונגד נטיית הנסיגה ללא תנאי, נגד ההתבטלות הניהיליסטית מפני הסביבה הערבית, נגד עבודת מתוך חרות — מזה. פאטריסטים ואינטרנאצינאליזם הם שני צדדים של מט' בע אחת, והם מחייבים: זכות הגדרה עצ' מית לכל עם — ודורקים בשלום בין כל העמים.

לפי כל הסימנים, יוחלט עי

אחוזי-חסימה גבוהה. מה תעשה

מק"י?

— אומר תחילה מה מק"י עושה, ולא מה תעשה. היא עושה למניעת ההעלאה של אחוזי-חסימה. העלאה זו תזיק לא רק ל' מק"י ולעוד כמה סיעות קטנות מבחינה מיספרית, אלא היא תזיק לדמוקרטיה ה' פרלמנטארית הישראלית בכללה. מלבד זאת, היא למעשה עלולה להשיג את ההיפוך מ' כוונת התחבולה כולה. אנו רואים לכן גם צורך וגם סיכוי קודם-כל לסכל את ה' התחבולה.

עדיין בשום מוסד של מק"י, אף לא ב' מצומצם ביותר, לא התקיים שום דיון בדבר צורת הליכתנו לבחירות הבאות. סבורני שלא נדון בכך לפני ועידתנו, אלא לאחריה, כלומר, לא לפני נובמבר. כאשר יהיו לפנינו הנתונים המוחשיים, כגון ההכרעה בין מפ'ם לבין "העבודה", ההכרעה על אחוזי-חסימה, נשקול ונחליט. לניחושים של יושבי-קרנות אין שום יסוד, וגם הצהרות מצידנו בטרם עת לא תהיינה אחראיות. מכל-מקום, שיקר' לינו וסיכוינו יודרכו עלידי מגמותינו ה' עקרוניות והפרוגרמטיות, ולא עלידי חישובים ייצוגיים גרידא.

הגליל-הקורן של רבלון

(איפור-פנים חדיש ומהפכני)

טבעיות-קורנת, קלילות-מצודדת ושקיפות-מרנינה הם סממני האופנה החדישה בלבוש ובאיפור.

הגליל-הקורן Face Gleamer של רבלון מאציל לפנים חיות, רעננות וזוהר. יש בו מציגה של לחות, סומק וקרינה — היפים לכל סוג עור ומחמיאים לכל גוון-עור.

Face Gleamer נמשח בקלילות למלוא-הפנים אם כסומק מעל לאיפור ואם כאיפור-קל כשלעצמו — ללא MAKEUP. הוא אינו שמנוני והוא מתמזג היטב עם העור או עם שכבת-האיפור שמעליו. התכשיר נתון במיכל-פלסטי אלגנטי, נוח לשמוש וקל לנשיאה בארנק.

הגליל-הקורן — לכל אשה ולכל הזדמנות.

ROSE - לעור-פנים לבן כחרס
BLUSH - לעור-פנים בגוון קרם
PEACH - לעור חיוור-צהבהב
TAWNY - לעור שחום

new Face Gleamer by Revlon

החודש ניתן יעוץ קוסמוטי אישי חינם ע"י יועצות היופי של "רבלון" בפרפומריות:

10—13.10	„כלנית", גבעתיים, רחוב וייצמן 13	15.10	„מרקוביץ", אשקלון, רחוב הרצל 78
10.10	„אודי", בתים, רחוב ירושלים 11	15.10	„סמדר", הרצליה, רחוב עבודה 9
13—15.10	„מילה", רמת-גן, רחוב ביאליק 66	15.10	„רייס", חיפה, רח' חורב 18 (אחוזה)

ובכל יום א', ג', ה' ב, המשביר לצרכן, חיפה, רחוב הנביאים.

עוץ אישי חינם ניתן ב'בית רבלון', רח' חובבי ציון 65. תל-אביב. טל. 247555 בימים ב'—ד' בין השעות 16:00 - 18:30.

פרסום אדמון בעימ

הסיפור הסנסציוני ביותר של הבוהימה הגיע לשיאו הדרמטי

שלוש שעות לפני שניכנסתי לבית החולים לילדות, חטפתי סטירות בפרצוף מארס סאן — כשאני יושבת ובוכה במכונית שלו.

האם נכון ששכבת עם גדעון זינגר? שאל וסטר. האם נכון ששכבת עם שייקה בן-פורת? עם חיים לוי? עם מיקי פלד? מוטקה בוסתן? זוכה לוי? רן אלירן? ובין שמו של השחקן לשמו של העיתון נאי — סטירה. בין שמו של שייקה לזה של בעל-לגף — סטירה. בין שמו של לוי לשמות השחקנים והמלחים — עוד סטירות. וכל ההאשמות — הן פרי דמיון מטורף. תניח לוי! התייפחתי. אל תחקור אותי. גימאסו עלי השאלות והבדיחות הפרטיות שלך. אני מוותרת עליך, על השם שלך לילד, אני לא רוצה ממך שום דבר! הנח לי לחיות. עזוב אותי. לעזאזל! התחננתי. ואז פתחתי את הדלת וברחתי. הלכתי לבית של דבורה לוי, אשתו של הזמר זוכה לוי. אשתו, שהיא ידידה טובה שלי, ניחמה אותי כששמעתי שארס סיפר ששכבתי עם בעלה. אל תשימי לב לשטויות כאלה! אמרה לי. זה היה בארבע, ביום שני האחרון. זו פיתאום הרגשתי שמשו לא בסדר. אבל לא יכולנו לעשות כלום, לבד. חיכינו י"ז וזוכה יבוא.

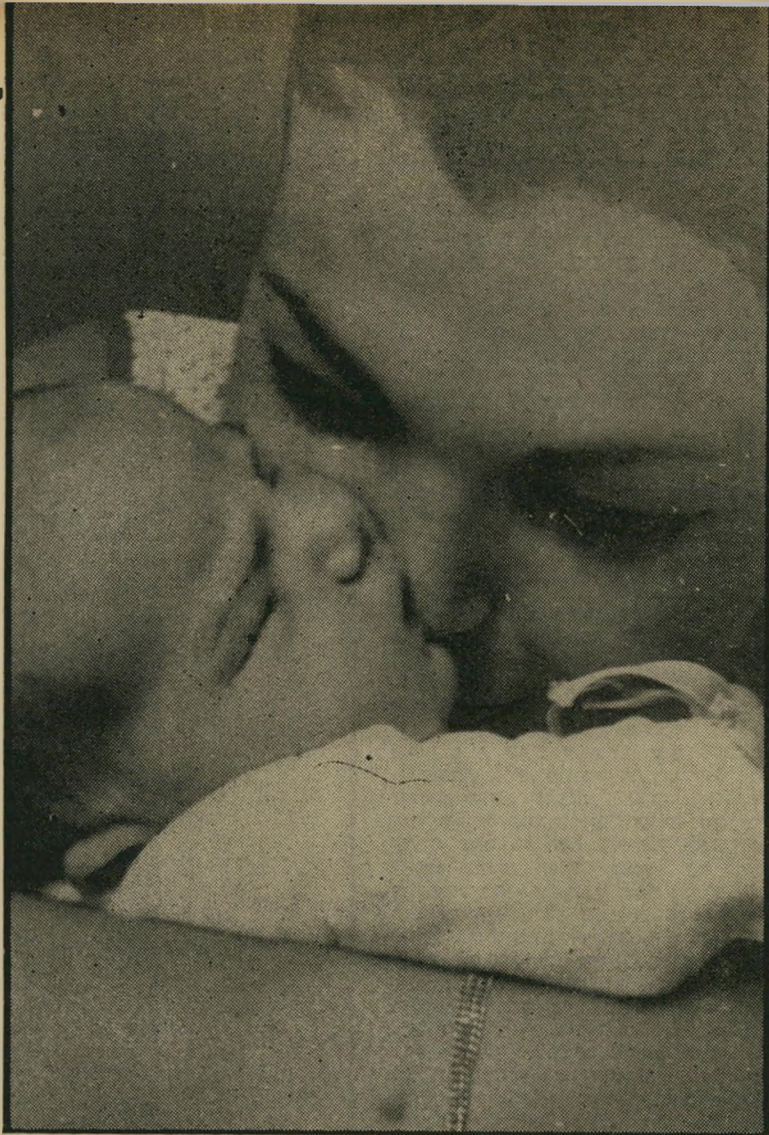
הוא בא בשבע — ואז לקחו אותי שניהם לבית-החולים. קודם עוד הספקנו לסדר את בתי פאני, בת השלוש וחצי, אצל חמתי-לשעבר, אמו של ניסים עזיקרי.

★ ★ ★
"הולכת ללדת ממזר!"

בבית-החולים הציעו לי חדר לחוד. אבל פחותי מדפוסיה. לא רציתי להירשם לבדי. ידעתי שאף אחד לא יהיה לידי. הוכנסתי לאולם שם שכבו עשר נשים מכל הגילים.

לידי, למשל, היתה אשה די מבוגרת שכבר עברה את הלידה. היא בכתה כל הזמן — כי ילדה בת, בפעם הרביעית, והבעל לא בא לבקר אותה בגלל זה. אני עומדת ללדת ממזר ואני לא בוכה, אף-על-פי שאני לבד, אמרתי לה. ואת אשת-איש — ובוכה?

לחור-הלידה נלקחתי, כשאני האשה היחידה שהוכנסה לבית-החולים ממש ערב

בערב יום-הכיפורים, שעה שהחזן בכל בתי-כנסת בישראל התחיל קורא את "כל נדרי", נשמעה צריחתו של רך נולה, בבית-החולים לילדות שבקרית כתיאביב. היה זה קולה הבכיני של בתה השנייה של הזמרת עליזה עזיקרי, ושל הזמר ארס סאן — הנשוי לאשה אחרת. משך תשעת חודשי הריונה עמדה עליזה עזיקרי בעוז וכימעט בנבונה תחת לחץ כפול: פבליה-ריונה, כשאין גבר ואב לילדה ניצב לידה — ולחצו של ארס סאן, שניסה להכחיש בכל האמצעים האפשריים והבלתי-אפשריים את עצם הריונה של עליזה, ואת היותה הרה ממנו. שעות ספורות אחרי הלידה קראה הזמרת העצובה וחי שמחה כאחת את רחל המרחלת לבית-החולים, גוללה בפניה את כל סיפורה — המהווה מיסמך אנושי וכתבי-אישום נגד חיי-הבוהימה.

מאת עליזה עזיקרי

האכיל לכמה עיתונאים. אבל משום-ההתבטל לא היה מבושל מספיק ואיש לא התייחס לזה ברצינות. אז באו ההשמצות על זה שאני גימפומא-נית, אני, שבצעל הראשון טען שאני אנטי-סכס! בחי היו לי רק שני גברים: ניסים וארס.

★ ★ ★
ארס נתן כסף

אני מוכרחה להודות שלמרות כל התקפות האלה ארס לא פסק לבקר אצלי.

נכון שהייתי חוטפת פה ושם אינו סטיר. אבל מיד לאחר-מכן בא תמיד וידוי שהוא אוהב אותי יותר מכל דבר בעולם. עבדתי עד שבועיים לפני הלידה, וההופעה האחרונה שלי, בפתח-תקווה, בוטלה יום לפני שניכנסתי לבית-החולים ממש.

זה לא מנע מארס לתת לי כל שבוע מאה או מאה וחמישים לירות, בשבילי ובשביל פאני.

אבל היו גם אחרים שהיו בסדר. ועוד הרבה יותר. דווקא האנשים הקטנים: אני עמדת ללדת ילד שמחוץ לחברה, אבל הי ירקו, בעל-המכולת, השכנים — היו בין הראשונים שבאו לבקר אותי, אחרי הלידה. היתה לי גם בייבי-סיטר דתיה, אדוקה נורא. קוראים לה עשירה יצחקי והיא אפילו שמה מטפחת על הראש. כשניכנסתי להריון הייתי בטוחה שהיא תעזוב אותי ואת פאני.

אבל עשירה אמרה לי: "לכל דבר יש סיבות. אלוהים אוהב את כולם והוא אל רחום וחנן. ואם טעית — תוכלי תמיד לחזור בתשובה."

אני לא יודעת למה, אבל דברים כאלה תמיד עוררו בי דמעות. בכלל, נידמה לי שבצעם הלידה של בתי בערב יום-הכיפורים יש בזה אינו כפרה שכונת. זה עושה אותי לצדיקה.

★ ★ ★
אמרו ששכבתי עם כולם

למרות יחסו הטוב של ארס סאן, בזמן-הריוני, השתנה הכל שבוע לפני הלידה — כשמארכו חזר מאפריקה, בערב ראש-השנה.

כשישבנו במכונית, שלוש שעות לפני בית-החולים, אמר לי ארס שמארכו שמע וחקר וידוע כביכול שאני שכבתי עם כל הגברים הללו. הוא הזכיר כימעט כל מי שבא בסביבה שלי, וכל מי שהיו לי קשרי עבודה איתו: שחקנים, מלחים, אמרגנים. כמה שזה מגוחך! רק אלוהים ישלם להם בשביל עליה שפלה כזאת עלי.

אמרתי לארס: "אתה מנסה להשקיע את המצפון שלך! בעזרת עלילות וסיפורים

"שישיצו-אני-אברה!"

על אחת שאפילו לא יכולה להתגונן! אני חושבת שהוא עשה את זה רק משום שפתח ולא רצה לעמוד לצדי, ברגעים הקשים. כל הזמן הוא ביקש שלא אשמיך אותו, שלא אדבר עליו, שהעניין יושטש ולא יזכירו אותו יותר מדי. אני מבקש שלא תלכדי אותו! אמר לפני הסוף.

★ ★ ★
בת דזאב

אימנם, כשילדתי את הבת ובאו לשאול לשמו של האב, דרשתי שימתחו קו וטענתי: "אין לה אבא!"

אני כל-כך מאושרת שזה לא בן. אני לא הייתי יכולה לעמוד בברית לבדי, אינו בושה זה היה גורם לי!

ועכשיו אני נשבעת בחי הילדה שלי שהוא לא יזכה לראות אותה או לשמוע עליה. אני מתכוננת לחזור ולהופיע מאכסי-מוס בעוד שבוע. אני יודעת שזה לא יהיה קל, לחיות לבדי עם שתי ילדות. אבל אצטרך להתחיל מעמד.

ואני מקווה שהסבל של החיים שלי נגמר בזה. היתה לי הכשרה טובה למה שעוד יבוא, כשהייתי יתומה ואילמת. אני מחושלת. אוכל להתחיל להפיק שני גם עם בת נוספת ללא אבא.

לחפש שם: מעולם לא יזכה ארס לראות לא את הבת ולא אותי. זה נגמר. לעולם לא אוכל לשכוח מה שהוא עשה לי בזמן ההריון הזה.

★ ★ ★
הידידים שזו הפיתה

בעיקר — בשבוע האחרון שלפני הלידה.

בהתחלה, כשנודע לו שאני בהריון, הוא היה זה שטען שלא כדאי שאני אחר על הילדה. הוא הבטיח לשאת אותי לאשה לאחר שיתגרש.

ומאוחר יותר, כשכל הידידים שלו התחילו להסית אותו נגדי — היה כבר מאוחר מדי. כבר אי-אפשר היה לעשות הפלה.

ואז הפך מארכו לורגמן, האמרגן של ארס, לאיש שלקח לעצמו תפקיד: לטשטש את הרומאן שבין ארס לבני, לדאוג ש'ארס יקבל רק את הפירסום שהוא רוצה בו.

בשלב הראשון התחילו להופיע סיפורים על רומאנים שלו עם כל מיני בחורות. אחר-כך היינו צוחקים נורא. ארס ואני, כשהוא היה מבקר אותי. כל פעם. שלב שני — מארכו התחיל להפיץ שאני לסבית. את הסיפור הזה ניסו שניהם ל-

לעומתו, עזיקרי היה תמיד סמל הטוב. טיפוס תועה, מלא פיוט ושירה. הצרה היא שאני רק אשה. שאני הפכתי לאשה עם כל החלק הרע והמלוכלך שבנה.

אני מין חוזה שיצאה מגן-עזן וטעמה את התפוח. לכן, כמה שחבל לי! לו יכולתי רק לחזור לעזיקרי!

אבל אני חושבת שעכשיו כבר מאוחר. מה שכטוח הוא, שאני לא רוצה להכיר יותר את ארס סאן. אם הוא יבוא לכאן, הוא יחטוף ממני יריקה או סטירת-לחי. אני שונאת אותו שינאת-מוות. הוא לא יזכה לראות את הילדה. זאת בתי שלי — ואני מספיק חזקה, אני מקווה, להחזיק אותה וגם את הבת השנייה שלי. בלי שום טובות מאף אחד.

כשהכחשתי את ההריון, בזמנו, עשיתי את זה הרבה מתוך רחמים לאשתו. כי רק אני יודעת כמה שהיא סובלת.

וכשכבר שכבתי בבית-החולים, ביום ה' שני, התקבל טלפון. אני חושבת שזה היה ארס סאן. קול שאל אותי: "האם אפשר לדבר עם עליזה עזיקרי?" טענתי שהיא לא התקבלה בבית-החולים — וסגרתי. מאוחר יותר הגיעה השכנה שלי, לבנה חכים. היא סיפרה לי שהוא מסתובב יום יום מתחת לבית שלי. אבל אין לו מה

יום-הכיפורים. ובשעה חמש ושלושים, כשב-בתי-הכנסת התחילו להתפלל — נולדה בתי. גוה נהדרת. יפהפיה. שוקלת ארבעה קילו ו-600 גרם. עוד לא החלטתי איך לקרוא לה: או כפי, על שם "כפרה", או סאני — כזי שזה יתחזק עם השם של בתי הגדולה.

★ ★ ★
ניסים ביקר ראשון

למחרת הלידה היה האדם הראשון שביקר אותי — בעלי לשעבר, ניסים. הוא בא כשהוא עמוס פרחים, בומבונות יירות, וכשומענות בעיניו. "העיקר שזה עבר", אמר לי. "העיקר שהילדה בריאה. אני תמיד אהיה לידך, כשתצטרכי אותי. ו-אם את רוצה — את יכולה לקחת את שמי בשביל הלידה."

עכשיו, כשאני רואה איך שניסים נוהג, הבנתי שהאלוהים שילם לי — כי עזבתי את כל הטוב שבעולם כדי לרדת למצב בו אשכב פה, עם ממורה בידיים. אני מצטערת שנתתי את כל היושר שהיה לי לאדם כמו ארס סאן.

אני מבינה את אשתו וכל בחורה ש'נופלת ברשתו. אני הכרתי את ארס: הוא נוראי. הוא היה מכה אותי — ומצד שני אומר לי שהוא אוהב אותי.

במדינה

פשע ורוצה לטשטש את עיקבות מעשיו. פושעים מכל הסוגים — מרוצחים ועד סתם פורצים — משתמשים בשיטה זו. במערכת השיחזור של רב-פקד מנשה שיקמוני, במטה הארצי, מצויות דוגמאות רבות של פשע זה, הכולל בין השאר השמדת ספרים — כדי לחפות על הונאות מס ועל מעילות.

● **נקמנות והפחדה.** אנשים מכל הסוגים, אבל במיוחד אנשי העולם התחתון, מעלים מיפעלים ועסקים באש, כדי לסלק חשבונות עם יריביהם. כמו כן עושים זאת אנשי-הזרוע המנסים לסחוט מבעלי-עסק, ביצורת „מס אי-הטרדה“ ובדרכים אחרות.

● **פירומאניה.** זוהי מילה לאטינית שפירושה — מחלת-אש. כשמה כן היא: מחלת-רוח, או נכון יותר דחף שאין לעמוד בפניו, הכופה על אדם להעלות חפצים באש.

הערך **ראה ניצוצות.** הצתה היא אחד הפשעים היותר-קשים לפיענוח, משום ש-הלהבות מוחקות כל עיקבות. בחלקים רבים מן העולם נבחן כוח-החקירה של המשטרה המקומית על-פי אחוז המיקרים שפוענחו. כדי לברר את היתת הצתה או שריפה מיקרית, מתבססים החוקרים על כמה נתונים:

● **יותר ממוקד אחד.** „מצית הולך על בטוח“, טוען חוקר ותיק אחד. „הוא מצית בכמה מקומות, כדי שהאש תתפשט — וזה משאיר סימנים.“

● **מודיכים.** שורה של ריכוזי חומר דליק במיוחד כגון נייר או סחבות הטבור לות בבניין, המובילים למוקדי-השריפה.

● **חומרי-דלק המצויים במקומות שריפה, בהם לא היו צריכים להימצא.** בני זין בתוך מיפעל-לכססטי, למשל, הוא רמז ברור להצתה.

● **תקלות מכוונות ברשת החשמל.** שמטרתן להקל על המציתים. יצירה מלאכותית כוון של קצר חשמלי ניכרת היטב לעיני הבוחנות של חוקר מנוסה.

● **תקלות ברשת כיבוי-האש —** הברורות, אף הן, לחוקרים.

כאלה היו גם הגורמים שנבדקו בעת חקירת שריפות-הנגריות, ובייחוד — השריפה של ליל-הכיפורים.

היה מקום לחשד: לאחרונה, הופצה שמועה שעיירית תל-אביב מתכננת פרויקט גדול במקום ותמסור את העבודה, בקבל-נות, לגורם פרטי.

סירושו של דבר — מישהו היה יכול להיות מעוניין בשריפת הנגריות, כדי לפנות את השטח. אך נציג העירייה הצהיר:

(המשך מעמוד 18)
מציל-שלעבר בחופית-תל-אביב, ואת שני חבריו — כשהם מחזיקים באופיום.

2,400 קילו אופיום. בכך ניצלו שלושת העבריינים הישראליים — כולם ילדי צפון-תל-אביב — מגורל אכזרי הרבה יותר. כי לרוב, מוצאים עצמם הפושעים המנסים להתחרות עם רשת-הסמים הכל-ארצית של המאפיה, בארצות-הברית — ביבית-החולים או בבית-העלמין.

הפעם העדיפו אנשי-המאפיה לזרוק נתח לסוכני האף. בי.איי. חסרי-האונים מול מכונת-הפסע האדירה. אנשי-הבולשת הפדראליים קלטו שלל נאה: שלושה פושעים מישראל ושני קילו ועוד 400 גרם אופיום. על אחזקתו צפויים שלושה לעונש של עד 20 שנות-מאסר בבית-סוהר אמריקאי.

דקירת פכין בשעת שיכרות. „חוש“ הוא דמות מוכרת בתל-אביב. יש לו מוסך במיגרשי-התערוכה שבצפון, אך זה לא הספיק לו. לאחר סבב מתאונות-דרכים, לפני כשמונה חודשים, רותק למיטתו כרבע שנה — ואז החליט, כנראה, למצוא פרנסה קלה יותר. הוא נסע, כשהוא מבטיח לאשתו ולשני בנים, שתוך חודשים ישוב לישראל. לעומתו, דויד מיורחי התגרש לפני כ-שנתיים מאשתו היפהפיה, נאדה. מאז התדרדר המציל הגברתו וגבה-הקומה, שקע ב-שתייה, חלם כל העת על מסע לאמריקה. שלא כמותו, הסתבך מאנולו עם החוק עוד בגיל רך. לפני חמש שנים החליט לפנות דף חדש ונסע לאנגליה. אך בלונדון חי על ריווחי-זונות — ולבסוף גורש.

הוא שב לישראל, עבר כצבע, חסך כסף — ולפני שנתיים נסע לארצות-הברית. בי-ניו-יורק הסתבך פעם נוספת: הוא דקר אדם למחת בשעת שיכרות.

מאנולו נמלט ללוס-אנג'לס ופגש שם — לפני שבועיים — את חוש, חברו לילדות. היתה זו פגישה הרת-אסון שהביאה את שלושת הישראלים — לכלא זה.

חקירות

מדוע תל-אביב בוערת?

מה גרם למגיפת-השריפות שפקדה את דרום-מזרח תל-אביב בחורש האחרון? מי הם ומה הם הגורמים שהביאו לשורה של אסונות, שהגיעו לשיאם עם עלייתה באש של נגרייה השייכת לישראל וייסלה, ערב יום-הכיפורים?

אלו השאלות שהעסיקו, השבוע, את

השריפה ברובע הנגריות

הצתה או דליקה עצמית

„הדבר היחידי שתוכנן בשביל שטח זה — הם מינבי-מלאכה טובים יותר... ומה עם האפשרות של הצתה, כדי לגבות דמי ביטוח? מסתבר שעסקי-הנגריות, במקום, אינם כושלים. להיפך.“

עוברי-אורח העיד בפני המשטרה, שניצור צות פרצו מן הכבלים החשמליים העוברים מעל כל השטח ונושאים מתח גבוה. הוא סיפר, כי ניצוצות-חשמל ירדו על נגרייתו של ישראל וייסלר שניות ספורות לפני פרוץ-השריפה, בליל-הכיפורים.

במקום היה ריכוז גדול של צבע ועץ, בצפיפות גדולה, וללא סידורי-בטיחות נגד אש, הראויים לשמם.

על סמך עדות זו, נטתה המשטרה לקבל את הגירסה כי הדליקות שכילו את הנגרות במקום, בוראחרון, היו ספונטאניות.

טובי-החוקרים במשטרת מחוז תל-אביב וב-משרדי-ביטוח גדולים.

כאשר ניגשת המשטרה לחקור שריפות היא בוחנת שתי אפשרויות: שאלו שריפות מיקריות, או מיקריהצתה.

דליקה מיקרית עלולה לפרוץ בגלל הטלת בול-סיגריה — או כתוצאה מניצוצות הי-בוקעים ממנוע חשמלי ומכבל-מתח-גבוה. מיקריהצתה לעומת זאת, נבחנים במש-טרה על-פי מגיעיהם. קיימות ארבע סיבות אפשריות להצתת-רכוש:

● **מניע כלכלי.** כשבעל-מקום רוצה לגבות דמי-ביטוח גבוהים מהנסת-העסק, משום שהעסק לא הולך, קיימת גם סיבה הפוכה: עסק מצליח מדי — והמתחרים שלו מציתים אותו כדי לקלקל.

● **מישטוש עיקבות.** אדם ביצע

זוהי השנה של הרגל הארוכה

זוהי השנה של הרגל החמוכה. הרגל הסביעה. זוהי השנה שבה תצמרכי יותר מבכל שנה אחרת את היופי שמעניקים לרגליך „קליאופטרה“, „דרלינג“, „פומי-ה“ של סברנה. כולם עשויים חוטי מולטיפילמוס.

sabrina

עם סברנה - האופנה לרגליך

בהט

קופר - קרמון

אנשים

ספיר לראשות הממשלה!

ראשי הממשלה לוי אשכול ורעייתו העניקו את חסותם הרשמית להצגת הבכורה של הסרט השעוררתי היבוק, שהכנסותיה נועדו לאגודה למלחמה בסרטן. אולם בי תום הסרט לא יכלו השניים להסתיר את מורת רוחם מן היצירה, כשנשאלה לדעתה על הסרט עיקמה מרים אשכול את אפה, ציינה רק: "זה לא נראה לי יהודי" ואילו ראשי הממשלה עצמו השיב על שאלה דומה בשאלה: "את ההצגה ראייתם?" כשי נענה בחיוב, השיב: "אז אתם יודעים כי עצמכם את ההבדל". כל הסנדלים הולכים יחד — ולמשתתף רוטשילד, שהעניק לישראל את הטליוויזיה שלה, אין מכשיר טליוויזיה. עובדה: השבוע, כשהברונת אלישבע דהירושלם רצתה לראות קטע ששודר בטליוויזיה הישראלית, על לה קת המחול שלה, היא נאלצה להיכנס לשכנים לבקש את רשותם לחזות במכשיר הטליוויזיה שלהם. נראה כי ראשי מעיי מודאגים מהדיעות הרחוקות בציבור, על התנהגותה של ההנהגה הזקנה, בתקופת הכוונה שלפני מלחמת ששת הימים. אי לכך הם עושים עתה מאמצים מוגברים לסייע את הגירסה הנגדית, שהועלתה בי ספרו של משה א. גרבוש שש שנים — שישה ימים. מחלקת הנוער של מעיי רכשה 750 מטפסי הספר, שלחה אותם חינוך איך כסף לכל מדריכי הנוער העובד — על מנת שיתקנו את העובדות ההיסטוריות הרחוקות אצל חניכיהם. בפמלייה בת מאה האנשים המלווה את המועמד הדמוקרטי לבחירות בארצות הברית, יוברט האמפרי, נמצא גם ישראלי אחד — הנוסע עם הקבוצה בכל מסעיה הבחירות של האמפרי. ה' איש אינו אלא חבר הועדה המרכזת של ההסתדרות מטעם גח"ל, שמואל רבי. רשמית וגם לא כדי ללמוד פרק במסע בחירות. גיסו של רכטמן הוא אחד מבכלי חברת האוטובוסים, להסעת תיירים גרין ליו, שמינה את רכטמן כנציג החברה בישראל. אותו גיס הוא סגידר לשמואל את המקום במפליה של האמפרי, על מנת שיראה בהודמנות זאת את ארצות הברית על חשבון המפלגה הדמוקרטית. עורך העיתון הכלכלי יו"ים, פול מרסטיין, החליט להקים חוג פוליטי — תחת הסיסמה "פינחם ספיר לראשות הממשלה". החוג המורכב מאנשי כלכלה, ובניהם כמה מדעני ספיר — כבר נפגש פעמים אחדות. פעילות כזאת לעולם אינה מוזיקה, גם אם לא ייבחר ספיר לראשות הממשלה, הוא יזכור ודאי את אלה שרצו בכך.

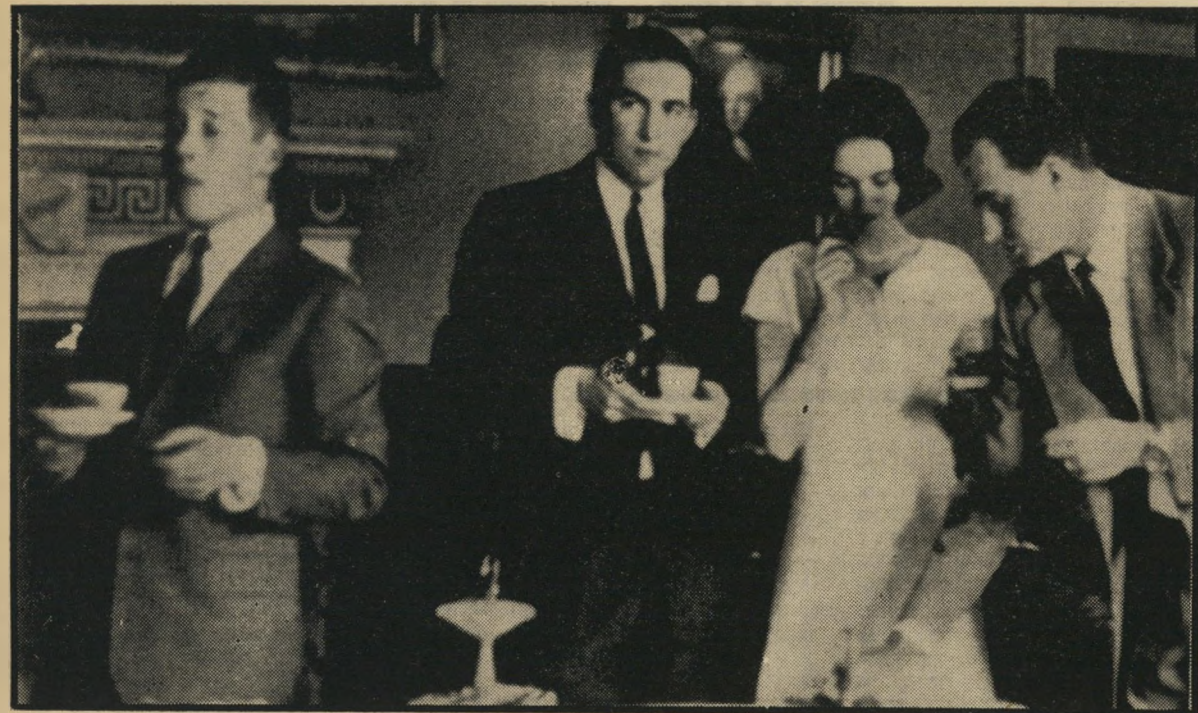
אולי יש משהו?

הפנטזימאי סמי מורדו שהה לאחרונה בדרום אפריקה, שם ביים והשתתף בי מחזה לשני שחקנים. העיתונות המקומית שללה את ההצגה, אבל פירסומו הגדול של סמי בא לו דווקא בזכות חולצה אותה לבש באחד הערבים במלון בו התגורר בי קייפטאון. ערב אחד יר סמי למסעדת המלון, כשהוא לבוש בחליפה ומתחתיה חולצת נהר — שהיא חולצה עם צהארון סגור, ללא עניבה. מנהל המלון סירב להיתר לו להיכנס למסעדה משום שאינו עונב עניבה. כל טענותיו של סמי, כי זה לבוש ערב מקובל גם בסרקליניארוס, לא הועילו. המנהל לא נכנע, צעק בזעם: "אני לי תענוב עניבה!" מולכו נטש את המלון, עבר למלון אחר. אולם הסיפור הגיע לעיתונות — ותמונתו של סמי לבוש בחולצת נהר, סורסמה בתצלומי צעק בעמודים הראשונים של כל עיתונות דרום אפריקה. פירסומו האנטישמי של הצעיר שמעון צבר, השובה בלונדון וחי שם על תרומות, הגיעו גם לארצות הברית. לי אחרונה קיבל הצעיר הישראלי בצלאל ש"ץ מכתב מידור הסופר האמריקאי נורמאן (הערומים והמתים) מילר. אל המכתב צירף מילר מודעה של צבר שפורסמה בעיתון בריטי בגנות מישטר הכיבוש הישראלי. כתב מילר לש"ץ: "אתה יודע, אני יודי שלכם, אבל אולי בכל זאת יש משהו כמה שהוא אמרי?" • הבאב מ"חם גולן חור לארץ כשהוא שוב מלא מרץ וגדושתוכניות. בעוד שבועיים מתעתה גולן להתחיל בהסרטה סרט ישראלי חדש שיקרא סרגו המזוקה. בניתים הס' תבר, כי החילה החדשה של גולן שבאספה סרם מוכנה למגורים — למרות שהקבלן התחייב להשלימה מזמן. בהתאם להסכם שלו עם גולן מימן עתה הקבלן את שירותו של מנחם גולן ובני משפחתו במלון רמת

התמונות שהעמידו את האנגלים על הראש

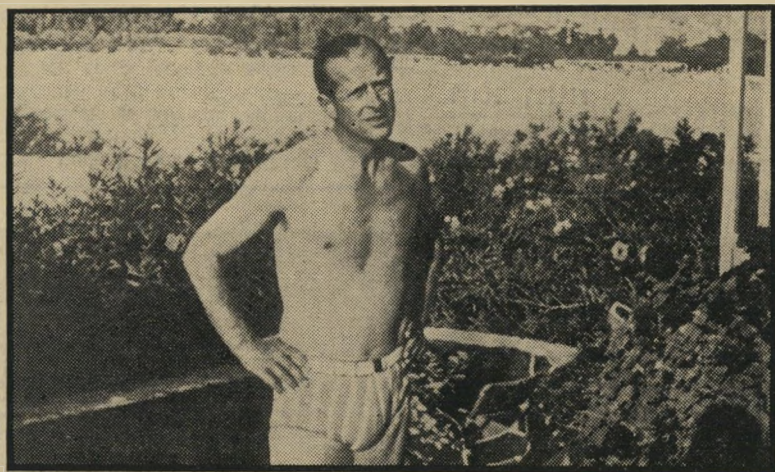
התמונה צולמה זמן קצר אחרי לידת הבן המלכותי הרביעי, הנסיך אדוארד, הנראה בידי המלכה אליזבת. לידה על המיטה הנסיך אנדרו, ומשמאל: יורש העצר הנסיך צ'ארלס ואחותו הנסיכה אן.

באחד מארבעות מסבותיה לאפורמאלית. השלושה, התופסים את החלק הימני של התמונה: דון חואן קארלוס, יורש העצר הספרדי; המלכה אן-מארי ובעלה המלך קונסטנטין מיוון. באותה מסיבה צולמו הרבה תמונות.

מסיבה אינטימית למלכים

"דיילי אקספרס" הלונדוני הדפיס תמונה של המלכה אליזבת במיטה — והוצף במבול של כעס והשמצות. הוא נאלץ לפרסם מודעה על עמוד שלם ב"טיימס", בה אמר שיתר העיתונות התנפלו עליו רק מתוך קינאה. יחד עם יתר התמונות בעמוד זה, שפורסמו לראשונה ב"מאטש" הפאריסאי, מהווה הסידרה סנסציה בלתי רגילה. בייחוד שאין איש מוכן לגלות מי מכין באי בית המלוכה מכר אותן לשבועון.

הבעל משתזף

הנסיך פיליפ, בעלה של מלכת אנגליה, אליזבת באחת משעות הפנאי שלו, סופג שמש ואוויר צח — ומציג בנאוה את גופו האתלטי. פיליפ ידוע לא רק כבעלה של המלכה אלא גם כצלם.

הבן דג

הנסיך צ'ארלס מחזיק שני דגים גדולים, אותם העלה בזכותו על סיפון יאכטה מלכותית.

לספרד. אולם הוא לא יכול היה לשאת את שיערו הארוך — ומבלי להתחשב ב"מפיקי הסרט, ניכנס למספרה וקצץ אותו. הם כבר ידעו איך להאריך לי שוב את השיער, אמר טופול.

טופול הגיע לארץ, כשאת ראשו מכסה שיער ארוך ועל פניו שפם מכסיני אדיר. בדמות זאת מופיע טופול במערבון האמנותי לאהוב המצלם בספרד. הצילומים סרם הס' תיימו — ולאחר החג עומד טופול לחזור

אביב. • אלה שפירא, נערת-הווהר התל-אביבית וגרושתו של איש העסקים דוד שיק, הפכה לאחרונה לחברתו הקבועה של האדריכל ומלחין המוסיקה ה' אלקטרונית עמי מעייני. • חיים

יפהייה ישראלית שחיפשה את

מזלה בחו"ל - ומצאה אותו

בארץ הכירו את עדי קפלן בתור מתחרה בתחרויות ליופי, ונערה יפה גם חוץ מזה. היו לה כאן הרבה חברים, ואף חבר אחד באמת, וכולם הכירו אותה ואיש לא הכיר אותה באמת. היא התלבטה שנים רבות באיזה מיקצוע לבחור, היא למדה קצת באוניברסיטה, עסקה קצת בדוגמנות, ואחר כך התחילה להתעסק ברצינות בפיתוח הקול.

אלא שבארץ לא היה לה מקום. „זאת שזכתה בתואר מלכת הגוף של תורכיה, מה היא שרה עכשיו?“ היו שואלים,

האמרגן

נפל בשבי

ואף אחד לא הגיע לכדי שמיעת הקול שלה, ולכן אף אחד לא ידע שהיא כשרונית, שהיא יודעת לשיר בקול ערב, ובחן רב.

לכן היא עזבה את ישראל, עברה על פני ימים ואוקיאנוס, והגיעה לניו יורק ואת מי היא פגשה שם אם לא מישראל מישאל, גבר נשוי העוסק באמרגנות, ומכיר את כל הקשרים שאפשר להכיר בניו יורק?

הוא שמע אותה יום אחד שרה והתאהב בקולה ובכישורונה. הוא היה בא יום-יום לבית-הספר בו למדה פיתוח קול ומישחק כדי לראות אותה ולשמע אותה, הוא היה מלווה אותה לביתה, ויושב שם ליד הפסנתר ומלווה אותה בגינה, כשהיתה מכינה שיעורי בית. בסוף החליט שהגיע הזמן לסדר

אפשר לתאר את הסצינה המפורסמת של ריקוד-הקבצנים, שהפכה כאן לסצינה סרטית, טעם, בה תופסים את הכלה בשדיה בתנור עות מבחילות, וקורעים מעליה את בגדיה? איך אפשר לתאר את הסצינה בה הכלה משתגעת ומתחילה לשיר בשני קולות? קול אחד כבר לא הספיק לה. לו היה זה רק אפשרי היה הבמאי מכניס לה בודאי את כל מקלות הצבא האדום לתוך הפה. מסתבר שגם לזה יש גבולות.

על מישחק אין כמוהו מה לדבר. כל שחקן שהופיע בסרט הצעיד את עצמו עשר שנים אחורה, בכלל — מי שיצר את היצירה הזאת כדאי לו להסתייר אותה. מילא, מה שנעשה — נעשה. אבל לפחות — שלא יראו את זה.

סרטים

ערימות סבל

קאמרוט (סינרמה, תל-אביב; בריטניה) לכאורה זה היה צריך להיות סרט נפלא. תקופת מלכותו המהוללת של המלך ארתור, מלכה בשרים ובריקורים ונעימות עריבות, עם מישחקם המעולה של חזנה ודגרייב וריצ'ארד האריס.

לכאורה גם נושא הסרט — אם כי כבר זכה לטיפול רב, בכל שלביהסיפור, החל בתנ"ך וכלה בגראהם גרין — יש בו עניין מסוים: ארתור הפך את בריטניה לארץ תרבותית.

בתקופתו אין מלחמות, אין שפיכות

הדיבוק (סטודיו, תל-אביב; ישראל) הצצה היא שמילים מאבדות אט-אט את ערכן. למשל המילה „רע“, מילה כל-כך טובה כדי להגדיר בה דבר רע. מבזבזים אותה, עד שאי-אפשר להשתמש בה יותר. אמרו רע על סרט-המלחמה הישראלי הראשון, שהיו בו לפחות כמה שחקנים טובים. אמרו רע על סרט ישראלי משעמם שהיו בו בכל זאת כמה צילומים לא רעים. אמרו רע על סרט אינפנטילי שהיה בכל זאת מבוים היטב, ועכשיו, כשעומדים בפני הדיבוק אין מה להגיד עליו, כל המילים משומשות.

יילות-פראים. אין בסרט זה דברים פשוטים כמו תנועת מילים. שיחה בין שני אנשים. מבטים. לא. בסרט הזה יש רק דברים ענקיים. אם יורד גשם — הרי זה מטרי-זלעפות, מלחה ברקים ורעמים. אם רואים אשה בגשם — היא לא הולכת, היא רצה בסערה, ביללת-פראים. כשחנק, הבחור הצעיר שלו הוכנסה לאה, מגלה שהיא נועדה לאחר — הוא לא בוכה, או צועק, או כל דבר אנושי אחר. הוא דוהר ביער, כשעל פניו שוכנות בבהאחת כל ההעציות שכן-אדם יכול לעלות על פניו. הוא מנופף בידיו, מכה במרסקיו, מניף את ראשו, ונראה שכל הציירים אינם מספיקים לו כדי להביע את עוצם ריגשותיו, וחסר לו עוד זנב כדי לנפף בו מול האלוהים.

ותוך כדי סבל הוא גם צורה פסוקים מן הקבלה היהודית. כי המיסטיקה שבמחזה של אנסקי לא הספיקה לבמאי אילן אלדד, והוא רצה להעמיק בה, ומה הוא עשה כדי להעמיק בה? הוא נתן לגיבורי לזעוק קטעים שלמים מספר-הזוהר: „הספירה ה' שביעית. ספירת תפארת. שורשי הרע. ה' קליפות של האלוהות!“ וזעק חנק, כשהוא עומד למות, ולמולו הרב אי-אפשר להבין את הקולות המעומעמים היוצאים מפי — כמו אלה היוצאים משאר הפיות. וכל מילה שלא שומעים היא רחוק נקי בשבילי.

מה לא עשה הבמאי כדי להכניס פתאום לסרט? הוא לקח בית-כנסת חצוב בסלע, מימי האנוסים בחדאי, עם גרות נוטפים על אבנים חשופות. הוא לקח מינהג יהודי להשיא זוגות של בעלי-מום, בבית-הקברות, כדי לעצור מגיפות, ועשה על חשבון זה חתונה עשירה רגילה מול המצבות הקרות והמאיימות.

כד פיסת שמאליק. הוא גייס כל פיסת שמאליק מההיסטוריה היהודית. לא ויתר על שום דבר. מתקופת ההשכלה הוא לקח את כל הפאטוס שלה, מתקופת היבית-ציון הוא שאב את חוסר-הכישור. הוא לא ויתר על החסידות ונתן לקאריסטורה של צדיק לסכם את כל השקפת-עולמה, את כל התורה כולה וניצל אפילו את הניחון של היהדות בהשראה פראנקיסטית: נתן לחנן לבצע סצינה אהבה עם ספר-התורה כשעל פניו הבעה של תשוקה-כאב-להטאהבה-ייסורים ועוד ועוד.

שיהיה ברור: כל מה שאמור כאן אינו יכול לתת אסילו רבע של מושג על הסרט. השפה פשוט לא מספיקה לכך. איך אפשר לתאר את הצורה בה מדבר רים האנשים, הגימגום הקטוע הזה עם ה' רחוק רבי-המשמעות בין מילה למילה, ואת השתיקה הרת-האסון בין אות לאות? איך

עדי קפלן

לה קאריירה, והוא הציג אותה בפני המפיק קארל ארלינגר, שבדיוק באותו זמן ערך מיבחני-בד למחזמר קולני גדול שהתכוון להפיק, ועדיין לא נמצא לו שם.

עדי הופיעה לפניו, בשימלה פשוטה שהביאה איתה מישראל, בלי כל הפאר וההדר האמריקאי שהוא רגיל אליו. היא שרה בפניו את „ירושלים של זהב“, היא שרה בפניו עוד שיר ישראלי, והיא שבתה את ליבו.

ולכן אל תתפלאו אם עדי קפלן תחזור אלינו בקרוב דרך בד הקולנוע, בתור שחקנית, זמרת ורקדנית במחזמר.

כך צריך גם לחשוב מדוע נתקפים באי-פולס הצחק הזה. כשחושבים מגלים שיש כאן נושא — חיי הנשואין — שהאמריקאים אינם מספיקים לטפל בו בכל הבנאליות וחוסר-הטעם שלהם.

יש כאן רעיון הומוריסטי די שיטחי: כדי להעמיד את האבסורד ואת כל המגוון שבחיי הנשואין, נותנים לזוג גברים לנהל את אותם החיים. הקהל — שהציפיות שלו למצוא ברירת משפחה איש ואשה מתברות — צוחק על עצמו ועל הגיבורים, כי כל פרט פשוט ורגיל בחיי המשפחה מקבל פיתאום צורה אבסורדית מגוחכת.

הצד הנשי — והגברי. אלא שיש כאן גם דברים חשובים יותר מנושא ומרע-יון. יש כאן, קודם כל, זוג קומיקאים מצויינים: האחד, ג'ק למון, עם נטיות-סדר-ונק' יון נשיות, שנעזב על-ידי אשתו, והוא עו' בר לגור אצל חברו, כדי לנהל איתו את חיי-הנשואין שניהל עם אשתו.

והשני, וילטר מתיא, בתור הצד הגברי במשפחה, המנסה להטות את ידידו לעיסוקים יותר מתקבלים על הרעה.

הקומיקאים הללו מבצעים סצינות משעשעות ובעיקר דיאלוגים מצויינים בצורה מעולה, והם מכניסים כל-כך הרבה כוח-שיכנוע לתוך הנושא ולתוך הרעיון, עד שאלה חדלים להיות שיטחיים ובאנאליים, הופכים אמיתיים, מלאי רוח-חיים.

כל הבדיחות על חיי-הנשואין נראות חדשות ואמיתיות באור זה — ועל כן מצ' חיקות עד מחת.

דמים, אין רצה. והנה מגיע לארמונו האביר הצרפתי לאנסלוט, שהוא אידיאליסט נלהב, איש מוסר חסר-פשרות: והצרפתי הזה משיב את אנגליה לתקופתה הבארבארי — משום שהרומאן שהוא מנהל עם המלכה המקסימה וורה ריקבון בחצר-המלכות ואינו מאפשר למלך לשלוט ללא משוא-פנים.

המלך אינו רוצה לנקום את עלבוננו, משום שהוא מאמין שבתקופת התרבות ה' חדשה אין מקום לנקמות. אך לאנסלוט אינו מחתר על המלכה, משום שהוא אידי-אליסט ורומאנטיקן, וגם אינו מוכן לחתור על נאמנותו הקיצונית למלך — כמו ש' אינו מוכן לחתור על אהבתו למלכה.

עניינים מימימיות. באביב יוצאת המלכה עם כל מלחיה לשדות, לשיר ולרקוד ולק' טוף פרחים, והצילומים יפים והמראה נה' דר. אבל בחורף, כשמתחילות הבעיות, מת-חילות הסצינות להתמשך, וכל הסרט הופך ערימות של סבל בלתי-פוסק ובלתי-נסבל. אז נשפכות העיניים המימיות של פרנקו נרו, והפרצוף השמנוני שלו, ומה שלא נוסף שומן מתחיל במשך הזמן להטיף דמעות.

וחבל. משום שזה סרט מעניין ונעים לעין ולאווזן ואילו היה מושקע בו קצת יותר חוש אמנותי, ועדינות אמנותית, היה יכול להיות גם יותר מזה.

הוא והוא

חזון המזור (אלנבי, תל-אביב; ארצות-הברית) קודם כל צוחקים בלי-הרף, אחר-

מגדול ועד קטון
מתרחצים ב-
דרמפון
Taya

מדרד מהפכה מאסר

זוג עמוד בפנינת-הרחוב, ליד מעבר החצייה, והמתין לאור הירוק ברמזור. האור הירוק נדלק, האשה חצתה — אבל הגבר נשאר תקוע בצד השני.

ציפור קטנה הפרישה פרש מראש-העץ. האיש הרים ראשו לנקות את פניו. אחר כך כבר נדלק האור האדום ברמזור. ואז לא קרה שום דבר. האור האדום פשוט לא התחלף. משני צידי הכביש התקבצו אנשים כדי לחצות — אבל משהו התקלקל ברמזור. האור האדום בישר את תחילת המהפכה.

צריך לעבור את הכביש, אפילו באור אדום. אבל אי אפשר שכל אחד יעבור לבד.

ציפור בראש
היא חלק מ' תחפושתו של אורי זוהר המופיע בצורה זו בסוף סרטו כשבפיו אזורה 'צריך להיזהר בדרכים'!

החתיכה של המנהיג

היא אן סוכמא' יר. בהמתנה ל' אור הירוק ברמזור הכירה את המנהיג והפכה למעריצתו. אולט

כשהושלך לכלא, אחרי שנידון למאסר-עולם, הפכה אן לפילגשו של ממלא-מקומו (דודיק סמדר). ברקע: שלישיית הגשש היתחר המשתתפת בסצינת העירום הכללית, בסרטו המסורף של אורי זוהר.

הכל בגלל רמזור אדום

שגדל בין זרועותיה. האנשים עדיין עסרי קים בנושא — "אין צריך לעבור כביש."

★ ★ ★

ה יכור להישמע כסיפורי-בלהות ה- לקוח מתוך המציאות היום-יומית. אולם עליה זו משמשת רק לסרט ישראלי חדש. לא סרט של המועצה למניעת תאונות דרכים אלא סרט מסורף קצר של אורי זוהר — שיוצג בקרוב יחד עם הקומדיה של זוהר, השכונה שלנו.

בסרט, בן 15 הדקות שיקרא הצד השני, חזר אורי זוהר לתחילת-דרכו הקולנועית חזר בלבנה. "זה יהיה סרט מסורף לגמרי, שבהשוואה אליו יראה חזר בלבנה כאגדה לילדים" טוען הבמאי.

60 איש השתתפו בעשיית-הסרט, שצולם כולו בשלושה וחצי ימים. כל המשתתפים בהם שחקנים ידועים כזאב רווח, דודיק סמדר, פופיק ארגון, שלישיית הגשש היתחר, ציפי שביט ואן סוכמאיר — עשו עבודתם בהתנדבות.

איש מהם לא ידע מה תוכן הסרט ומה כוונתו. וספק אם גם הצופים יבינו זאת. אלא שלדעת אורי זוהר מונח ביסודו של הסרט רעיון פשוט ביותר:

"הדברים בסרט מתפתחים בקצב מסורף — אבל סבירים בהחלט. זהו שיגעון עם שיטה, העלילה מורכבת מהתפתחות מיכ- גית — אבל היא מקבילה להתפתחות מיכ- גית בהרבה תופעות חברתיות."

"למשל — הסתדרות העובדים. היא קמה סביב רעיון מסוים: להגן על האינטרסים של העובד. מסביב לרעיון הזה צמחו מנהיג גים, אירגון ואדמיניסטרציה — עד שבסופו של דבר גרמה ההתפתחות המיכנית לכך שהרעיון שניע אותה נשכח לגמרי." אם לא יבינו הצופים את משמעות הסרט הם יוכלו לפחות ליהנות ממנו. כי זהו סרט מצחיק מאוד. אם כי אורי זוהר לא שכת לעשות, באמצעותו, את החשבון עם מבקרי-הקולנוע.

בסופו של הסרט נראים שני מבקרי- קולנוע, "מסוממים" — כהגדרתו של זוהר — היוצאים מהצגת הסרט הצד השני ומתווכחים על משמעותו. הם חוצים את הכביש ואחד מהם אומר: "זהו בטח סרט נגד תאונות-דרכים." באותו רגע מופיעה מכונית ודורסת את שניהם.

אבל זה עוד לא הסוף. הסוף מפתיע עוד יותר. אפשר רק לגלות שמופיע בו זוהר עצמו ומסכם את הסרט במשפט פילי- סופי אחד: "צריך מאוד להיזהר בכבישים!"

כבר לעבור את הכביש. המנהיג נשאר עסוק בפולחן-האישיות של עצמו ולפני שהמונים הספיקו לחצות במעבר-החצייה — שוב נדלק האור האדום.

המנהיג הועמד לדין והושלך לכלא. אבל ידידתו החלה לבגוד עם ממלא-מקומו. אבל הוא לא נואש. מבית-הסוהר הוא חפר מחילות, כדי לצאת לחופשי.

כעבור שנים, כשיצא החוצה, גילה ש- שום דבר לא השתנה. אשתו עדיין ממתינה לו בצד השני, כשהיא חובקת את בנו —

צריך להתארגן. לעבור את הכביש יחד. מיד נמצא המנהיג, בין האנשים הרוצים לחצות את הכביש. אם יש מנהיג — צריך אירגון. ואם יש אירגון — צריך מנגנון.

אירגון האנשים הרוצים לחצות את הכביש תוכנן תוכנית. המנהיג נשא נאומים חוצבי-להבות. "נכון", הוא אמר, "אנחנו רוצים לעבור לצד השני, אבל אסור להרוס את היש. צריך לשמור על הקיים!"

פיתאום אירע הנס. האור האדום התחלף והאור הירוק נדלק. אבל האנשים שכחו

שמטרתו המוצהרת לעבור לצד השני. אבל במרוצת השנים נשכחה המטרה ונשארו רק הפונקציות שלה. בתמונה מימין לשמאל: ש. וישנסקי, י. סוכמאיר, ז. רווח, צ. שביט, י. פוליאקוב, וד. סמדר.

מפלגת מעבר-החצייה
ליד מעבר-החצייה ממתינים הולכי-הרגל לאור הירוק. כשהוא משתהה לבוא הם מקימים אירגון

התור אל אשנב ביקורת-הגבולות בגשר דמיה הודחל לאיטו ושרב כבד העיק על ישראלים ועל ערבים גם יחד. עמידתו הזקופה למדי ופיטפוטיו האינ-סופיים של צעיר ערבי שעמד באותו תור, משכו את תשומת-ליבם של קציני-הביטחון הישראליים. הוא הוכנס למשרד וחקירתו החלה. הצעיר הוא תושב שכם. לפני מספר חודשים עבר לבקר את משפחתו בעמאן — בהיותו בגיל המתאים גויס לגיון ה-ירדני, ומה עושה צעיר ערבי מהרגע בו הוא זוכה לכבוד הרם ללבוש את מדי הליגיון? הוא הולך להצטלם. ואת התמונה — מזכרת נצח — שמר הצעיר ב-ארנקו.

שם הן נמצאו עלידי חוקריו כבר בשלב-החקירה הראשון. החקירה התחילה להתחמם. כעבור כמה דקות נוספות הוברר כי החייל הטרי קיבל חופשה ראשונה מן הליגיון הירדני, ו-התכוון לנצלה כדי לבקר את משפחתו בגדה, וכדי להראות להם את תמונותיו החדשות. הדבר לא עלה בידו. את חופשתו הראשו-נה בילה הגיבור הטרי בכלא הישראלי — ועם בוקר הוחזר אל חבריו הליגיונרים ש-מעבר לגשר דמיה. הפליט אחד החילים שליחו: "מי יודע אם מחר זה יראה כל-כך מזור."

טירור

לא

מודה

באשמה

העיר שכם רואה את עצמה כבירתה הבלתי-רשמית של פלסטין. לא רק בגלל

פלסטין, תושבת-שכם, פאדוא טוקאן; מזכיר רת אירגון-הנשים בשכם; משפחת-בעלה של הנאשמת, הגהצן ממלון אינטרקונטיננטאל, היושב אף הוא בכלא; ועוד ועוד.

בשורה אחת ישבו שלושת הפרקליטים של הנאשמת: עורכי-הדין הישראליים פלי-ציה לאנגר, עלי ראפע וד"ר חנא אל-נאקרה. משפט זוטא. המשפט התחיל. כולם ציפו בקוצר-נשימה לתשובה הגורלית של עבלה: האם תודה? או לא תודה? האם תכיר? והיא לוחמת גאה של אירגוני-הטירור — או תתכחש?

האשה הצעירה והחכימנית קמה, הרצינה פנים, והצהירה בקול רם ותקיף: "לא מודה!"

אחריה קמה הפרקליטה, עורכת-הדין לאנגר. "אומנם טענו בעיתונות שכתב-האישום הוגש לי כדי שאוכל לדון בחומר, אך למעשה קיבלתי את החומר רק שלושה ימים לפני התחלת המשפט, היא טענה כי-תוקף."

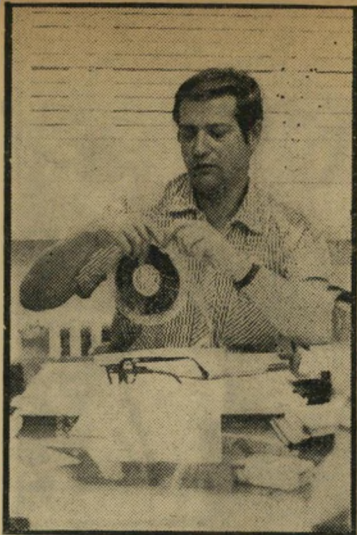
משום כך, הוסיפה, היא מבקשת דחיית המשפט. ובניתיים — היא מבקשת לשחרר את הנאשמת בערבותו של ראש עיריית-שכם, חמדי כנען, משום שהיא בהריון וסובלת מדימום, "כתוצאה מן העינויים שספגה, שערור יסופר עליהם בהמשך הדיון ה-משפטי."

בית-הדין הצבאי שקל, דחה את תביעת-השיחרור, והסכים לדחות את המשך הדיון.

שיחה חופשית. או ביקשה הפרקלי-טה לערוך משפט-זוטא, ולהוכיח שעדותה של הנאשמת נלקחה ממנה, "תחת איומים, לחץ ועינויים בכלא."

בית-המשפט נענה לבקשת-ההגנה. או הוקלה במקצת האווירה, בבית-ה-משפט. מתחילים לשוחח עם הנאשמת ועם הפרקליטים. לצחוק, אפילו. השוטר הצב-אית היפהפה השומרת על הנאשמת הלא-פחות נאה אינה מפריעה לאיש להתקרב אליה.

כתב העולם הזה, שנוכח במקום, ניגש לעבלה: "האם נכונים הפרטים שמסרה ה-

כך אבשלים את "היום הזה"

זין רק כל יומיים-שלושה. האספרות השנייה נראתה מעשית יותר. גם יגאל לוסין, האיש הקרוב ביותר בתוכ-נית לחגי, התחנן בפניו שישנה את דעתו. אך פינסקר לא ויתר. ובמועד הקבוע — ב-5 במאי 1968 — התחיל להישמע הסינאל המוסיקאלי, הבוקע עתה מדי ערב ממיליון בתים בישראל.

בשעות הבוקר המוקדמות מכינה מדי-כירת המערכת, ניבה הולמן העפולאית, את מה שנראה לה מעניין, הלכות מן ה-עיתונות היומית וממקורות אחרים. ב-8.30 מגיעים חברי-הצוות, ובראשם העורכים חגי פינסקר, ירון לונדון ויגאל לוסין.

הההה

אנשים ומאורעות בחדר החדשות

באותה שעה ממש מתכנסת גם מערכת תל-אביב בראשותם של אלימלך רם וגדעון לביארי — המתחלפים בתפקיד. מופיעה שם כתבת קול-ישראל לענייני משטרה, דליה יאירי, באים הכתבים האיווריים ואף כתבים חלקיים, המקבלים את שכרם לפי אורך-הקטע שהם מביאים לשידור. הוחלט, למשל, שמייק הולר יסע לפלסטין באל היין בראשון-לציון וישרר משם בהק-לטה חיה. צריך טועניין. "יש שם", טוענים. ב-9.30 נוצר קשר ראשון בין תל-אביב לירושלים. הנושאים התחילו להתגבש: נאום

לפני חודשים אחדים, היה קול-ישראל בעיקר נושא לבדיחה. שמעו את מהדורת-החדשות, את התוכנית לעקרת-הבית ואת מיצדי-הפיומונים.

וזהו, שבתות-טכנאים, שבתות-עובדים בכירים, סיכוכים עם מנהל בית-השידור, חנוך גיבתון, צנורה רעיונית וסתם שיעמום וניפוח העכירו את החיים על המוכשרים שבאנשי מערכת-החדשות של קול-ישראל. ר-במיוחד לאחד המוכשרים בהם, חגי פינסקר. פינסקר התהלך, זמן ממושך, עם הרעיון להקנות לראדיו הישראלי לא רק "עיתון" שמשדר מדי כמה שעות, — מעין יומון יבש — אלא גם מה שמקביל, בשידורי-ראדיו יומיים, לשבועון מודפס: מאגאזין יומיומי, המסכם את המאורעות ומראיין את האישים ביום-השידור.

כאשר עף גיבתון ובא שמואל אלמוג, ה-מנהל הצעיר והחדש של קול-ישראל, הציע פינסקר, הנחשב לאיש מספר 1 של מערכת-החדשות, את תוכניתו לאלמוג — אותו הכיר עוד מן הזמן ששניהם היו סתם קרייני קול-ישראל, בזמנם הפנוי מלימודיהם ה-אוניברסיטאיים — בתחילת דרכו של קול-ישראל. אלמוג שמע, קיבל, ומערכת היום הזה קמה בראשות טובי אנשי-החדשות.

★ ★ ★

הטלוויזיה מכה

לאז הונחתה על התוכנית מכה, שכימי-עט וחיסלה אותה באיבה. הטלוויזיה התי-חילה לפעול, יכבר בשלב ראשוני קיצצה באכזריות בין בחייה-השדרנים. חיים יבין, יורם רונן ואחרים העדיפו להתמודד עם ה-אתגר החזונית, ומערכת היום הזה נאל-צה להתחיל הכל מחדש.

היא עשתה זאת ללא היסוס, "אם כי לחגי רעד הפופיק", כפי שהתבטא אחד מ-עוזריו הקרובים. הוקמה מערכת ירושלמית לתוכנית, בראשותם של פינסקר, יגאל לוסין ויורם לונדון. בתל-אביב הוקמה מע-רכת מסייעת, שמטרתה — לכסות את כל ה-אירועים ברחבי הארץ. העיקר והחשוב כי יותר היה — סדרים של תיקשורת.

אבל האפשרויות היו מוגבלות. שבועיים לפני התחלת המאגאזין, שעה שהטלוויזיה נטלה את טובי-הצוות, עמד חגי פינסקר בפני ביררה אכזרית: להתחיל הכל מחדש עם צוות מצומצם — או לשדר את המאגא-

"נערת-המוזודה" אי-ערמה בכית-המשפט

סמל לעיר

פרקליטה שלך, על עינויין בכלא? שאל את נערת-המוזודה. "אלמלא היית גבר הייתי מראה לך את הסימנים שעדיין נותרו על גופי מזה", ענתה האשה הצעירה.

דרכי-אדם

חיים

בשחור

סטניסלב גרסון טוברניצקי רואה את החיים בשחור. מכיוון שהוא צייר — זהו גם הצבע השולט ביצירותיו.

הצייר, אב לחמישה ילדים שהגדול בהם משרת בצה"ל, מלא תרעומת על אותם ציירים צעירים הגורפים הון בעבור תמונות שאינן מביעות מאומה. "אינני אוהב שר-לסנים באמנות, כל אחד יכול לומר שהוא צייר מופשט, גם ילד. צייר צריך להיות קודם צייר באופן קלסי"

(המשך בעמוד 28)

מראינים את יאירינג שהגיע לישראל בתום סיבוב-שיחות נוסף. הוא חייל לתוך המיקרופון אך דיבר מעט.

תוכנית הראדיו הפובולארית-

ג'ונסון בכנס בניברית: חגיגות; חיים יגיל, הפרשן המדיני, מודיע שגונאר יארינג הגיע לישראל וימצא במשרדהחוק; ובתל-אביב מקבלת דליה מאירי הודעה מרב-פקד עמוס אריכא, דובר-המסורה במקום, על שוד באנק שבוצע במפתיע.

★ ★ ★ ויכוח על מוראל

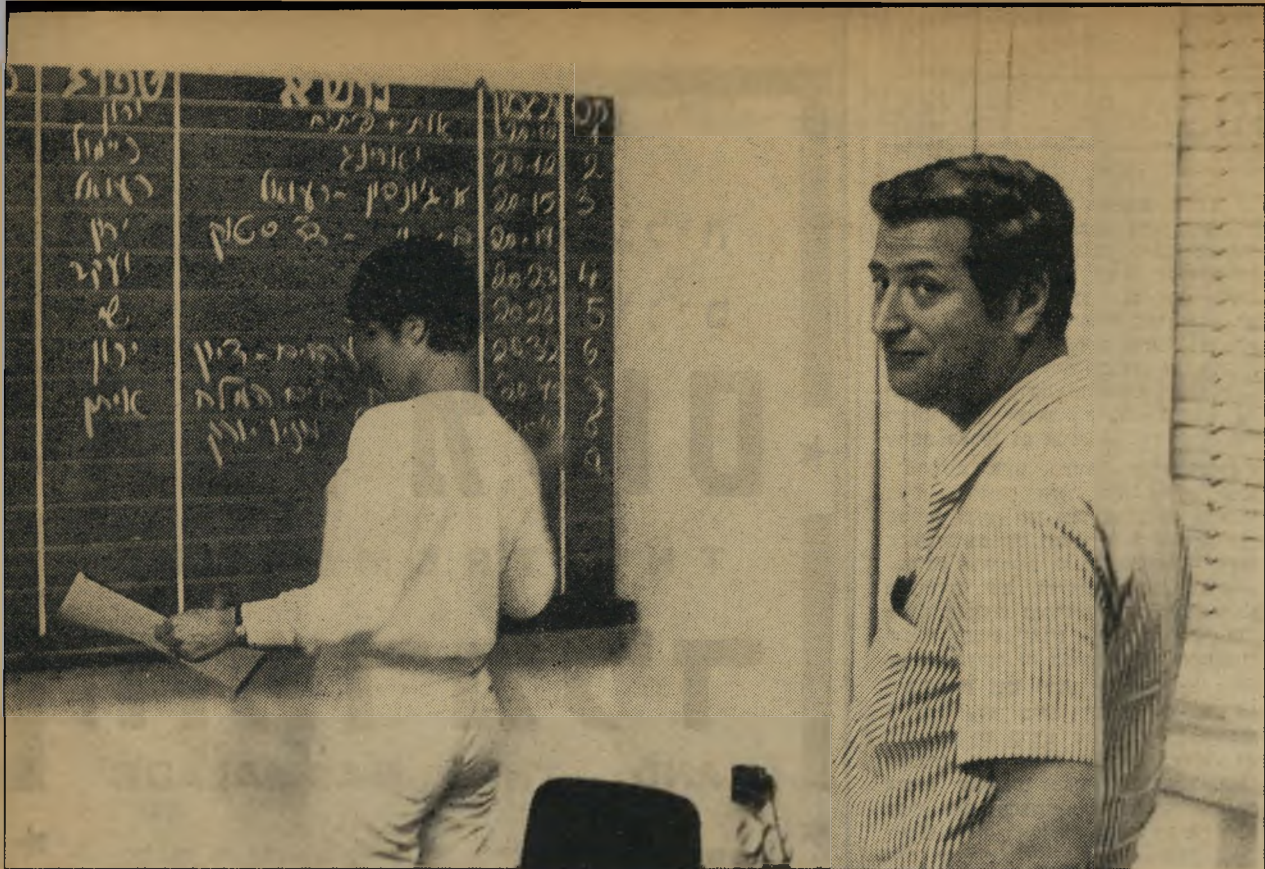
לגבי קטעים אחרים יש לפעמים קשיים, חילוקי-דעות או ויכוח. נושא כזה הוא — המלחמה בחבלנים. ביום הזה, בו תשודר תוכנית מסוימת זו, נימצאת ישראל בנקודה לא כל-כך חזקה, בחזית-הסרור. צה"ל ספג מכה בסואץ, היו הרגבים בגבול הירדני. מעלים את השאלה: לטפל היום בטענות שני אירגוני-סרור מת-חרים, המתפארים במעשיהם — או לא? ירון לונדון מתנגד, מטעמי-מוראל. לוסין בעד. מעניין אותו הצד החדשתי של ה-עניין. וזה העיקר, בהיום הזה. מוכירים את קיומה של ועידה לגידול עופות. הוחלט לשדר את דבריו של פרר-סור אחד, ממשותפי העידה, שהמצא שיטה שממיתה את עצב-הרעב של התר-נגולים כדי שאפשר יהיה להפסם אותם או לא להאכילם, הכל כפי הרוצים. זה ימש כנושא קומי, אומר משהו.

את העניינים ניהל, עד כה, יגאל לוסין. בשלב מאוחר יותר של שעות לפני-הצהריים מגיע חגי ונוטל את הפיקור. בשתיים יודעים כבר, בערך, מה תהיה מיסגרת היום הזה. שמעון פרס, למשל, אותו רצו לראיין בקשר לכנס יוצא-רפ"י שמתכנס אותו ערב, מסר תשובה שלילית — ודיפלומטית — באמצעות מזכירתו. כדי שאי-אפשר יהיה לקבל ממנו אף תשרי בה חלקית. פרס יודע, כמו כל איש מדיני בישראל, שכתבי היום הזה לא יחוסו על שום דבר, ירצו להשיג רק את תמצית החדשות, לא יעסקו בתעמולה.

הפרשן לעניינים ערביים, דב ינון, מודיע שהיום מתקיימת ישיבת-ממשלה — במצרים. משהו מציע לראיין את רבי-החובל נימרוד אשל, המורד הניצחי לשעבר, שקיבל בינת-יים תפקיד ניהולי מרכזי במשרד-התחבורה. מנסים לאתר אותו. בשלב מאוחר של היום יגיד משהו, בתל-אביב: "לא נשדר את אשל". לא יהיה ברור מדוע ואיך. אבל למערכת-המאגזין רוח חברית ותיאום רב. "כמו שצריך להיות במאגזין חדשות" אומר לוסין. "אצלנו זה כמו מכבי-אש. מרימים את הטלפון והופ! זהו זה. הנוש-אים הטובים אינם נכללים ברשימה הזאת, והוא מנופף ברשימה, שהעתק ממנה גם מופיע על הלוח השחור שבהדרה-חדשות.

★ ★ ★ מבשרים את הסרט

היום מתקדם. המתח עולה. ניבה מתקשרת עם יעקב רעואל בנייר-ורק.

משימות היום

נסתיימו, ועורך היום הזה, חגי פינסקר, מכתב למזכירה ניבה הולמן את סדר השידורים המופיעים על הלוח בקיצור נימור: "אות

אתן ליפשיץ מגיע מקידוחי ים-המלח. בשעה שש מתחילים "לבשל את החומר". להכין את הקטעים השונים, החיים וה-מכתבים בטלפוניטר או בטלפון, על סרט-הקלטה אחר. זה הופך למירוץ עם מחוגי-השעון. מעשנים. מתעצבנים. אבל בשקט.

מודיעים שאייזנהאור עדיין חולה מאוד. משהו בודק אם סרט אייזנהאור מוכן. זהו סרט-ביוגרפי מוקלט ומוכן לשידור, השמור בשקט עליו כתוב: "לפתוח רק במיקרה של מות".

בתל-אביב מחליט צבי גורן לבטל את השידור החי מזכרון-יעקב. "לא מספיק מעניין". אפרים ("מיצי") מינצר נושך סיגאר ומבשל סרט. על השוד. סך הכל שמונה דקות: כי הוא מקצר תוכנית עד למינימום. דליה מאירי מחברת הקדמה — פתיח בלשון השדרנים — לקטעי-השוד שלה. כאן היא מחליטה מה להשמיע מ-שמונה הדקות — ומה בכל זאת לזרוק.

בשש מגיע רפאל אמיר, לפני צאתו לכנס יוצא-רפ"י. מחליטים שילך, ואם יהיה מעניין — יטלפן והקטע שלו ישודר. 7.30 בערב. מכל הקטעים התל-אביבים

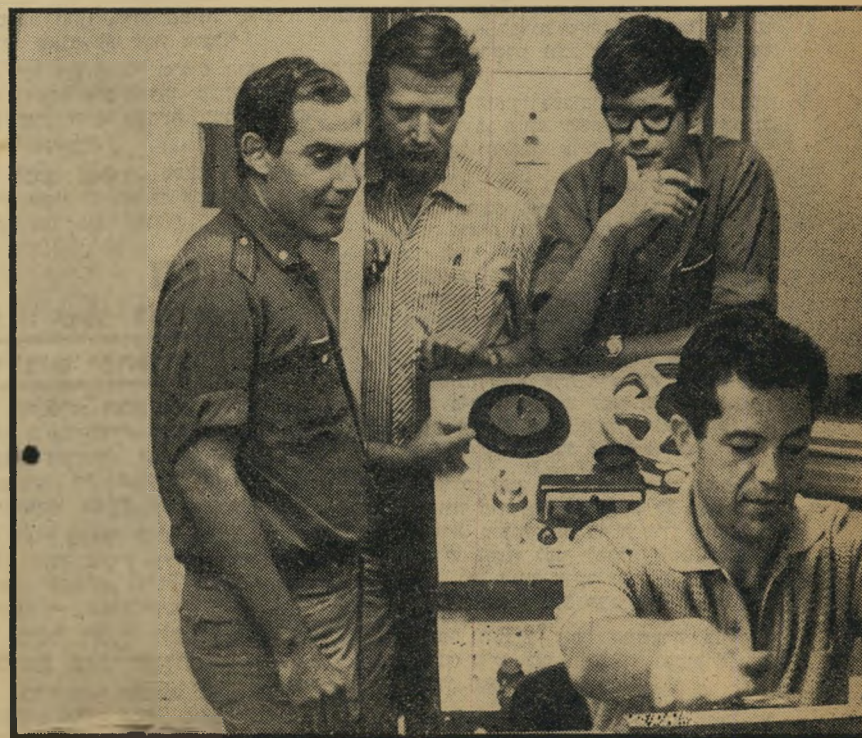
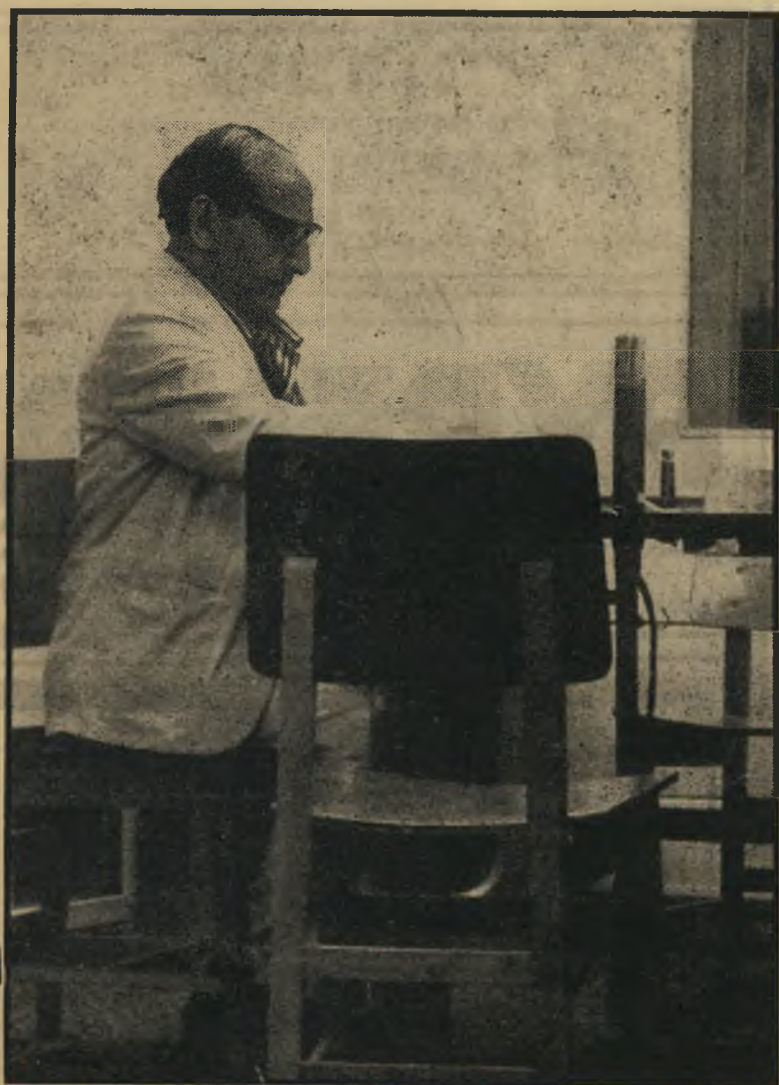
פתיח ירון (לונדון) — 8, 10 — א. — ג'ונסון — רעואל. בלשון בני-אדם: סימן-התחנה: אחרי-כן פותח ירון לונדון: קטע מלונדון: על ג'ונסון מכתב קול-ישראל יעקב רעואל. דברי א. (יגאל אלון):

יצטרך להגיד בעוד דקות ספורות. בינתיים מביא אחד השדרנים, שבנו עבר טקס ברית-מילה אותו בוקר, בקבוק-קוניאק. עכשיו מתיישב ירון לונדון ליד ה-מיקרופון, כשסיגריה בידו. באולפן-שידור סמוך, מעבר לזנוגית עבה, יושבים הכתבים. מערכת אלקטרונית מאפשרת קשר בין שני האולפנים. ולפתע — שמונה ועשרה. לוחצים על כפתור. מסובכים ידית. נדלק אור: הסיגנאל. "היום הזה. אישים ומאורעות בחדשות. ערב טוב! כאן ירון לונדון..."

נשרו הרוב. נשארו רק שתי תוכניות ש-תועברנה להיות היום הזה: השוד בסניף בנק לאומי וחגי-היון.

★ ★ ★ אור ירוק

בירושלים המתח הוא ללא נשוא. סרטי-השידורים עוברים בדיקה אחר-נה בידי יגאל לוסין וחגי פינסקר עצמם. צוות-הטכנאים מוזע. ירון לונדון מכתב, בינתיים, למזכירתו את קטעי-הקישור שהוא

זהו פרשנו

דב ינון, פרשן לעניינים ערביים, לשעבר סגן-אלוף מודיעין (מילואים), הוא אחד האנשים הפעילים בתוכנית. הוא עורך מעקב אחר השידורים הערביים, אולם פרשנותו היא רק לטובת אנשי השידור בקול-ישראל.

כלומר, מכינים את הסרט להקלטה, מתק-צרים, עורכים ומביאים לשידור בעזרת ה-הראיון עצמו עם דיבריה-הסבר של השדרנים.

מבשרים את יארינג

טכנאים, "בישול" פירושו שילוב הקטע של

במדינה

(המשך מעמוד 26)

לסנו לחזור הביתה. כיוון שלבנצי היה קר, נסענו מהר. ליד העירייה פנינו ימינה, לרחוב אחד-העם.

שם נתקלנו בשרשרת. לא ידענו בכלל שיש במקום שרשרת, ליד בית-הכנסת. משום שאם כי אנחנו נוסעים המון ברחוב — זה אף פעם לא במוצאי-שבת.

מכה חזקה בצוואר. רק בנס ניצלו הגנרים. המשיך גיורא לספר: "לפתע הרגשתי מכה אדירה בצווארי. עפתי מהאופניים ונפלתי על הכביש. הייתי המום מהמכה אך קמתי מייד. ראיתי את בנצי. הוא שכב מעולף על הכביש. רק נאנח חלש."

באותו רגע הגיע למקום, במרוצה, מהג' דס העיר נהרייה, פרדיננד פלונבורג, שהבין חזק במתרחש מביתו הסמוך למקום-התאונה. הוא הוציק שכנים, וכולם הגישו עזרה ראו שונה לבן-ציון רבי, 14, הקורבן הקשה של התאונה.

אחר-כך הובא הילד בניידת משטרתית לבית-החולים של מזבן, כשהוא מקיא ומשתעל בלי הרף.

עתה שוכב בן-ציון בביתו, כששלושה חפצים בפניו, בזוית-פיו שנקרעה מעוצמת המכה בשרשרת. שתיים משניו נשברו. הוא גם סובל מפציעה בגבו, בזרועותיו, ברגליו ובעכוזו.

כמו בהרציון. חקירה קצרה העלתה

גרסון, בוגר המכון לאמנות בלבוב ש-עלה ארצה לפני 11 שנים, מושך במיכחול מזה 25 שנה ותמונותיו קנו מישכן בארצות רבות. הוא הצביע על תמונה המונחת על ריצפת חדרו בחולון: "זה סוריאליזם: לא לילה ולא יום. יהודי נודד. הוא לא הפסיק להיות נודד, אפילו שישנה ישראל. והוא מוסיף: "היהודי הנודד זה אני... המישטר כאן עושה שהיהודים כן יעלו — ויעזבו את ישראל. הרבה חושבים על עזיבת הארץ! גם אני!"

מרגיזים אותו במיוחד מבקר-האומנות בארץ. לדעתו, הללו הם ציירים שלא הצליחו לצייר, לכן שמו פניהם אל מלאכת הכתיבה. גם על הגאלריות הוא מתמרמר: "בפולין הגאלריות הן ממשלתיות — קונות מהציירים. שם משלמים ליוצר. כאן — פשוט לוקחים בגרושים; ואם לא — לא קונים! והמיסטרות!!! — עולה יותר מהתמונה. העיקר זה המיסטרות, לא התמונה!"

כושית עם ידד. גם דעתו על הקהל ברורה: "לא כולם יכולים לקרוא את תמונותי. יש קונים שלהם מספיק עירובוב הצבעים, ולא איכפת מה שם מצוייר. יש אנשים שאוהבים מאוד את העבר שהם עברו והם מחפשים זאת בתמונות. ויש שאינם רוצים לדעת את העבר, רק את היום ואת המחר."

פציעת-השרשרת רבי*
*לא ידענו!"

שמתקני-השרשרת, שמטרתה היתה למנוע מעבר מכוניות ליד בית-הכנסת, בליל-שישי ובשבת, לא דאגו לתאורה שתזהיר את הנוסעים.

חלק מעובדי העירייה, הסמוכה למקום, טענו שכלל לא ידעו על קיומה של השרשרת — הבלתי-חוקית, כמובן.

זאת — למרות שאחד העמודים מהם נמ' תחה השרשרת גובל עם ביתו של מהנדס העיר.

הפנס היחיד בסביבה מותקן גבוה ומסין אור צהוב, חלוש. השרשרת עשויה מברזל, היא חלודה מזה שנים ושחורה לגמרי.

בתנאים אלה ברור שהשרשרת — שנמ' תחה בגובה צהארו של רוכב-אופניים — אינה נראית כלל. היא מהתה מיסדר מסוכן, מן הסוג שהרג, לפני שנים אחדות, את הפסל פלומבו שנסע בקטנוע, בהרציון ב' ירושלים, שם נמתחה שרשרת דומה על-ידי חוגים דתיים.

המשטרה: לא ידענו. אין זו הפעם הראשונה שהשרשרת הקטלנית מרחוב אחד-העם סוגעת בילדים. לפני שלושה חודשים נפצע קל נער אחר, אורי הרצברון, בן 13, אף הוא שעה שרכב על אופניים.

למרות זאת, ולמרות שאחת המשפחות השכונת התלוננה במשטרה, לא הוטרה ה' שרשרת. טוענת לאה ברטה רון: "עוד ב'26 באפריל 1967, לפני למעלה משה, התלונן בעלי, וגם הגיש ערעור לעירייה, בו צויינה עובדת החסימה של הכביש."

סיכם השבוע דובר המשטרה בנהרייה: "ייתכן שיש כאן רשלנות ובמיקרה כזה יועמדו האחראים לדין."

"מכל מקום — המשטרה לא ידעה על קיום השרשרת..."

* בזוית-פיו: צלקת הפצע.

שמואל צמח מציג:

להקות הצמרת מאנגליה

בראש מצעד הפזמונים

הטרמלון

THE TREMELOES

המרמלד

AND THE MARMALADE

שבוע ימים בישראל

באר-שבע, "קרן"
יום שישי 25.10 9.00 בערב

חיפה, "ארמון"
יום רביעי 23.10 9.30 בערב

ירושלים, "בניני האומה"
מוצאי שבת 26.10 8.30 בערב

תל-אביב קולנוע, "תל-אביב"
יום חמישי 24.10 9.30 בערב
יום ראשון 27.10 9.30 בערב

כרטיסים בתל-אביב: "רוקוקו", "לאן" וביתר המשרדים.
חיפה: נובה ובמשרדים.
ירושלים: כהנא.
הנחות והזמנות בטלות ועם ידידנו הסליחה.

פרסום בלקין

"ציפּרונִי"

סוכנות לאינפורמציה וחקירות פרטיות

טלפונים 623001, 757613 • רחוב החשמל 8, תל-אביב

* איתורי כתובות
* חקירות מסחריות

PYRENAN

PC 87

פִּירֵנָן

פירנן מחסל קשקשים לחלוטין!
תכשיר הפלא הפינלנדי העולה על כל האמ' עצים המקובלים — עתה להשיג בישראל המחיר עתה 5.40 ל"י בלבד
המפיצים: מעבדות קליאו, טלפון 961100

למכירה בגלל פירוק אולם לתעשייה

300 ממ"ר על שטח של דונם
באזור-התעשייה בכביש פתח-תקוה

פרטים: טלפון 914343

תמרורים

נישואין • פרפריר, נסיר לבית
הוהנצורין (25), לשעבר — בית-המלוכה של גרמניה, והרוזנת אנגלה פון מורגן (25), בטקס דתי (בצל מיטריות, מאחר ש נערך במסר שוטף) למענו הובא כתר-השור שלט מיטרת-סינגמארינגן, מיטכך-השולט — מקום-מיקלטם של משתפי-הפעולה הורים של היטלר ערב תבוסת-הנאצים, כששומרי ראש משגיחים על 450 היהלומים המשוב צים בכתר, 150 בניצולה אירופיים כור

נסיר הוהנצורין וכתתו

עים כך — והוזג המאושר מחייך באהבה, למרות שאף מלך לא בא לטקס והנוכחים נאלצו להסתפק ברוזנים, נסיכים ודוכסים בלבד.

נחוג • יום-הולדתו ה-42 של הפרופסור עמוס דה-שליט, יליד ירושלים הנחשב לאחד מילדי-הפלא היותר-מצטיינים של ה מדע הישראלי, ואשר צמח על רקע צברי מובהק: נוסר בהרי ירושלים כימיה-מנדאט, לימודי פסיקה באוניברסיטה על הרהצו פים, שירות בחי"ש ירושלים, סגן בצה"ל, נמנה על קבוצת הפיסיקאים הראשונים ש יצאה לחו"ל, מטעם החזקה לאנגליה אטור מית. דוקטור בגיל 25, פרופסור בגיל 29, מנהל המחלקה לפסיקה גרעינית במכון וייצמן בגיל 28.

נחוג • יום-הולדתו ה-62 של ד"ר (לכלכלה) ברוניסלב דב לוי, בן-תע שיון מפולין שנעשה ציוני ב-1932, כאשר ביקר בארץ מטעם ליטת המיסחר ארץ-יש ראל-פולין, אחרי עלותו ארצה כיהן כ מפקח הבנק הפולני פ.ק.או. בתל-אביב, וב 1936 ביקר בקפריסין כדי לברר את האפ שרות ליישב שם 200 אלף יהודים מפליטי גרמניה, עד שיוכלו לעלות ארצה. עבר מאוחר יותר לשטח הפירסום והעיתונות (בין השאר: מנהל אומינסטראטיבי של העולם הזה), נבחר כיו"ר אגודת העיתונות הפרוידית בארץ, מכהן כנשיא ליטת יצחק ילין של בני ברית.

נחוג • יום-הולדתו ה-63 של חיים יחיל, יליד צ'כוסלובקיה שהספיק למלא תפקידים דיפלומטיים רבים מטעם משרד-החוץ הישראלי, אך לא בארץ הולדתו. עם גמר מלחמת העולם השנייה עמד בראש ה משלחת שיצאה ל ארגון את שארית הפליטה מן המחנות. היה הקונסול הרא שון של ישראל ב גרמניה, עמד בראש המחלקה לשיתוף בני לאומי במשרד-החוץ, סיקח על ההתרחבות העצומה של סיוע יש ראלי לאפריקה. כיהן כמנכ"ל משרד-החוץ, עד למינויו לתפקיד יו"ר הוועד המנהל של רשות-השידור.

נפט • בגיל 60, בלנינגראד, אנדריי דוסטויבסקי, נכדו של הסופר הרוסי פדור דוסטויבסקי, הנכד, מהנדס לפי מיק צוער, עסק בהכנות לציון יום-ההולדת ה 150 של סבו, שגם הוא מת בהיותו בן 60, ב-1881.

נפט • בגיל 71, ירוחם ורדימון, דור חמישי לבני-ירושלים, שקיבל הכשרה סכנית כמהנדס אך לא הסתיר את אהבתו האמנותית הגדולה — דחקא לחידוש פני האות העברית. בגיל 33 עזב את ירושלים, קיבל לידיו את ניהול קולנוע מוגרבי בתל אביב, הפך מאז דמות בולטת בענף הקולנוע. כאשר פרש, מחמת גילו, מניהול הקולנוע הגדול, עבר לנהל את קולנוע אלנב, כי קולנוע בלי ורדימון זה לא קולנוע, ורדימון בלי קולנוע זה לא ורדימון."

זוכרים את הסרט "למי צילצלו הפעמונים"? זה היה על מלחמת ספרד. הפעמונים שמצלצלים בארץ הם

כעמוני סוני

להקת-הקצב הראשונה שהוקמה ב ירושלים. זה התחיל לפני שלוש שנים עם חמישה חברים — הזמר דוד בי, גיטארה-בס ריימונד, ליווי ג'וני, גיטארה-סולו שלמה, מתופף אלי — שניגנו בשביל החברה. בבתי-החולים, במוסדות לילדים, בפני חיילים. איך הגיעו לשם? מפני שכולם מכירים את הטרנזיסטורים "סוני" היפאניים. האמרגן שלהם אפילו צילם אותם ושלח כמה מילים עליהם לירחון "סוני" ביפאן. זה התפרסם, וכולם היו מאושרים. עד שהעריבים אמרו שזה לא מוצא חן בעיניהם, ושהם יחרימו את הטרנזיסטורים. אז חב רת "סוני" כתבה להם שיחליפו את השם. אז החברה כתבה, אז מה?

הם הוצעו על-ידי קוראים ומעריצים להשתתף בתחרות לבחירת להקת-הקצב הטובה ביותר בארץ

מערכת העולם הזה מזמינה גם אותך להשתתף במיצע של הדור הצעיר

פסטיבל הקצב הישראלי

בו תיבחר תזמורת-הקצב הטובה ביותר ויוענק לה שרביט הזהב

פסטיבל הקצב הישראלי

פסטיבל שרביט הזהב 1968

אני חושב שלהקת.....

היא תזמורת הקצב הטובה ביותר — בארץ

שמי.....

כתובתי.....

מלא את השאלון הזה ושלח אותו למערכת "העולם הזה" ת.ד. 136 תל-אביב

עבור פסטיבל הקצב

מתוך התזמורות הפופולאריות ביותר שיוצעו על ידך יבחרו עשר התזמורות שישתתפו בפסטיבל הקצב

"האריות" כבר עזבו את הארץ — אבל הם ממשיכים להיות הלהקה הפופולארית ביותר בעיני הקוראים. אחריהם: "חרוזים והשמנים", "הכוכבים הכחולים". איזו להקה תהיה הפופולארית ביותר בשבוע הבא?

מצעד הפזמונים העברי ב"גלי צה"ל" לשנת תשכ"ח

1. מלכות הערמון - מוצי אביב ולהקת פיקוד צפון ("הד-ארצי")
 2. מי שחלם - להקת גייסות שריון
 3. עמק דותן - להקת פיקוד צפון ("הד-ארצי")
 4. שלא לאהב אותך - אבי' סולידאנו עם להקת גייסות שריון
 5. הייתי נער - להקת הנח"ל ("הד-ארצי")
 6. העירה של סוביה - יהורם גאון
 7. יום א' בשבוע - צמד דרום
 8. האם את בוכה או צוחקת - דבורה דותן ועליזה רוזן ("הד-ארצי")
 9. שוב לא נלך רחל - אריק לביא ("הד-ארצי")
 10. ההזמנות האחרונה - אבי סולידאנו
 11. קרב דפיח - אריק לביא ("הד-ארצי")
 12. הגר - אריק אינשטיין ("הד-ארצי")
 13. רק חיוך אחד - יהורם גאון ודליה עמיהוד ("הד-ארצי")
 14. יכול להיות - צחי ויעל
 15. ים ושקיעה - יוסף מוסקאסי
 16. קום לך אל ניגנה - להקת פיקוד מרכז ("הד-ארצי")
 17. וחרב אין ביד דוד - להקת פיקוד צפון ("הד-ארצי")
 18. כשהגברים הלכו לצבא - דבורה דותן וצפי שביט ("הד-ארצי")
 19. לך ירושלים - רן אלירן ("הד-ארצי")
 20. עמיחי - להקת מחור הסרט "הסיירים"
- פזמון הכבוד של השנה: גבעות התחמושת - להקת פיקוד מרכז ("הד-ארצי")
- "הד-ארצי" גאה על הישגיה בפזמון העברי בשנת תשכ"ח

ולקראת תשכ"ט - הקליטים חושבים:

להקת חיל הים
עדנה גורן
עפרה פוקס
מוצי אביב
קובי רכס
להקת פיקוד דרום
מוסי גלעדי

"הד-ארצי" כל תקליט-להיט

ROJA
PARIS
BRILLANTINE RICINÉE
ליופי
ולבראות
שערותיך

העולם הזה, שבועון החודשות הישראלי
המערבית והמנהלה: תל אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134
ת. 136 • מען מברקי: עולםסרט • דפוס משה שרם ב"מ
תל אביב, רח' סק 6 • גלויות: ציטוטורפיה כספי ב"מ
העורך הראשי: אורי אבנרי • המ"ל: העולם הזה כ"מ

זהו, הדבר נעשה ועכשיו לא נותר לך אלא לעצב את הקשר, לייצב את מעמדך, לחכות לבאות. אתה תזדקק לתקופת ציפייה כזו, כי אתה עייף מעבודה וזקוק למנוחה ולשעשוע. אל תגזים כשאתה מתפרק, אך עשה זאת במלוא שמחת החיים. נסה להיות אלגנטי גם שעה שאתה מתבדח: אחרת תרכוש לעצמך אויב חשוב ומסוכן ואתה תשלם בשל כך בסיכון מקום עבודתך הנכסף. הרבי לסייל באוויר הצח. לבשי סגול.

★ ★ ★
אדם בעל מזג סוער, אולי בן-עקרב, או בן-טלה, יבוא לעזרתך, יביא אותך במי בוכה, ויגרום לך מבורכות וגם אושר רבים מאוד. אל תהסס ל-
הושיט להם יד: הם בני-ברית מן הסוג ה- טוב, וגם אם הזיווג אינו קבוע, לטווח ארוך או משמיימים זה מספיק כדי לשחרר אותך מריגשי-תיסכול עמוקים. מנישה עיני-
קית הופכת לרומאנטית, דווקא. אל תנסי לחבק עולם ומלואו. לבשי בהיר.

כשאת מנסה להיות ערמומית או רעה, את מצליחה - אבל המחיר שאת משלמת יקר מדי: כי לך, משום-מה, אין נוטים לסלוח את הניבזויות הקטנות לחן כלל אין שמים לב אצל נשים אחרות. הפגני רוחב לב והתעלמי מרכילות. מחלת-נשים עשויה לגרום לך בעיות. מור טב שתלכי לרופא. אם אתה שוקל אם לח-
תום - דע שהעיסקה מראה סימני-הצלחה מובהקים. לבשי ארגמן או כתום.

★ ★ ★
אדם חזק, אדם בריא ואדם בלתי-מיוסר עשויים לגרום לך מבוכה - אך לפתוח לפניך שערים לכיבושים בלתי-צפויים. כך תלוי אם תהפוך אפסריות להצלחות, או להתמר-
מרות שתשפיע, בהמשך הזמן, עליך הרבה יותר מעצם הכישלון. אל תק-
נא. אתה זקוק כרגע לכל כוחותיך ומחשבו-
תיך כדי לשנות את ה-
גזירה השלילית התלויה עליך מבחינה עיסקית. אם תתאמץ אתה עשוי להפוך את הקערה על פיה ולהצליח.

★ ★ ★
לא לו מבנות-גדי העשור יות שבו שיתפח שר-
רים של אושר בפני ה-
אם והילד. אלה מבני-גדי החותמים על חוזה: מזל טוב! מעולם לא נכנסתם לעיסקה כה כדאית. הצרה שבני-גדי אינם מסתפקים במועט או במירב. הם רוצים עוד ועוד. על כן רטנו את תיאבונכם, הפיסי והכלכלי, האיני-
טלקטואלי והאיש. אתם זקוקים לאתגור, למנוחה - ולהתחשבות בזולת. בת-גדי: השבוע הוא יאזור עוז ויודה באהבתו אליך.

כוח-הרצון שלך חשוב, השבוע, מעל לכל. אין מקום להגיונים יסודיים. צריך לעשות את הדב-
רים, וגם אם דרך-פעולה כזו חשודה בעיניך, או אתה אף סולד מפניה - אין ברירה. קשריך עם בני-משפחתך יתרופפו, אם לא תדע לשים חיץ בין רגשותיך לבין מה שאתה אומר לאחר-
בך. השתדל להיות גמיש. לבשי ירקרק.

★ ★ ★
שוב תקופה בה אתה יכול להסדיר את כל הבעיות החוקיות, המי-
פסיות, העיסקיות וה-
אירגוניות. אבל זכור: כשהמצב מסתבך, אל תהיה גאה - ולך ל-
פרקליט או ליועץ מוס-
מן. אחרת תיכנס לבט-
יות שלא חלמת עליהן. קשר עם אשה יפה אך קאפרזית מוציא אותך - השבוע - מן המסלול הרגיל.

★ ★ ★
ריבוי הדרכים שלפניך מסחרר את ראשך ו-
מפרה את ידיך. דע שאין דרך לצאת מיער מלבד - קביעת נקודת-המוצא והנסיון ל-
התגבר על המיכשולים והמחסומים, בזה אחר זה. אתה חייב, פשוט, להחזיק מעמד, ללבן את כל האפשרויות, לבחון אותן בזו אחר זו - ולא לספר יותר מדי.

★ ★ ★
אל תתרגני, בת-אדם! זה לא יעזור וזה רק יגרום נחת למתחרות שלך. מור טב, לעומת זאת, שתק-
חי את החיים בקורטוב של הומור - אם את מסוגלת לכך, השבוע, פגישה רומאנטית מאכ-
זבת טומנת בחובה לקח חשוב: הוא לא היה ער-
זר לך גם לו נהגת בצורה יותר שזויה. כושר השכנוע שלך יעזור לך בחיים.

★ ★ ★
אני לא הייתי עושה את זה, אם הייתי במקומך. אבל אני לא בן-מזל תאומים. לכן לא הייתי חולם לשקול את הצדדים החיוביים של הת-
פרקות עיסקיות, או של ריב-אהבים, שברור כי רק יגרמו לך כאב-לב ואטון. לעומת זאת, מור טב שתמשך לשקול היטב את צעדיך העיסי-
קיים. זה לא שבוע מתאים לסיכונים.

★ ★ ★
שוב את מוצאת עצ-
מך פנים-אל-פנים עם עצמך - והרצון לש-
קוע בעצבות, בעייפות וברחמים-עצמיים חזק מאוד. אל תיכנעי לו! בכוחך לעמוד, חזקה ומחייכת, אף בזמנים המעייפים ביותר תלוי ייה יכולתך למצוא את ידידיך וידידותיך לעתיד-לבוא. פגי-
שה בלתי-צפויה תביא לברית-ידידות.

★ ★ ★
שמור על הדיאטה, בן-אדם! זה לא יעזור לך שאתה אומר: נעים ל-
התפנק. הפעם לא מדור-
בר בנעים או לא נעים אלא בצורכיך החיוניים ביותר. כן מוטב שתש-
קול כל צעד מינאטי ש-
תעשה, מן תאבד סכום כסף קטן אך חשוב לך, במצבך הנוכחי. אם אתה משתעמם - אין דבר. זהו פרק זמן שכזה ואחריו יבוא מתח.

DIOLEN

לכל מאורע בכל עת
דיאולן - הלבוש האידיאלי
נעים, כביס, נוח, אינו דורש גיהוץ.

Diolen
cotton

® - Reg. trade mark for Polyester fibre "DIOLEN" with cotton

העיתון

עליזה עזיקרי

ילדה בת

לארס סאן

ומאשימה

אותו:

הרביץ
לי ביום הלידה!"